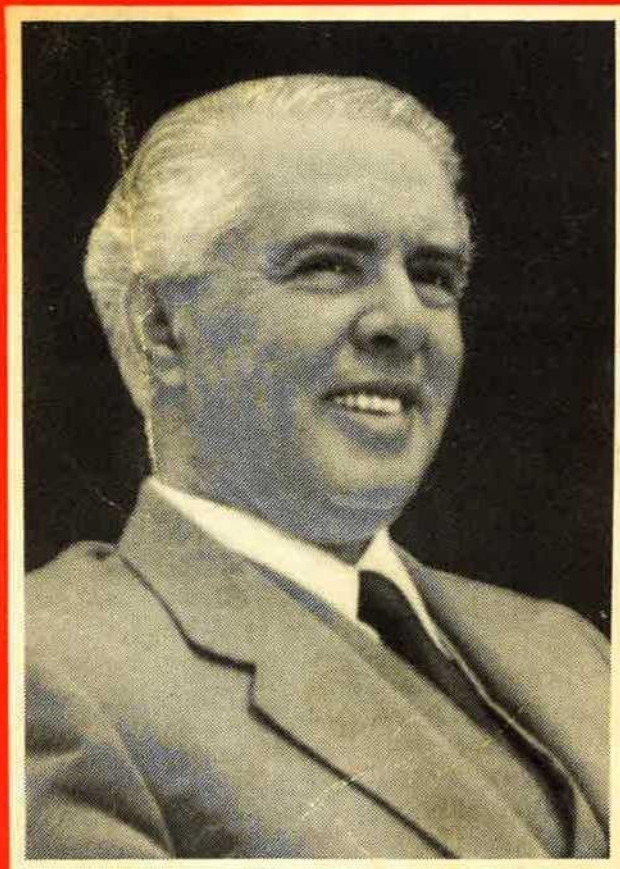

ENVER HOXHA

IMPERIALISMEN
OG
REVOLUTIONEN

Forlaget Arbejderen

Proletarer i alle lande, forén Jer!

ENVER HOXHA

IMPERIALISMEN OG REVOLUTIONEN

Enver Hoxha:
Imperialismen og revolutionen
Oversat efter den officielle engelske udgave,
udsendt af Forlaget « 8 NENTORI > », Tirana 1979.
Forlaget Arbejderen, 1978

FORORD TIL FØRSTE UDGAVE

Fra Marx og Engels i 1848 udsendte "Det kommunistiske Manifest" og frem til i dag, har kampen mellem den revolutionære marxisme og opportunisten, såvel på det ideologiske som det politiske område, centreret sig omkring ét problem: Er revolutionen nødvendig for at omdanne samfundet på et socialistisk grundlag eller ej, er betingelserne for at gennemføre revolutionen til stede eller ej, kan den gennemføres ad fredelig vej eller er den revolutionære vold uomgængelig?

Bourgeoisiet og opportunisterne har altid med alle deres teorier, som der er i snesevis om ikke i hundredvis af, forsøgt at benægte den ubestridelige kendsgerning, at den grundlæggende modsigelse i det kapitalistiske samfund er modsigelsen mellem udbytterne og de udbyttede; de har forsøgt at benægte arbejderklassens plads og rolle i historien og afvise klassekampen som den afgørende faktor for det menneskelige samfunds udvikling og fremskridt. Deres mål har altid været at bringe proletariatet ideologisk ud af kurs, at forhindre revolutionen, forevige den kapitalistiske udbytning og ødelægge marxismen-leninismen, revolutionens og den socialistiske opbygnings sejrige videnskab.

Alle disse modstandere og fjender af proletariatet og revolutionen har søgt at erklære marxismen-leninismen for forældet og skabe forskellige "teorier", der angiveligt skulle være afpasset efter de nye historiske betingelser, efter de forandringer, som kapitalismen og imperialismen har undergået og efter det menneskelige samfunds udvikling i almindelighed. Således erklærede Bernstein Marx for forældet og Kautsky forkastede revolutionen, da han bevidst misfortolkede overgangen fra kapitalisme til imperialismen. Deres eksempel og metoder er ligeledes blevet fulgt op af alle de moderne revisionister, fra Browder og Tito, Hrustjov og "eurokommunisterne", til de kinesiske "teoretikere" med deres "tre verdener".

Under det falske påskud, at de anvender og udvikler marxismen-leninismen på "skabende måde" og tilpasser den til de nye forhold, der findes i verden i dag, forsøger alle disse antimarxister at fornægte arbejderklassens videnskabelige ideologi og erstatte den med borgerlig opportuniste.

Proletariatet, de revolutionære og deres ægte marxistisk-leninistiske partier har altid ført en ubønhørlig hård kamp mod den moderne revisionisme og dens forskellige strømninger, og denne kamp vil aldrig ophøre.

Revisionisterne, det reaktionære bourgeoisi og dets partier forsøger at stemple vor teori, marxismen-leninismen, som et dogme, som noget stift og forstenet, der angiveligt ikke skulle passe til tidens realiteter, som er fulde af liv og dynamik.

Men hvad angår dynamik og livskraft, så er marxismen-leninismen den eneste teori, der besidder disse kvaliteter, fordi det er arbejderklassens teori, fordi den tilhører samfundets mest fremskredne klasse, mest revolutionære klasse, der tænker korrekt, producerer de materielle goder og altid er aktiv.

Bourgeoisiets og dets ideologers anstrengelser for at overbevise menneskeheden om, at marxismen-leninismen skulle være forældet og ude af trit med de "moderne tider" har som formål at bekæmpe proletariatets videnskabelige ideologi og erstatte den med teorier, der forkynder en dekadent livsførelse, et jammerligt liv, et samfund i tøjlesløst forfald, et såkaldt forbrugersamfund. De teorier, der påstår, at formerne for et nyt samfund i uafladelig bevægelse og fremskridt nu skulle være fundet, har ligeledes til hensigt at rette et slag mod proletariatets revolutionære tænkning, mod dets ledende ideologi, og at forevige den kapitalistiske undertrykkelse og udbytning.

Som Lenin lærer os, bedømmer og bestemmer vor teori klassekampens former og metoder korrekt. Den står i nær forbindelse med de praktiske problemer, som livet rejser, som epoken rejser. Dette våben sætter os i stand til korrekt at analysere og forstå det menneskelige samfunds udviklingsforløb på ethvert givet tidspunkt; det hjælper os til korrekt at analysere og forstå ethvert historisk vendepunkt for samfundet og til at gennemføre den revolutionære omformning af samfundet.

På sin 7. kongres afslørede vort parti alle de forskellige revisionistiske strømninger, indbefattet den kinesiske teori om "tre verdener". Det fremhævede marxismen-leninismens afgørende betydning for sejren for revolutionen, socialismen og folkenes frigørelse og afviste beslutsomt de borgerlig-opportunistiske teser og synspunkter om den verdenshistoriske proces' nuværende trin, der fornægter revolutionen og forsvarer den kapitalistiske udbytning. Og det betonedes kraftigt, at ingen forandring i kapitalismens og imperialismens udvikling kan retfærdiggøre de revisionistiske "nyskabelser" og hjernesvind. Den principfaste kritik og uophørlige afsløring af de antirevolutionære og antikommunistiske teorier er absolut nødvendig for at forsvare marxismen-leninismen, for at føre revolutionens og folkenes sag fremad, for at vise, at Marx', Engels', Lenins og Stalins teori er evigt ung og til stadighed den ufejlbarlige vejviser for fremtidige sejre.

April 1978.

NOTE TIL ANDEN UDGAVE

Bogen "Imperialismen og Revolutionen" blev for første gang udgivet (på albansk) i april 1978 til fordeling indenfor partiet.

Den gøres nu tilgængelig for offentligheden i overensstemmelse med de ønsker, som kommunisterne, der har læst bogen, har givet udtryk for. I denne anden udgave er der også inddraget visse begivenheder, der har fundet sted i tiden efter at bogen udkom første gang.

December 1978.

FØRSTE DEL

Kapitel I

IMPERIALISMENS OG DEN MODERNE REVISIONISMES STRATEGI

I sin analyse af den nuværende verdenssituation og tilstanden i den revolutionære verdensbevægelse betonedes Albaniens Arbejdets Partis 7. kongres den fare, som imperialismen og den moderne revisionisme udgør for revolutionen og folkenes frigørelse og understregede nødvendigheden af en ubarmhjertig kamp mod den samt af den aktive støtte, der må ydes den marxistisk-leninistiske verdensbevægelse.

Disse spørgsmål har stor betydning, fordi opbygningen af socialismen, kampen for at styrke proletarietets diktatur og forsvaret af fædrelandet er uadskillige fra den internationale situation og verdensudviklingens almindelige forløb.

I dag har store kræfter, som repræsenterer mørket, slavebindingen og udbytningen af proletariet og folkene - den amerikanske imperialisme og dens agenturer, den sovjetiske socialimperialisme, den kinesiske socialimperialisme, storbourgeoisiet og reaktionen - rejst sig imod og bekæmper marxismen-leninismen. Også sådanne kontrarevolutionære strømninger som socialdemokratiet, den moderne revisionisme og mange andre kontrarevolutionære strømninger har ligeledes rejst sig mod vor revolutionære ideologi.

I vor kamp mod alle disse fjender må vi støtte os fuldt og fast på den marxistisk-leninistiske teori og verdensproletariatet. Vor kamp på det teoretiske plan vil blive kronet med held, når vi foretager en korrekt dialektisk analyse af den internationale situation, af begivenhederne, som udvikler sig, af mål og hensigter hos alle de virksomme samfunds kræfter, der er i modsigelse og kamp med hinanden. Den videnskabelige analyse af den internationale situation og afklaringen af den revolutionære kamps strategi hjælper os til at fastlægge en rigtig taktik under forskellige forhold, for derved at vinde slag på slag. Sådan har vort parti altid båret sig ad.

Socialismen står i kamp mod kapitalismen; verdensproletariatet står i en nådesløs og uophørlig kamp mod det kapitalistiske bourgeoisie; verdens folk står i kamp mod deres ydre og indre undertrykkere. Verdensproletariatet vejledes i kampen af at det står i en nådesløs og uophørlig kamp mod det kapitalistiske system - heden af denne kamp og mobiliserer kræfterne til slag. Dette er grunden til, at kapitalismen og imperialismen altid har ført en forbitret kamp mod Marx', Engels', Lenins og Stalins teori.

Karl Marx afdækkede de samfundsmæssige udviklingslove, lovene for revolutionære omvæltninger og samfundets overgang fra en lavere til en højere samfundsorden. Han foretog en videnskabelig analyse af den private ejendomsret til produktionsmidlerne, den kapitalistiske fordelingsmåde og merværdien, som kapitalisten tilegner sig. Han skabte den videnskabelige teori om klasser og klassekamp og bestemte vejene for proletarietets kamp for at omstyrte bourgeoisiet og ødelægge det kapitalistiske system, oprette proletarietets diktatur og opbygge det socialistiske samfund.

Forskellige reaktionære teoretikere i alverdens lande har på enhver måde forsøgt at tilsværte Marx' teori, at kaste smuds på den, at forvanske og bekæmpe den. Men det er lykkedes denne teori, som er en sand videnskab, at beherske den progressive menneskelige tænkning, og den er blevet et mægtigt våben i hænderne på proletariatet og folkene i kampen mod deres fjender.

Ved at anvende og videreudvikle den marxistiske teori gav Lenin proletariatet og dets fortrap, det marxistisk-leninistiske parti, en videnskabelig teori om imperialismen og de proletariske revolutioners betingelser. Lenin udviklede ikke bare marxismen i teori, men også i praksis. Ved at anvende Karl Marx' lære ledte han den bolsjevikiske revolution og førte den til sejr. Lenins værk blev videreudviklet af Stalin.

Den store socialistiske Oktoberrevolutionens sejr rettede det første knusende slag mod imperialismen, mod hele det kapitalistiske verdenssystem. Den betegnede begyndelsen på kapitalismens almene krise, der har vokset sig dybere og dybere.

Oprettelsen og konsolideringen af Sovjetstaten var en kolossal sejr, som viste proletariatet og folkene, at fjenden, de stod overfor, kapitalismen og imperialismen, kunne besejres og ødelægges. Sovjetunionen var det levende bevis derpå.

Den imperialistiske og kapitalistiske verdenskoalition, der var rasende over det tab, som Oktoberrevolutionen i Rusland havde påført den, forstærkede sine redskaber til den politiske, økonomiske og militære kamp imod den nye proletariske stat og mod udbredelsen af den marxistisk-leninistiske ideologi over hele verden. Imperialisterne, den reaktionære bourgeoisie, socialdemokratiet i Europa og verden forberedte sammen med de andre kapitalistiske partier krigen mod Sovjetunionen. Sammen med Hitler-nazisterne, de italienske og japanske fascister forberedte de også den Anden Verdenskrig.

Men socialismens og marxismen-leninismens livskraft bekræftedes endnu tydeligere i denne krig, som de gik sejrige ud af.

Efter sejren over fascismen fandt store forandringer til fordel for socialismen sted i verden. Nye socialistiske stater oprettedes i Europa og Asien. Den socialistiske lejr med Sovjetunionen i spidsen blev dannet. Dette var en ny stor sejr for socialismen og marxismen-leninismen og endnu et stort nederlag for kapitalismen og imperialismen.

Det kapitalistiske system kan ud af Anden Verdenskrig dybt rystet og fuldstændig ude af ligevægt. Tyskland, Japan og Italien kom som slagte magter ud af krigen med en ødelagt økonomi. De mistede de politiske og militære positioner, som de tidligere havde indtaget. Uagtet at andre imperialistiske magter som Storbritannien og Frankrig gik ud af krigen som sejrherre var de så kraftigt svækkede, økonomisk og militært, at deres rolle som stormagter var svundet drastisk.

Kapitalismens almene krise blev yderligere uddybet ved kolonisystemets sammenbrud. Som et resultat af dette sammenbrud opstod en række nye nationalstater, mens frigørelsesbevægelsen mod den imperialistiske åg tog til i de lande, der stadig forblev kolonier og halvkolonier.

Disse forandringer skabte gunstigere betingelser for revolutionens sejr i verdensmålestok. På grund af den dybe økonomiske og politiske krise og massernes voksende utilfredshed var mange kapitalistiske stater på randen af revolutionære udbrud. Under disse yderst alvorlige og kritiske omstændigheder kom den amerikanske imperialisme dem til hjælp.

Til forskel fra andre imperialistiske magter gik Amerikas Forenede Stater styrket ud af krigen. Det havde ikke alene ingen skade lidt, men det havde tilmed ophobet en kolossal rigdom og havde i umådeligt omfang forøget sin økonomiske og militære kapacitet og sit teknisk-videnskabelige grundlag. Næret af folkenes blod blev denne imperialismen det eneste *leadership*¹⁾ for hele den kapitalistiske verden.

Den amerikanske imperialismen mobiliserede alle den kapitalistiske verdens reaktionære kræfter for at redde den gamle kapitalistiske orden og knuse enhver revolutionær og national frigørelsesbevægelse, der truede den, for at ødelægge den socialistiske lejr og genrejse kapitalismen i Sovjetunionen og de folkedemokratiske lande og oprette sit herredømme overalt i verden.

For at opnå sine mål satte USA-imperialismen sammen med verdenskapitalen sit gigantiske bureaukratisk-militære statsapparat, sin vældige økonomiske, tekniske og finansielle formåen, alle sine menneskelige ressourcer i bevægelse. USA-imperialismen hjalp den sønderslåede europæiske og japanske kapitalisme politisk, økonomisk og militært på fode igen og oprettede i stedet et nyt system for udbytning og udplyndring - neokolonialismen.

Den amerikanske imperialismen mobiliserede sine mange propagandamidler, sine filosoffer, økonomer, sociologer, forfattere osv. til det rasende felttog, som iværksattes mod marxismen-leninismen, mod kommunismen, mod Sovjetunionen og mod de andre socialistiske lande i Europa og Asien.

Samtidig gennemførte den amerikanske imperialismen en åbent aggressiv politik. En bølge af krigsfeber, militarisering og antikommunisme skyllede hen over ethvert af livets områder i Amerikas Forenede Stater, henover økonomien, politikken, ideologien, hæren og videnskaben.

For at betvinge socialismen, for at nedkæmpe de revolutionære frigørelsesbevægelser, for at bekæmpe den marxistisk-leninistiske teoris store indflydelse og for at oprette sit herredømme i verden, betjente den amerikanske imperialismen sig af to veje.

Den første var aggressionens og den væbnede interventions vej. De amerikanske imperialister oprettede aggressive militærblokke som NATO, SEATO osv.; de stationerede væbnede styrker i stort antal på mange fremmede landes territorier, anlagde militærbaser på alle kontinenter og opbyggede magtfulde flåder, som de fordelte over alle have og oceaner. For at knuse og slukke revolutionen foretog de militær intervention i Grækenland, Korea, Vietnam og andetsteds. Den anden vej var vejen med aggression og undergravning mod de socialistiske stater og de kommunistiske og arbejderpartierne, og bestræbelserne på at frembringe en borgerlig udartning i disse stater og partier. I denne retning benyttede den amerikanske imperialismen og verdenskapitalen som helhed sig af mægtige propagandamidler og ideologiske undergravningsmidler.

Men den amerikanske imperialismen og verdenskapitalismen, der var ved at karme sig ovenpå krigen, stod overfor en mægtig modstander, den socialistiske lejr med Sovjetunionen i spidsen, verdensproletariatet og de frihedelskende folk. De måtte derfor meget nøje regne med denne kolossale magt, der ledtes af en rigtig og klar politik, af en sejrrig ideologi, som havde vundet og i stadig højere grad vandt arbejdernes, de revolutionæres og progressives hjerter og sind.

På trods af USA-imperialismens og verdensreaktionens bestræbelser på at knuse og ødelægge proletariatets revolutionære bevægelse og folkenes frigørelsesbevægelse, rejste disse sig stadig kraftigere og voksede sig stærkere. På meget kort tid helede Sovjetunionen under Stalins

ledelse sårene fra krigen og gik i hastigt tempo frem på alle områder, indenfor økonomi, videnskab, teknologi osv. I de folkedemokratiske lande befæstedes socialismens positioner. De kommunistiske partier og den anti-imperialistiske demokratiske bevægelse udvidede deres indflydelse blandt masserne.

Under disse forhold benyttede verdensimperialismen og kapitalismen de moderne revisionister, og blandt de første de jugoslaviske revisionister, i deres kamp mod socialismen og folkenes frigørelsesbevægelse.

Det var et lykketræf for verdenskapitalismen, at Jugoslavien, et land, der kaldtes et folkedemokrati, stillede sig i modsætning til og trådte ind i åben ideologisk og politisk konflikt med Sovjetunionen, fordi et medlemsland således indenfor den socialistiske lejr havde gjort oprør. Verdenskapitalismen gav bred spalteplass til denne begivenhed, som hjalp den i dens kamp mod socialismen og revolutionen.

Men skønt det påførte revolutionens og socialismens sag stor skade, lykkedes det ikke det titoistiske forræderi at splitte den socialistiske lejr og den kommunistiske bevægelse, som bourgeoisiet og reaktionen havde håbet. Kommunisterne og de revolutionære verden over fordømte skarpt dette forræderi og fremhævede den fare, som udgjordes af titoismen som en agent for imperialismen mod kommunismen.

Det var Hrustjov-revisionisterne, som tog magten i Sovjetunionen efter Stalins død, der ydede verdenskapitalismen den største tjeneste i dens kamp mod socialismen, revolutionen og marxismen-leninismen. Fremkomsten af Hrustjovs revisionistiske gruppe var den største politiske og ideologiske sejr for imperialismens strategi efter den Anden Verdenskrig.

Den kontrarevolutionære magtovertagelse i Sovjetunionen vakte umådelig glæde blandt USA-imperialisterne og de andre kapitalistiske magter, eftersom den mægtigste socialistiske stat, bolværket for revolutionens og folkenes frigørelse, nu forlod socialismens og marxismen-leninismens vej og i teori og praksis skulle forvandles til et bolværk for kontrarevolution og kapitalisme.

Den fuldstændige vending, som fandt sted i Sovjetunionen, førte til en splittelse af den socialistiske lejr og den internationale kommunistiske bevægelse. Den var en hovedfaktor, der influerede på den moderne revisionismes udbredelse i mange kommunistiske partier, og skabte gunstige betingelser for den. Den Hrustjov-revisionistiske strømning påførte revolutionens og socialismens sag overalt i verden stor skade.

En hård kamp begyndte mellem de ægte marxistisk-leninistiske og revolutionære kræfter på den ene side og Hrustjov-revisionismen på den anden side. Lige fra starten rejste Albaniens Arbejdets Parti banneret med uforsonlig og principfast kamp mod den sovjetiske revisionisme og dens følgesvende; det forsvarede modigt marxismen-leninismen og socialismen og folkets frigørelsessag, akkurat som det havde kæmpet og stadigt beslutsomt kæmpede mod den jugoslaviske revisionisme. Over hele verden rejste de ægte marxister-leninister og revolutionære sig ligeledes mod Hrustjov-revisionismens forræderi. Fra det revolutionære proletariats rækker opstod der i forskellige lande nye marxistisk-leninistiske partier, der påtog sig den tunge byrde at anføre arbejderklassens og folkenes kamp mod bourgeoisiet, imperialismen og den moderne revisionisme.

Imperialismens og revisionismens håb om endeligt at ødelægge socialismen, udslette den internationale kommunistiske bevægelse og knuse folkenes kamp blev ikke virkeliggjort.

Hrustjov-revisionisterne røbede snart deres antimarxistiske og kontrarevolutionære træk. Folkene så, at Sovjetunionen var blevet forvandlet til en imperialistisk supermagt, der rivaliserede med Amerikas Forenede Stater om verdensherredømme, at den ved siden af USA-imperialismen var blevet til endnu en stor fjende af revolutionen, socialismen, af verdens folk.

På den anden side viste den alvorlige økonomiske, finansielle og politiske krise, der fejede henover hele den kapitalistiske og revisionistiske verden, ikke alene klart det kapitalistiske systems forfald og dets uforanderlige undertrykkende og udbytende natur; men den afslørede også demagogien og hykleriet hos alle moderne revisionister, der skønmaledede den kapitalistiske orden.

Men på et tidspunkt, hvor den revolutionære bevægelse var i vækst og befæstedes overalt i verden, hvor kapitalismen stadig sad i krisens kvælertag og hvor Hrustjov-revisionismen og de andre moderne revisionistiske strømninger afsløredes i proletarietets og folkenes øjne, trådte den kinesiske revisionisme åbent frem på verdensarenaen. Den blev USA-imperialismens og det internationale storbourgeois nære allierede for at kvæle og sabotere proletarietets og folkenes revolutionære kampe.

For øjeblikket består der en yderst kompliceret situation i verden. På den internationale arena virker der i dag forskellige imperialistiske og socialimperialistiske kræfter, som på den ene side gør fælles sag mod revolutionen og folkenes frihed og som på den anden side konkurrerer og slås om markeder, indflydelsessfærer og overherredømme. Udover den sovjetisk-amerikanske rivalisering om verdensherredømmet er der i dag tillige den kinesiske socialimperialismes ekspansionistiske fordringer, den japanske militarismes røveriske ambitioner, den vesttyske imperialismes stræben efter lebensraum og det Europæiske Fællesmarkeds vilde konkurrence, der nu har vendt sine øjne mod de gamle kolonier.

Alt dette har yderligere skærpet de mange modsigelser i den kapitalistiske og revisionistiske verden. Samtidig er udsigterne for revolutionen og folkenes frigørelse ikke blevet tilintetgjort som følge af de titoistiske, sovjetiske, kinesiske og andre revisionisters forræderi. Tværtimod står revolutionen efter et midlertidigt tilbageslag nu foran et nyt opsving. Den vil med sikkerhed strømme frem ad den bane, som historien har udstukket for den, og vil vinde sejr i verdensmålestok.

Intet kan frelse imperialismen, kapitalismen og revisionismen fra proletarietets og folkenes ubarmhjertige hævn; intet kan redde dem fra de dybe antagonistiske modsigelser og endeløse kriser, fra revolutionerne og deres uundgåelige endeligt.

Det er netop denne situation, der tvinger imperialismen til at søge nye veje og stier, til at udarbejde nye strategier og ny taktik for at undvige den katastrofe, der venter den.

Verdensimperialismens strategi

USA-imperialismen og de andre kapitalistiske stater har kæmpet og kæmper for at opretholde deres herrederne i verden, for at forsvare det kapitalistiske og neokolonialistiske system og undslippe den store krise, som holder det i sit favntag, med færrest mulige tab. De har søgt og søger at forhindre folkene og proletariet i at realisere deres revolutionære frihedsbestræbelser. USA-imperialismen, som dominerer sine partnere politisk, økonomisk og militært, har hovedrollen i kampen for at opnå disse mål.

Revolutionens og folkenes fjender ønsker at skabe det indtryk, at der son følge af de forandringer, der har fundet sted i verden, og de tab, som socialismen har lidt, skulle være skabt betingelser, der er helt forskellige fra tidligere, i Skønt de har skarpe indbyrdes modsigelser, søger USA-imperialismen og det kapitalistiske verdensbourgeois, den sovjetiske socialimperialisme og den kinesiske socialimperialisme, den moderne revisionisme og socialdemokratiet derfor en modus vivendi, en vanskabning af et "nyt samfund", der skal holde det borgerlige kapitalistiske system på fode, afværge revolutioner og fortsætte udbytningen og undertrykkelsen af folkene under nye former og med nye metoder.

Imperialismen og kapitalismen har indset, at de nu ikke længere kan udbytte verdens folk med de hidtidige metoder. De er derfor, forudsat deres system ikke trues, nødt til at gøre visse indrømmelser, der ikke skader dem, for at holde masserne under åget. Dette vil de gøre med investeringer og kreditter, som de fordeler til de stater og klier, hvor de har vundet indflydelse, eller ved hjælp af våben, dvs. lokale krige, hvad enten det sker ved direkte at tage del i dem, eller det sker ved at ophidse een stat imod en anden. De lokale krige tjener til at bringe de lande, som går i verdenskapitalens fælde, endnu mere ind under dens herredømme.

Alle "teoretikerne" i verdenskapitalens sold, i vest og i øst, forsøger at finde opskriften på dette "ny samfund". For tiden har de fundet denne "nye" form i det kapitalistisk-revisionistiske samfund i Sovjetunionen, som ikke er andet end et degenereret samfund; de har fundet det i det kapitalistiske jugoslaviske "selvforvaltnings"system og i nogle såkaldte socialistisk orienterede regimer i den "tredje verden". De forsøger også at finde et kapitalistisk "nyt samfund" af denne type i den kinesiske variant, der nu er ved at udkrystallisere sig.

Af den programmatisk erklæring, som præsident Carter fremsatte d. 22. maj 1977, hvor han præsenterede hovedtrækkene i en såkaldt "ny politik" for Amerikas Forenede Stater, fremgår det, at de generelle og grundlæggende kendetegn ved denne "ny politik" under de nuværende betingelser, er denne supermagts kamp for at imødegå den proletariske revolution og de nationale frigørelseskrige, som er et udtryk for folkenes stræben efter at befri sig fra verdenskapitalismens åg, især fra USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme.

Som det er blevet understreget i det foregående, søger den kapitalistiske verden en udvej, der fører bort fra afgrunden, selvom den også kun måtte være midlertidig. Selvfølgelig søger USA-imperialismen så vidt muligt at finde denne udvej sammen med og at samordne den med den sovjetiske socialimperialisme, med sine NATO-allierede, med Kina, såvel som med de andre industrialiserede kapitalistiske lande. Carter appellerede til landene i øst og vest samt OPEC-medlemslandene, og krævede, at de samarbejder for "effektivt at hjælpe de fattigere lande". USA-imperialismen forsøger at fremstille dette samarbejde som det eneste alternativ til krigene, som den eneste måde til at hindre krigene.

I sin tale sagde den amerikanske præsident, at "vi i dag har gjort os fri af den stadige frygt for kommunismen, som engang førte til, at vi omfavnede enhver diktator, der var besat af samme frygt".

Når Carter, denne trofaste repræsentant for vor tids blodigste imperialisme, taler om at være "frigjort for frygten for kommunismen", så mener han selvfølgelig frygten for kommunisme å la Jugoslavien, å la Hrustjov, å la Kina, hvor kun maskerne er kommunistiske. Det kapitalistiske bourgeois har derimod ikke gjort sig fri for og vil aldrig frigøre sig for frygten for den ægte kommunisme. Tværtimod har imperialismen og socialimperialismen altid været skrækslagne for den ægte kommunisme, og de vil blive endnu mere skrækslagne for den i fremtiden. Det er

denne frygt og rædsel, som driver imperialisterne og revisionisterne i hinandens arme, som driver den til at samordne deres planer og søge de mest egnede former til at forlænge levetiden for deres undertrykkelses- og udbytningsherredømme.

I denne tid med dyb økonomisk, politisk og militær krise forsøger USA's imperialister at befæste de sejre, som imperialismen har vundet ved den moderne revisionismes forræderi i Sovjetunionen, i de tidligere folkedemokratiske lande og Kina,

og at anvende dem som et bolværk mod revolutionen og proletariatets og folkenes revolutionære frigørelseskrige.

Den amerikanske præsident indrømmer også, at kapitalisterne og imperialisterne før i tiden af frygt for kommunismen omfavnede og understøttede fascistiske diktatorer som Mussolini, Hitler, Hirohito, Franco osv. De fascistiske diktaturer i de pågældende lande var det kapitalistiske bourgeois og verdensimperialismens sidste våben mod Sovjetunionen på Lenins og Stalins tid og mod den proletariske verdensrevolution.

Den amerikanske præsident erklærer med tillidsfuld mine, at de kommunistiske (læs: revisionistiske) stater har ændret udseende, og deri tager han ikke fejl. Han siger, at "dette system ikke for altid kunne forblive uændret". Selvfølgelig sammenblander han det revisionistiske forræderi med det virkelige socialistiske system, med kommunismen. USA-imperialismen betragter det hrustjovske sovjetiske system som en sejr for verdenskapitalismen og udleder heraf, at faren for konflikt med Sovjetunionen er blevet mindre overhængende, skønt den ikke benægter sine modsigelser og rivaliseringen om verdensherredømme med den.

Ifølge Carter vil den amerikanske regering gøre alle anstrengelser for at bevare status quo. Dette betyder med andre ord, at både USA-imperialismen og de andre imperialistiske stater vil stræbe efter at bevare og styrke deres positioner i verden, mens de håber, at de sammen med venligtsindede lande og deres allierede, indenfor dette status quo, kan løse de uoverensstemmelser, der måtte findes, og som faktisk eksisterer.

Som konklusion, siger Carter, at "USA's politik må baseres på en ny og bredere mosaik af globale, regionale og bilaterale interesser". Efter at "have analyseret denne nye, bredere mosaik af globale, regionale og bilaterale interesser, bekræfter han på ny, at "Amerikas Forenede Stater vil indfri alle sine forpligtelser overfor NATO, der må være en stærk organisation, at USA's alliance med de store industrialiserede demokratier er uomgængelig, fordi den forsvaret de samme værdier, og at vi derfor alle bør kæmpe for et bedre liv".

Som det fremgår slutter Amerikas Forenede Stater sig også til de sovjetiske moderne revisionister, de kinesiske revisionister og de "store industrialiserede demokratier" i deres bestræbelser på at skabe en "ny virkelighed", en "ny verden". Med andre forsøger Amerikas Forenede Stater ved hjælp af demagogi at tilpasse sin politik til de nye tilstande. For at bevare status quo, for at bremse den sovjetiske hegemonismes fremstød, svække den sovjetiske socialimperialisme og vinde Kina over på sin side, så det indgår stadig dybere i den imperialistiske lejr, for at kvæle proletariatets og folkenes revolutionære kampe, er USA nødt til at gøre nogle falske politiske indrømmelser. Men det gør ingen indrømmelser i militære anliggender, ingen indrømmelser i politikken med at holde staterne i trældan og under kontrol, i politikken med udbytning af andre landes nationale rigdomme til sin egen fordel og til fordel for de industrialiserede lande.

Dette er Amerikas Forenede Staters "nye politik". For os er det klart, at dette på ingen måde er en ny politik, men en gammel imperialistisk og neokolonialistisk røverpolitik for slavebinding og ubarmhjertig udbytning af folkene og deres rigdomme, en politik for at nedkæmpe revolutioner og nationale frigørelseskrige. USA-imperialismen ønsker nu at give denne gamle og ubrudte politik et nyt lag sminke for at give kontrarevolutionære elementer, hvad enten de er ved magten eller ej, våben i hænderne til at bekæmpe kommunismen, der rejser folkene og proletariatet til frigørelseskrige og revolution.

I modsætning til den kinesiske teori om "tre verdener", der er en bedragerisk kapitalistisk og revisionistisk teori, befinder USA-imperialismen sig stadig i offensiven. Den stræber efter at bevare sine gamle alliancer skabe nye til sin egen fordel og til ugunst for den sovjetiske socialimperialisme eller enhver, der måtte true den amerikanske imperialistiske magt. Den forsøger i særdeleshed at styrke NATO/som er og bliver en aggressiv politisk og militær organisation.

Med alle sine strategiske manøvrer forværrer Amerikas Forenede Stater ikke dets forbindelse med Sovjetunionen ud over vist punkt, og det fortsætter SALT-forhandlingerne, skønt Carter har erklæret, at han går videre med produktionen af neutronbomben. Trods dette er der mellem Amerikas Forenede Stater og Sovjetunionen en tydelig tendens til at bevare status quo.

Selvfølgelig har USA og NATO, samtidig med at de stræber efter at opretholde status quo med Sovjetunionen, også modsigelser med det, men disse modsigelser har endnu ikke nået et sådant niveau, at det kan retfærdiggøre det kinesiske omkvæd, at krigen i Europa er nært forestående.

I øjeblikket støtter USA-imperialismen Kina, så det kan blive stærkere militært og økonomisk. Amerikansk kapital strømmer ind i Kina, hvor ikke alene de amerikanske hovedbanker, men også den amerikanske stat foretager omfattende investeringer gennem kreditter.

De Forenede Stater spiller højt spil med kortet Kina, men helgarderer sin indsats. Samtidig bliver det også ved med at spille kortet Japan. USA bestræber sig på, at der er smult vande mellem det og Japan; det ønsker, at den indbyrdes bistand skal være gensidig, at Japan i overensstemmelse med amerikanske planer bliver styrket, så det kan blive et Israel i Det fjerne Østen, Stillehavet, Sydøstasien - og hvorfor ikke, om nødvendigt og når tiden kommer, senere også i dets konfrontation med Kina.

Det er i denne situation, at Kina har undertegnet venskabs- og samarbejdsaftalen med Japan. Men denne aftale er begyndt at antage meget farlige og uhyggelige proportioner for verdens skæbne, set fra mange synsvinkler, og det vil den gøre også i fremtiden, for der vil blive oprettet et nært samarbejde både økonomisk og militært mellem Japan og Kina, der som mål har skabelsen af separate og fælles indflydelsessfærer, navnlig i Asien, Australien og hele Stillehavsområdet. Naturligvis vil dette i starten blive opbygget i skyggen af alliancen med Amerikas Forenede Stater og krigspropagandaen mod den sovjetiske socialimperialisme. Hovedformålet for denne kinesisk-japanske alliance er inddæmningen og svækkelsen af Sovjetunionen, dets fordrivelse fra Sibirien, Mongoliet og andetsteds, fjernelsen af dets indflydelse i hele Asien og Oceanien og i alle ASEAN-medlemslandene.

Dette er USA-imperialismens strategi, men samtidig også strategien for den kinesiske imperialisme og den japanske militarisme. Amerikas Forenede Stater vil søge at bistå Kina og Japan og holde den under sin ledelse, at befæste alliancen med den og kaste dem mod Sovjetunionen. Men der er også den anden mulighed, at Kinas og Japans hykleriske,

imperiebyggende, principløse politik og imperialistisk-militaristiske ånd, en skønne dag vil vende sig mod den supermagt, som hjalp dem på fode, ganske som Tyskland gjorde før i tiden, da det blev en frygtelig fascistisk magt, der angreb USA's allierede og endda gik til angreb på USA selv, på Hitlers tid.

Amerikas Forenede Stater vil forsøge at holde balance i forhold til den opstigende kinesisk-japanske magt. Men en skønne dag vil det miste sit tag i denne balance, og den imperialistisk-militaristiske alliance mellem Kina og Japan vil blive en trussel ikke bare mod Sovjetunionen, men samtidig også mod USA selv, fordi disse to store asiatiske imperialistiske landes, Kina og Japans, interesser løber sammen i deres planer for dominans i Asien og andetsteds og for svækkelse af USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme.

I NATO indtager USA en dominerende stilling og har stor militær, politisk og økonomisk indflydelse. Imidlertid er der på trods af enheden begyndt en differentiering indenfor NATO med hensyn til de forskellige medlemslandes indflydelse og én stats fremtræden over de andre.

År for år bliver Den tyske Forbundsrepublik stærkere indenfor denne organisation. Dens økonomiske og politiske magt og dens våbenhandel går udover det Europæiske Fællesmarkeds grænser. Vi kan nu sige, at Vesttysklands politik antager de karakteristiske træk for totalitær fascistisk revanchisme, der stræber efter anskaffe sig sine egne indflydelsessfærer. Naturligvis passer dette hverken England eller Frankrig, USA's oprindelige to hovedpartnere i NATO.

Vesttyskland tilstræber genforening af de to tyske stater for således at skabe en mægtig stat med en stor militær styrke, som vil være en trussel for den sovjetiske socialimperialisme og som, i tilfælde af en verdensbrand, sammen med Japan og Kina også kan blive en fare for hele verden. Det er især ved at udvikle særdeles nære forbindelser med Kina. Blandt de europæiske stater har det den vigtigste placering med hensyn til handelsudveksling med Kina. Vesttyskland er den største og mægtigste europæiske leverandør af såvel kreditter som teknologi og moderne våbenudstyr til Kina.

Også England og Frankrig er meget interesseret i Kina, og de udvikler derfor deres forbindelser med det. Imidlertid er Kina mere interesseret i Bonn. Dette bekymrer Storbritannien og Frankrig, for den stadig stærkere Tyske Forbundsrepublik kan blive endnu mere dominerende over de øvrige NATO- og Fællesmarkeds partnere. Således konstaterer vi, at både den engelske og franske regering taler om venskab og forbindelser med Kina, men de undlader ikke at understrege, at de også ønsker at videreudvikle deres økonomiske og venskabelige forbindelser med Sovjetunionen. Bonn siger det samme, men det udvikler hastigt sine forbindelser med Kina, der optræder som Sovjetunionens hovedfjende. Den fascistiske gruppe omkring Strauss, Hitler-generalerne, de virkeligt magtfulde revanchister i Bonn, fremtræder åbent som Kinas nærmeste forbundsfæller. Derfor ser Kina ikke Forbundsrepublikken i samme lys som Frankrig og England.

Den sovjetiske socialimperialismes strategi

Da Hrustjov-revisionisterne havde grebet statsmagten i Sovjetunionen, satte de sig som hovedmål at ødelægge proletariatets diktatur, genrejse kapitalismen og forvandle Sovjetunionen til en imperialistisk supermagt.

Da Hrustjov og gruppen omkring ham efter Stalins død havde styrket deres stilling, rettede de allerførst deres angreb mod den marxistisk-leninistiske ideologi og begyndte deres kamp for at

detronisere Leninismen ved at angribe Stalin og slynge al den bagvaskelse mod ham, som det kapitalistiske verdens-bourgeois beskudte propaganda allerede lange havde fabrikeret. På denne måde blev hrustjovitterne talsmænd for og udøvere af kapitalens ønsker mod den marxistisk-leninistiske ideologi og revolutionen i Sovjetunionen. De gik systematisk til værks for at rydde hele den socialistiske struktur i Sov-jetunionen af vejen; de kæmpede for at liberalisere det sovjetiske system, for at forvandle det proletariske diktators stat til en borgerlig stat og omforme den socialistiske økonomi og kultur til en kapitalistisk økonomi og kultur.

Sovjetunionen, der var blevet forvandlet til et revisionistisk land, en socialimperialistisk stat, opbyggede sin egen strategi og taktik. Hrustjov-gruppen udarbejdede en sådan politik for at være i stand til at tilsløre deres aktivitet med leninistisk fraseologi. De udformede deres revisionistiske ideologi således, at de overfor proletariatet og folkene kunne udgive den for "marxismen-leninismen i den ny periode", så de kunne fortælle kommunisterne i og udenfor landet, at "revolutionen fortsatte i Sovjetunionen under verdensudviklingens nye politiske, ideologiske og økonomiske betingelser", og tilmed ikke bare at revolutionen fortsatte dér, men at dette land angiveligt var ved at gå over til opbygningen af et klasseløst kommunistisk samfund, hvor partiet og staten visnede bort.

Partiet blev berøvet sin egenskab som arbejderklassens fortrop, som statens og samfundets eneste politisk ledende kraft og blev forvandlet til et parti behersket af partipampere og KGB. De sovjetiske revisionister kaldte deres parti for "hele folkets parti" og hensatte det i en sådan tilstand, at det ikke længere kunne være arbejderklassens parti, men det ny sovjetiske bourgeois parti.

På den anden side forkyndte de sovjetiske revisionister fredelig sameksistens som generallinjen for den internationale kommunistiske bevægelse og proklamerede, at "den fredelige kappestrid med USA-imperialismen" var vejen til socialismens sejr i Sovjetunionen og andre lande. De erklærede også, at den proletariske revolution skulle være trådt ind i et nyt stadium, at den kan sejre på andre måder end ved proletariatets volde-

1 lige overtagelse af statsmagten. Ifølge dem kunne statsmagten overtages af fredelige, parlamentariske og demokratiske veje, gennem reformer.

Ved at spekulere i Lenins og det bolsjevikiske partis navn, gjorde Hrustjov-revisionisterne deres yderste for at prakke denne anti-marxistiske linje, denne revidering af den marxistisk-leninistiske teori på alle felter, på alle de kommunistiske partier i verden. De ønskede, at verdens kommunistiske og arbejderpartier skulle slutte sig til denne revisionistiske linje og forvandle sig til kontrarevolutionære partier, til det borgerlige diktators blinde redskaber, for at tjene kapitalismen.

Men det gik ikke helt, som de havde ønsket, først og fremmest fordi Albaniens Arbejdets Parti forblev urokkelig i sin konsekvente anvendelse af marxismen-leninismen og i forsvaret for dens renhed. På det tidspunkt var der visse andre partier, som ud fra deres egne ikke helt marxistisk-leninistiske grunde vaklede, og som ikke fuldstændig bifaldt Hrustjovs retning, mens andre accepterede den modvilligt for senere at indordne sig under den. På det tidspunkt gik også Kinas Kommunistiske Parti mod Hrustjov-gruppen, men som kendsgerningerne har vist, var det ud fra mål og hensigter i fuldstændig modstrid med dem, som ansporede Albaniens Arbejdets Parti til at kaste sig ud i kampen mod Hrustjov-revisionismen.

Med deres magtovertagelse forberedte Hrustjov-revisionisterne også deres udenrigspolitiske platform. Den sovjetiske socialimperialisme grundede ligesom USA-imperialismen også sin

udenrigspolitik på ekspansion og hegemonisme ved hjælp af våbenkapløbet, pression og afpresning, på militær, økonomisk og ideologisk aggression. Målet for denne politik er oprettelse af socialimperialistisk herredømme over hele verden.

I Comecon-landene gennemfører Sovjetunionen en typisk neo- kolonialistisk politik. Disse landes økonomi er blevet forvandlet til et vedhæng til den sovjetiske økonomi. Warschawa-pagten hjælper Sovjetunionen med at holde omfattende militære styrker dér; styrker, der på ingen måde adskiller sig fra besættelseshære. Warschawa-pagten er en aggressiv militærpagt, der tjener den sovjetiske socialimperialismes pressions-, afpresnings- og væbnede interventionspolitik. De revisionistisk- imperialistiske "teorier" om "socialistisk fællesskab", "socialistisk arbejdsdeling", "begrænset suverænitet", "socialistisk økonomisk integration" osv., tjener ligeledes denne neokolonialistiske politik.

Men den sovjetiske socialimperialisme er ikke tilfreds med det herredømme, som den udøver over sine vasalstater. San andre imperialistiske stater kæmper Sovjetunionen nu for nye markeder og indflydelsessfærer, for at monopolisere råstofkilderne og udvide sin neokolonialisme til Afrika, Asien, Latinamerika og andetsteds.

Den sovjetiske socialimperialisme har en strategisk helhedsplan, der indbefatter en række økonomiske, politiske, ideologiske og militære aktiviteter med det formål at udvide sin ekspansion og hegemonisme.

Samtidig arbejder de sovjetiske revisionister for at undergrave folkenes revolutioner og frigørelseskrige med akkurat de samme midler og metoder som USA-imperialismen anvender. Sædvanligvis opererer socialimperialisterne gennem deres redskaber, de revisionistiske partier; men efter lejligheden og omstændighederne forsøger de også at korrumpere og bestikke de herskende klikker i de underudviklede lande, at tilbyde slavebindende økonomisk "bistand" for at vinde fodfæste i disse lande, antænde væbnede konflikter mellem forskellige klikker, stille sig på den ene eller andens side, smede rænker og organisere kip for at bringe pro-sovjetiske regimer til magten, og endda ty til direkte militær intervention, som de gjorde sammen med cubanerne i Angola, Etiopien og andetsteds.

De sovjetiske socialimperialister udfører deres intervention, deres hegemonistiske og neokolonialistiske handlinger under dække af bistand og støtte til de revolutionære kræfter, til revolutionen og socialismens opbygning. I virkeligheden hjælper de kontrarevolutionen.

Det revisionistiske Sovjetunionen forsøger at bane vejen for virkeliggørelse af dets ekspansionistiske, neokolonialistiske planer ved at fremstille sig selv som et land, der følger en leninistisk og internationalistisk politik, som en forbundsfælle, ven og forsvarer af de nye nationalstater, de underudviklede lande osv. De sovjetiske revisionister forkynner, at disse lande ved at forbinde sig med Sovjetunionen og det såkaldte socialistiske fællesskab, som de erklærer for "verdensrevolutionens vigtigste drivkraft i dag", kan udvikle sig fremgangsrigt ad frihedens og uafhængighedens, ja selv socialismens vej. Dette er grunden til, at de har udklækket deres teo-rier om den "ikke-kapitalistiske udviklingsvej", "socialistisk- orienterede" lande osv.

På trods af hvad de foregiver, har de sovjetiske socialimperialisters strategi intet til fælles med socialismen og leninismen. Det er en strategi for en imperialistisk røverstat, der ønsker at udstrække sit herredømme og sin dominans til alle lande over alle kontinenter.

Den hegemonistiske og neokolonialistiske politik, som det revisionistiske Sovjetunionen følger, kolliderer nødvendigvis med den politik, som Amerikas Forenede Stater følger og som også Kina har givet sig i kast ræd. Det er et interessesammenstød mellem imperialister i deres kamp for at nyopdele verden. Det er netop disse interesser og denne kamp, som sætter den ene supermagt op mod den anden, som driver hver af dem til at anvende alle til rådighed værende kræfter og midler for at svække sin rival eller sine rivaler, skønt sammenstødene endnu ikke har antaget en sådan karakter, at de kaster sig ud i væbnede konflikter.

Den kinesiske socialimperialismes strategi

Begivenhederne og kendsgerningerne viser stadig tydeligere, at Kina synker dybere og dybere i revisionisme, kapitalisme og imperialism. Det arbejder ad denne vej for at nå en række strategiske mål på nationalt og internationalt plan.

På nationalt plan har den kinesiske socialimperialisme sat sig som opgave at afskaffe enhver foranstaltning af socialistisk karakter, der måtte være blevet taget efter befrielsen, indføre et kapitalistisk system i landets basis og overbygning og gøre Kina til en stor kapitalistisk magt mod slutningen af dette århundrede ved at gennemføre de såkaldte "fire moderniseringer", af industri, landbrug, hæren og videnskaben.

Det stræber efter at organisere landet indadtil på en måde, der sikrer det gamle og ny kapitalistiske kinesiske bourgeois herredømme over det kinesiske folk. Den kinesiske revisionisme forsøger at indføre denne organisering og dette herredømme på fascistisk vis, ved hjælp af knipler og undertrykkelse. Det arbejder for at skabe enhed mellem hæren og den civile basis, så den sidstnævnte tjener denne undertrykkelseshær.

De former og metoder, som især har tiltrukket den kinesiske ledelses opmærksomhed, og som måske vil blive ført ud i livet i Kina, er de titoistiske, i særdeleshed det jugoslaviske "selvforvaltnings"system. Adskillige kinesiske kommissioner og delegationer fra alle sektorer og af alle afskygninger har fået til opgave at studere dette system og erfaringerne fra den kapitalistiske jugoslaviske "socialisme" generelt på stedet.

Begyndelsen er allerede blevet gjort for at ansætte dette system og denne erfaring til praksis i Kina. På den anden side er det dog usandsynligt, at Kinas revisionistiske ledere ikke ser den titoistiske "selvforvaltnings" fejlslag, at de ikke tager deres lands forhold i betragtning, som er helt forskellige fra de jugoslaviske. Desuden anser de det også for nødvendigt at låne mange af de former og metoder, som ifølge dem har bevist deres "effektivitet" i Amerikas Forenede Stater, Vesttyskland, Japan og andre borgerlige lande. Det kapitalistiske system, der opbygges og udvikles i Kina, vil åbenbart blive en krydsning af forskellige revisionistiske, kapitalistiske og traditionelle kinesiske former og metoder.

For at blive en kapitalistisk stormagt har Kina brug for en periode med fred. Parolen om "stor orden", der udstedtes af det kinesiske partis 11. kongres, har tilknytning til dette behov. For at sikre denne "orden" behøves der på den ene side en kapitalistisk orden af fascistisk, diktatorisk type, mens freden og kompromiserne mellem de rivaliserende grupper, der altid har forekommet i det kinesiske parti og den kinesiske stat, på den anden side helt afgjort må opretholdes. Tiden vil afklare i hvilken udstrækning denne orden og fred vil blive sikret.

I sammenhæng med deres politik for at forvandle Kina til en supermagt stiler de kinesiske ledere efter at skaffe sig økonomiske og militære gevinster fra USA-imperialismen og de udviklede kapitalistiske lande, der er USA's allierede.

Denne kinesiske politik har vakt stor interesse i den kapitalistiske verden, navnlig hos USA-imperialismen, der heri ser en vældig støtte til sin strategi for bevarelse af kapitalismen og imperialismen, styrkelse af neokolonialismen, nedkæmpelse af revolutionerne og kvælning af socialismen, samt svækkelse af sin rival, Sovjetunionen.

San Carter har erklæret, ønsker USA-imperialismen "et nært samarbejde med kineserne". Han understregede: "Vi anser de amerikansk-kinesiske relationer for en central bestanddel af vor globale politik, og vi betragter Kina som en nøglekraft for freden". Kina er for den tættest mulige fredelige sameksistens med USA.

Med disse synspunkter og holdninger stiller Kina sig på linje med de borgerlig-kapitalistiske stater, der bygger deres eksistens som stater på USA-imperialismen. Kinas vending mod imperialismen - som Sovjetunionens og andres før det - bliver for hver dag i stadig stigende grad til virkelighed. Dette kan selv imperialisterne se; i deres glæde over denne "nye virkelighed" erklærer de, at "de ideologiske konflikter, der skilte USA, Sovjetunionen og Kina i 50'erne, er mindre synlige i dag, og der er et voksende behov for samarbejde mellem supermagterne".

USA-imperialisterne er sammen med præsident Carter villige til at hjælpe Kina med at styrke dets økonomi og hær; selvfølgelig kun i den udstrækning, det er i deres interesse. De giver de kinesiske revisionistiske ledere et skulderklap, fordi den kinesiske strategi udgør en betydningsfuld støtte til den amerikanske imperialismes hegemonistiske planer.

Kina bifalder de amerikanske synspunkter og handlinger mod det revisionistiske Sovjetunionen, fordi det ønsker at vise, at disse angiveligt skulle hjælpe med til at styrke revolutionen og svække den allerfarligste stormagt i verden, den sovjetiske socialimperialisme. USA-imperialismen bifalder på sin side de kinesiske synspunkter og handlinger mod det revisionistiske Sovjetunionen, fordi "den kinesisk-sovjetiske konflikt"- som én af Carters nærmeste medarbejdere har formuleret det - "skaber en mere pluralistisk form for global struktur"; noget, som USA-imperialismen foretrækker og betragter som foreneligt med dets forestilling om "hvordan verden bør organiseres", eller med andre ord, hvordan de andre bør opildnes til at rydde hinanden af vejen, så USA får lettere ved at beherske verden.

Kina pragmatisk og korrumpere politik har ført til, at det er blevet USA-imperialismens allierede, og at det har udråbt den sovjetiske socialimperialisme som hovedfjenden og hovedtruslen. Når Kina i fremtiden ser, at det har nået sit mål, at svække den sovjetiske socialimperialisme, når det ifølge dets logik ser, at den amerikanske imperialisme styrkes, vil det, eftersom det støtter sig på én imperialisme for at bekæmpe den anden, måske fortsætte kampen på den anden flanke. I det tilfælde kan USA-imperialismen blive den farligste, og så må Kina automatisk ændre sit hidtidige standpunkt.

Denne mulighed findes virkelig. På deres 8. kongres i 1956 betragtede de kinesiske revisionister den amerikanske imperialisme som hovedtruslen. Senere bekendtgjorde de på deres 9. kongres i april 1969, at de to supermagter, USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, udgjorde hovedfaren.

Endnu senere, efter den 10. kongres, der blev afholdt i august 1973, og på den 11. kongres, udråbte de den sovjetiske socialimperialisme som den eneste hovedfjende. Med en sådan vankelmodighed, med en sådan pragmatisk politik, er det ikke utænkeligt, at den 12. eller 13. kongres vil rykke i feltet til støtte for den sovjetiske socialimperialisme og udråbe USA-imperialismen som hovedfjenden; og sådan vil det fortsætte, indtil også Kina når sit mål: at blive en stor kapitalistisk verdensmagt. Hvis noget sådant sker, hvilken rolle vil Kina så spille på den internationale arena? Dets rolle vil aldrig blive revolutionær, men bagstræberisk og kontrarevolutionær.

En vigtig side af den kinesiske udenrigspolitik er alliancen med Japan. Som vi fremhævede ovenfor, sigter denne racistiske alliance mellem de to stater, som for nylig blev beseglet med den kinesisk-japanske aftale, på at virkeliggøre Kinas og Japans planer for fælles herredømme over Asien, ASEAN-landene og Oceanien. De kinesiske revisionister har brug for denne aftale og for venskabet med Japan, så de sammen med de japanske militarister kan true den sovjetiske socialimperialisme og muligvis rydde den af vejen og afvikle dens indflydelse i Asien.

Men Kina ønsker også at drage fordel af sine bånd med Japan for at få kreditter og iltportere udrustning, teknologi og våbenforsyninger fra Japan i den hensigt at realisere sine egne stormagts-ambitioner. Kina tillægger dets alsidige økonomiske samarbejde med Japan en sådan betydning, at halvdelen af dets udenrigshandel foregår med dét land.

For at gennemføre sin ekspansionistiske politik arbejder det socialimperialistiske Kina på at udvide sin indflydelse i Asien så meget som muligt. For øjeblikket har det overhovedet ingen indflydelse i Indien, hvor både USA og Sovjetunionen har deres adskilte og fælles interesser i sammenhæng med de forandringer og alliancer, fremtiden måtte bringe. Kina ønsker nu at optage bedre diplomatiske forbindelser med Indien. Men Indien gør store krav på Tibet. Indien vil søge at fjerne selv den smule indflydelse, Kina måtte have i Pakistan, eftersom Pakistan befinder sig i en strategisk position flankerende Iran og Afghanistan. Rivaliseringen om Mellemøstens oliebækken, hvor USA-imperialismen er dominerende, begynder dér. Det er yderst vanskeligt for Kina at infiltrere dér. Kina vil indtil det tidspunkt, hvor det bliver stærkt, følge en politik, der er i modstrid med de arabiske folks interesser og en støtte for amerikanske interesser. Samtidig vil det hjælpe USA med, sammen med lande som Iran, Saudi-Arabien osv., at oprette et mægtigt værn mod sovjetisk politisk, økonomisk og militær indtrængen i dette livsvigtige område for amerikansk og europæisk imperialisme.

For at nå deres mål retter de kinesiske socialimperialister især deres opmærksomhed mod Vesteuropa. Deres mål er at sætte Vesteuropa op mod den sovjetiske socialimperialisme. Det er derfor, de på enhver måde støtter NATO og de europæiske landes alliance med USA, Det europæiske fællesmarked og det "Forende Europa".

I sin strategiske plan stræber det socialimperialistiske Kina efter at udvide sin indflydelse og sit herredømme til landene i, hvad det kalder den "tredje verden". Teorien om den "tredje verden" har stor betydning for Kina. Det var ikke som drømmer, Mao Tsetung kundgjorde denne "teori", men med det bestemte hegemonistiske mål, at Kina skulle beherske verden. Hans arvtagere følger samme politik som Mao Tsetung og Chou En-lai.

Kinas strategiske ambitioner omfatter også, hvad der kaldes den "alliancefri verden", som forfægtes af titoismen. Der er ingen forskel mellem disse "verdener", den ene overlapper den anden. Det er svært at skelne, hvilke stater der tilhører den "tredje verden", og hvad der adskiller dem fra de "alliancefri lande"; hvilke stater, der tilhører "de alliancefri", og hvad der

adskiller dem fra landene i den "tredje verden". Hvad de end benævnes, er det de samme stater.

Dette er én af grundene til, at den kinesiske ledelse lægger stor vægt på at opretholde yderst venskabelige stats- og partiforbindelser med Tito og Jugoslavien på alle områder, ideologisk, politisk, økonomisk eller militært.

Meningsfællesskabet mellem de kinesiske og jugoslaviske revisionister forhindrer dem ikke i hver for sig at udnytte dette inderlige venskab til deres egne formål.

Hua Kuo-fengs erklæringer om Titos og det jugoslaviske partis loyalitet mod marxismen-leninismen, om "selvforvaltningens" socialistiske karakter og om den "marxistisk-leninistiske" indenrigs- og udenrigspolitik, som titoisterne angiveligt skulle følge, forsøges af Tito udnyttet til at vise, at afsløringen af ham og hans anti-marxistiske afvigelser, hans chauvinistiske, reaktionære og pro-imperialistiske politik og hans revisionisme udelukkende er stalinistisk bagvaskelse; og på denne baggrund søger han at opbygge sit eget ry i international målestok.

Hua Kuo-feng udnytter på sin side forbindelserne med Jugoslavien til, hvad der kaldes Kinas åbning mod Europa. De kinesiske revisionister forsøger også at benytte deres venskab med titoisterne, der stiller sig frem som "alliancefrihedens" fortalere, som en vigtig indfaldsvej til at trænge ind i de "alliancefri lande" og oprette deres herredømme dér. Det var ikke uden bagtanker, at Hua Kuo-feng under sit besøg i Jugoslavien lovpriste den "alliancefri" bevægelse til skyerne som en "meget vigtig kraft i verdens folks kamp mod imperialisme, kolonialisme og hegemonisme". Han sang denne bevægelses og Titos pris, fordi han drømmer om at overtage kontrollen med den og gøre Peking til dens centrum.

Den kinesiske socialimperialismes politik er i alle sine afskygninger en imperialistisk stormagts politik, en kontrarevolutionær og krigerisk politik, og folkene vil derfor komme til at hade den, sætte sig op imod den og bekæmpe den stadig heftigere.

De imperialistiske supermagter, som vi har behandlet ovenfor, vil vedblive at være imperialistiske og krigsophidsende, og hvis ikke i dag, så vil de i morgen kaste verden ud i en stor atomkrig.

Den amerikanske imperialisme stræber efter at slå sin klo stadig dybere i andre folks økonomier, mens den sovjetiske socialimperialisme, der netop er begyndt at sprede sine kløer, forsøger at drive dem ind i forskellige lande for at tilvejebringe og befæste sine neokolonialistiske og imperialistiske positioner. Men også det "Forenede Europa", der er forbundet med USA gennem NATO, har særlige, mere spredte imperialistiske positioner. På den anden side har også Kina kastet sig ud i dansen i sine bestræbelser for at blive en supermagt; det samme gælder for den japanske militarisme, der atter er kommet på fode. Disse to imperialismer har forbundet sig i en alliance for at forme en imperialistisk magt mod de andre. Under disse betingelser vokser faren for verdenskrig. De nuværende alliancer eksisterer, men vil være tilbøjelige til at forskyde sig i den forstand, at de vil ændre deres retning, men ikke deres indhold.

De smukke ord om nedrustning, der strømmer ud fra FN og de forskellige internationale konferencer, som imperialisterne organiserer, er vildledning. Imperialisterne har skabt monopol på strategiske våben, de vogter dette monopol og driver en omfattende våbenhandel - ikke for at sikre freden og nationernes sikkerhed, men for at høste superprofitter og undertrykke revolutionen og folkene, for at udløse aggressive krige. Stalin sagde:

"De borgerlige stater opruster og genopruster som rasende. Hvorfor? naturligvis ikke for at slå en sludder af, men for at fore krig. Og imperialisterne behøver krig, for det er det eneste middel til at genopdele verden, til at genopdele markederne, råstofkilderne og sfærerne for kapitalinvestering".²⁾

I deres rivalisering, som driver dem mod krig, vil supermagterne med sikkerhed forårsage mange delkrige, som de vil fremprovokere mellem forskellige stater i den "tredje verden", den "alliancefri verden" eller blandt "udviklingslandene".

Præsident Carter har givet udtryk for, at der kun kan indtræffe krig to steder på kloden: i Mellemøsten og i Afrika. Og det er indlysende hvorfor: fordi det netop er i disse områder, USA har de største interesser for tiden. I Mellemøsten findes olien, og i det rige Afrika er der et stort neokolonialistisk økonomisk og strategisk interessesammenstød om opdeling af markeder og indflydelsessfærer mellem supermagterne, der søger at bevare og styrke deres positioner og vinde nye.

Foruden Mellemøsten og Afrika er der dog også andre områder, hvor supermagterne støder sammen, som f.eks. i Sydøstasien.

USA og Sovjetunionen, samt Kina, forsøger at skabe indflydelsessfærer og opdele markederne. Også dette afføder konflikter, som af og til slår over i krige, hvis hensigt på ingen måde er at befri folkene, men at indsætte eller udskifte herskende klier, der repræsenterer den lokale kapital, klier, som nogle gange holder med den ene supermagt, nogle gange med den anden. Den sovjetiske socialimperialisme og den amerikanske imperialisme er to uhyrer, som folkene ikke nærer tillid til. På samme måde nærer folkene heller ingen tillid til Kina.

Når det mislykkes for supermagterne at nå deres rovgriske mål med økonomiske, ideologiske og diplomatiske midler, når modsigelserne tilspidnes til bristepunktet, når aftalerne og "reformerne" viser sig ude af stand til at løse disse modsigelser, så bryder der krig ud mellem dem. Derfor må folkene, hvis blod vil komme til at flyde i denne krig, af al magt stræbe efter ikke at blive overrumplet, de må stræbe efter at sabotere den røveriske imperialistiske krig, så den ikke antager verdens- omspændende proportioner, og, hvis det ikke lykkes dem, at vende den til en befrielseskrig og seje.

Titoismens og andre revisionistiske strømningers rolle i imperialismens og socialimperialismens globale strategi

I den hensynsløse kamp, som imperialismen og socialimperialismen, verdenskapitalismen og reaktionen fører mod revolutionen, socialismen og folkene, har de støtte af de moderne revisionister af alle afskygninger. Disse overløbere og forrædere bistår imperialismen i udførelsen af dens globale strategi ved indefra at undergrave, splitte og sabotere proletarietets bestræbelser og folkenes kamp for at afkaste sig den nationale og sociale trældom. De moderne revisionister har påtaget sig at tilsværte og forvanske marxismen-leninismen, at

forvirre folkene og støde dem bort fra den revolutionære kamp, at bistå kapitalen og bevare og forevige dens system af undertrykkelse og udbytning.

Ved siden af de sovjetiske og kinesiske revisionister, som vi har nævnt ovenfor, spiller også de jugoslaviske Tito-revisionister en rolle af førsterangs betydning i dette storstilede og farlige kontrarevolutionære spil.

Titoismen er en gammel agent for kapitalen, et foretrukket våben for det imperialistiske bourgeoisie i dets kamp mod socialismen og frigørelsesbevægelserne.

Jugoslaviens folk klampede selvopofrende mod den nazistiske og fascistiske besættelsesmagt for frihed, demokrati og socialisme. Det lykkedes dem at befri deres land, men de fik ikke lov at fortsætte revolutionen ad socialismens vej. Den jugoslaviske revisionistiske ledelse med Tito i spidsen var længe i hemmelighed blevet bearbejdet af Intelligence Service, og skønt den under krigen lod, som om den bevarede de særpræg, der kendetegnede et parti i Tredje Internationale, havde den i virkeligheden andre hensigter, som var i modstrid med marxismen-leninismen og det jugoslaviske folks forhåbninger om opbygning af et virkeligt socialistisk samfund i Jugoslavien.

Jugoslaviens Kommunistiske Parti, som kom til magten, havde arvet mange fejl af afvigende natur. Efter Anden Verdenskrig fremviste det udtalte nationalchauvinistiske træk, som allerede havde vist sig i krigens tid. Disse træk var åbenlyse i dets afvigelse fra den marxistisk-leninistiske ideologi, i dets holdning til Sovjetunionen og Stalin, i dets chauvinistiske standpunkter og handlinger mod Albanien osv.

Det folkedemokratiske system, der blev indført i Jugoslavien, var midlertidigt. Det passede ikke den magthavende klike, skønt denne klike fortsat kaldte sig "marxistisk". Titoisterne var ikke for ombygningen af socialismen eller for at Jugoslaviens Kommunistiske Parti skulle vejledes af den marxistisk-leninistiske teori, og de accepterede ikke proletariatets diktatur. Dette var årsagen til den strid, der brød ud mellem de kommunistiske og arbejderpartierne Informationsbureau og Jugoslaviens Kommunistiske Parti. Det var en ideologisk strid mellem marxismen-leninismen og revisionismen og ikke en per-sonstrid om "herredømme", som revisionisterne forsøger at fremstille det. Stalin forsvarede marxismen-leninismens renhed; Tito forsvarede den moderne revisionismes afvigende, revisionistiske og antimarxistiske strømning og fulgte i hælene på Browder og de andre opportuniste, der opstod på tærsklen til og under Anden Verdenskrig.

I de første år efter befrielsen foregav den jugoslaviske ledelse, at den tog opbygningen af socialismen i Sovjetunionen som forbillede, og den erklærede, at den angiveligt var i færd med at bygge socialismen i Jugoslavien. Dette gjorde den for at bedrage Jugoslaviens folk, som havde udgydt deres blod, og som stræbte efter ægte socialisme.

I realiteten var titoisterne ikke, og kunne ikke være, for den socialistiske samfundsorden og for sovjetstatens organisationsform, eftersom Tito var for en i bund og grund borgerlig-demokratisk stat, hvor hans klike ville være ved magten. Denne stat skulle tjene til at vække den opfattelse, at socialismen blev opbygget i Jugoslavien, men netop en "særlig" socialisme af "mere human type", dvs. netop den form for "socialisme", der kunne virke som femtekolonne i andre socialistiske lande. Det alt sammen var blevet grundigt udregnet og koordineret af de engelsk-amerikanske imperialister og gruppen omkring Tito. Ved at spille imperialismens og verdenskapitalismens spil og komme til forståelse med dem, bragte de jugoslaviske revisionister sig således i modsætning til Sovjetunionen.

Fra den antifascistiske nationale befrielseskrigs tid hjalp den britiske og dernæst den amerikanske imperialisme, i fortsættelse af deres gamle planer, ikke alene Tito med at bryde bort fra Sovjetunionen, men også med at udføre sabotagehandlinger mod det, og navnlig med at arbejde for at løsrive andre folkedemokratiske lande fra den socialistiske lejr, for at isolere Sovjetunionen fra alle disse lande og skubbe dem til Vesten. Dette var verdenskapitalismens og dens agenturs, titoismens politik.

Den rabiante antikommunist Churchill var direkte og personligt med til at sikre, at Tito og hans gruppe stilledes i kapitalismens tjeneste. Under krigen sendte han "sine mest betroede venner", som den britiske leder udtrykte det, og senere sin egen søn, til Titos stab. Sluttelig mødte han i maj 1944 selv Tito i Napoli i Italien for at skaffe sig fuldkommen vished om, at Tito ikke ville lave nogen numre. I sine erindringer skriver Churchill, at Tito i deres samtaler gav udtryk for sin beredvillighed til senere at komme med en offentlig erklæring om at "kommunismen ikke ville blive indført i Jugoslavien efter krigen".

Tito arbejdede med så stor energi for at tjene sine herrer, at Churchill under sin lovprisning af hans fortjenester fortalte ham: "Nu forstår jeg, at De havde ret: derfor holder jeg med Dem, og jeg synes endnu bedre an Dem end tidligere". En bejler kunne ikke have udtrykt sig varmere overfor sin elskede.

Og endnu før Jugoslavien havde brudt med Sovjetunionen og folkedemokratierne modtog det fra imperialisterne, især de amerikanske, en omfattende økonomisk, politisk, ideologisk og militær bistand, som senere blev hyppigere og mere konstant.

Denne bistand ydedes udelukkende på betingelse af, at landet udviklede sig ad den kapitalistiske vej. Det imperialistiske bourgeoisie var ikke imod, at Jugoslavien bevarede sine ydre socialistiske former. Tværtimod var det i høj grad i dets interesse, at Jugoslavien bevarede sin socialistiske farve på overfladen, for på denne måde ville det tjene om et mere effektivt våben i kampen mod socialismen og frigørelsesbevægelserne. Denne form for "socialisme" skulle ikke blot være radikalt forskellig fra socialismen, som Lenin og Stalin forestillede sig og virkeliggjorde den, men ville tilmed rykke i felten mod den.

I løbet af forholdsvis kort tid blev Jugoslavien USA-imperialismens "socialistiske" talerør, et spaltningsagentur i verdenskapitalismens sold. Fra 1948 og frem til i dag har titoismen været kendetegnet ved en febrilsk virksomhed mod marxismen- leninismen. Overalt i verden har den organiseret en propaganda- kampagne for at fremstille det jugoslaviske system som formen for en ægte socialistisk orden, som et "nyt samfund" og en "alliancefri socialisme", der ikke længere er som den socialisme, Lenin og Stalin byggede i Sovjetunionen, men en socialistisk orden "med et menneskeligt ansigt", som forsøges for første gang i verden, og som giver "strålende resultater". Hensigten med denne propaganda har altid været at lede folkene og de fremskridtsvenlige kræfter, der overalt i verden kæmper for frihed og uafhængighed, ind i en blindgyde.

De jugoslaviske revisionister valgte at bruge de styringsformer i deres land, som trotskister og andre anarkistiske elementer - opmuntret af det kapitalistiske bourgeoisie - forsøgte at tage i brug i Sovjetunionen på Lenins tid for dér at sabotere socialismens opbygning. Idet han talte om at bygge "socialismen" ved at tage disse former i anvendelse, forvanskede Tito fuldstændig de marxistisk-leninistiske grundsætninger for opbygningen af industrien, landbruget osv.

Administrationen og den organisatorisk-politiske ledelse i de jugoslaviske republikker antog sådanne træk, at den demokratiske centralisme ophævedes, og Jugoslaviens Kommunistiske

Partis rolle svandt ind til ubetydelighed. Jugoslaviens Kommunistiske Parti skiftede navn. Det forvandlede til "Jugoslaviens Kommunisters Forbund", der ser ud til at være en marxistisk betegnelse, men som alligevel i dets indhold, normer, beføjelser og hensigter er antimarxistisk. Forbundet blev en front uden ryggrad; den mistede et marxistisk-leninistisk partis karakteristiske træk; den bevarede den gamle form, men spillede ikke længere rollen som arbejderklassens fortrop; den var ikke længere den politiske kraft, der ledte Den Jugoslaviske Føderative Republik, men ifølge Tito-revisionisterne udførte den udelukkende almene "opdragelsesmæssige" funktioner.

Den titoistiske ledelse placerede partiet under kontrol af UDB, som de indordnede det under, de forvandlede det til en fascistisk organisation og staten til et fascistisk diktatur. Vi kender ganske udmærket den store fare, som disse aktiviteter frembød, for Koci Xoxe, titoisternes betalte agent, forsøgte at opnå det samme i Albanien.

Tito, Rankovich og deres agentur afskaffede fuldstændig alt, hvad der måtte have socialismens sande farve. Titoismen førte en rasende kamp mod de indre elementer, der søgte at sprænge dette agentur og denne kapitalistisk-revisionistiske organisation, såvel som mod hele den marxistisk-leninistiske propaganda i udlandet, som førtes for at rive masken af dette regime, der udgav sig for at være socialistisk.

Den titoistiske ledelse opgav hurtigt kollektiviseringen af landbruget, der var blevet indledt i de første år, oprettede kapitalistiske statsfarme, tilskyndede udviklingen af privat ejendom på landet, tillod at jorden solgtes og købtes frit, rehabiliterede kulakkerne, lod det private marked blomstre i by og på land og gennemførte de første reformer, der styrkede økonomiens kapitalistiske retning.

I mellemtiden ledte det titoistiske bourgeoisie efter en "ny" form for at camouflere den jugoslaviske kapitalistiske orden, og denne form blev også fundet. Den fik navnet jugoslavisk "selvforvaltning". De iførte det et "marxistisk-leninistisk" slør og påstod, at dette system var den mest autentiske socialisme.

Til at begynde med opstod "selvforvaltningen" som et økonomisk system, derpå blev den også udvidet til den statslige organiserings område og til alle andre områder af landets liv.

I teori og praksis er den jugoslaviske "selvforvaltning" en åben forkastelse af marxismen-leninismens læresætninger og den socialistiske opbygnings almene love. "Selvforvaltningens" økonomiske og politiske system er en anarko-syndikalistisk form for det borgerlige diktatur, der råder i det af den internationale kapital afhængige Jugoslavien.

Med alle sine karakteristiske træk, så som ophævelsen af den demokratiske centralisme og af statens rolle som fælles ledelsesorgan, den anarkistiske føderalisme og den antistatslige ideologi i almindelighed, har "selvforvaltnings"systemet affødt vedvarende økonomisk, politisk og ideologisk kaos og forvirring i Jugoslavien, svag og ujævn udvikling af dets republikker og regioner, store sociale og klasse-mæssige opdelinger, nationale fejder og national undertrykkelse, samt udartning af åndslivet. Det har bevirket en kraftig opsplittning af arbejderklassen ved at lade én del af den konkurrere med en anden del, og fostret en borgerlig snæversynet, lokalpatriotisk og individualistisk ånd. Den jugoslaviske arbejderklasse spiller ikke bare ikke den ledende rolle i staten og samfundet, men "selvforvaltnings"systemet anbringer den i en sådan tilstand, at den er ude af stand til at forsvare sine egne almene interesser og handle samlet og massivt.

Fra den kapitalistiske verden, navnlig fra den amerikanske imperialisme, er vældige kapitalsummer strømmet til Jugoslavien i form af investeringer, kreditter og lån. Det er netop denne kapital, der er det materielle grundlag for den "udvikling" af den jugoslaviske kapitalistiske "selvforvaltningssocialisme". Dets gældsforpligtelser beløber sig til over 11 milliarder dollars. Jugoslavien har modtaget over 7 milliarder dollars i kreditter fra Amerikas Forenede Stater.

Til trods for de talrige kreditter, den titoistiske ledelse har modtaget fra udlandet, har Jugoslaviens folk ikke nydt eller nyder de "strålende resultater" af denne særlige "socialisme". Tværtimod er der politisk og ideologisk kaos i Jugoslavien. Der råder et system, der avler omfattende arbejdsløshed hjemme og masseemigration af arbejdskraft til udlandet, og dette gør Jugoslavien fuldstændig afhængigt af de imperialistiske magter. De jugoslaviske folk udbyttes til marv og ben i den magthavende klasses interesser og til fordel for alle de imperialistiske magter, der har foretaget investeringer i landet.

Den jugoslaviske stat bekymrer sig ikke over, at priserne stiger dag for dag, at de arbejdende massers armod er i uafslædig tiltagen, og at landet ikke alene befinder sig i gæld til halsen, men også er dybt involveret i den kapitalistiske verdens store krise. Jugoslaviens uafhængighed er lemlæstet og dens suverænitet skamferet, fordi det frem for alt ikke besidder noget økonomisk potentiale, der helt er dets egen. Størstedelen af det eksisterer i form af fælleseje med forskellige udenlandske firmaer og stater, og det er derfor dømt til at mærke de ødelæggende virkninger fra krisen og den udenlandske udbytning på sin ryg.

Men det er ikke tilfældigt, at verdenskapitalismen yder den jugoslaviske "selvforvaltning" så stor politisk og finansiell støtte, og synger i kor med den titoistiske propaganda for at sælge dette system som "en prøvet form for opbygning af socialismen" for alle lande.

Det gør den, fordi den jugoslaviske "selvforvaltning" udgør en metode til ideologisk og politisk undergravning og sabotage mod proletarietets og folkenes revolutionære frigørelsesbevægelser, en metode til at åbne op for imperialismens politiske og økonomiske indtrængen i forskellige lande. Imperialismen og bourgeoisiet ønsker at beholde "selvforvaltningen" som et system i reserve med henblik på forskellige omstændigheder og lande, for at forlænge kapitalismens liv, som ikke uden videre opgiver ånden, men forsøger at finde forskellige styreformer på folkenes bekostning.

Den jugoslaviske "alliancefriheds" teori og praksis gør de forskellige imperialister en stor tjeneste, fordi den hjælper dem med at føre folkene bag lyset. Dette er i såvel imperialisternes som socialimperialisternes interesse, for det hjælper dem med at vinde og styrke deres indflydelse i de "alliancefri lande", og bortlede de frihedselskende folk fra den nationale frigørelses og den proletariske revolutions vej. Derfor slår både Carter og Bresjnev samt Hua Kuo-feng om sig med lovprisninger af den titoistiske "alliancefri" politik, og forsøger at udnytte den til deres egne formål.

Titoismen er og bliver det imperialistiske bourgeois våben, en ildslukker til at kvæle revolutionens flammer. Den står på samme linje som den moderne revisionisme i almindelighed og dens forskellige varianter, den forfølger det samme mål som disse og er ideologisk i overensstemmelse med den. De midler og former og den taktik, som de anvender i kampen mod marxismen-leninismen, revolutionen og socialismen kan være forskellige, men deres kontrarevolutionære hensigter er sammenfaldende.

De revisionistiske partier, først og fremmest i Europa, men også i de øvrige lande på alle kontinenter, yder et stort bidrag til bourgeoisiets og reaktionens bestræbelser for at knægte proletariatets og folkenes revolutionære kamp.

De revisionistiske partier i Vesteuropa gør forsøg på at stable en teori på benene om et "nyt samfund", angiveligt socialistisk, som vil blive nået gennem "strukture reformer" og i nært samarbejde med de socialdemokratiske partier og tilmed højrepartierne. Dette samfund vil - ifølge dem - blive opbygget på et nyt fundament, gennem sociale reformer, "social fred", "den parlamentariske vej" og på baggrund af det "historiske kompromis" med de borgerlige partier.

De revisionistiske partier i Europa, så som det italienske, franske og spanske, og i kølvandet på dem alle de andre vestlige revisionistiske partier, fornægter leninismen, klassekampen, revolutionen og proletariatets diktatur. De er fuldstændig slået ind på en kurs med kompromis med det kapitalistiske bourgeoisie. De har kaldt denne antimarxistiske linje for "eurokommunisme". "Eurokommunismen" er en pseudo-kommunistiske retning, der både er og ikke er i opposition til den sovjetrevisionistiske blok. Dette vaklende standpunkt forklares ved deres stræben efter ideologisk sameksistens med det europæiske socialdemokrati og ved hele det virvar af ideer, der syder i Europas heksekedel. "Eurokommunisterne" kan forene sig med alle og enhver med undtagelse af den, der kæmper for revolutionens sejr og for den marxistisk-leninistiske ideologis renhed.

Alle de revisionistiske, opportunistiske og socialdemokratiske strømninger gør deres yderste for at bistå supermagterne i deres djævelske aktiviteter for at underkue revolutionen og folkene. Disse strømningers støtte til bourgeoisiets angiveligt nye organismer har eet eneste mål: at afværge revolutionen ved at rejse hundredogsyttende materielle, politiske og ideologiske forhindringer foran den. De arbejder for at vildlede og splitte proletariatet og dets forbundsfæller, for de ved, at disse, såvel indenfor det enkelte land som på internationalt plan vil være ude af stand til at tilvejebringe den ideologiske, politiske og militante enhed, der er afgørende for at hamle op med den rådende verdenskapitalismes anslag, såfremt de er splittede og opdelt i fraktionskampe.

Denne koalition mellem den moderne revisionisme og socialdemokratiet frygter fascismens fremkomst, navnlig i visse lande, der trues fra det yderste højre. For at afværge et fascistisk diktatur gør revisionisterne og socialdemokraterne forsøg på at "mildne" modsigelserne og "afdampe" klassekampen mellem proletariatet og folkemasserne på den ene side og det kapitalistiske bourgeoisie på den anden side. For at sikre

"social fred" er disse koalitions partnere således nødt til at gøre indrømmelser overfor hinanden, at nå til et kompromis med det kapitalistiske bourgeoisie og blive enige med det om en eller anden styreform, der kan tilfredsstille begge sider. Mens det kapitalistiske bourgeoisie og dets partier således åbenlyst fortsætter deres kamp mod kommunismen, gør de revisionistiske partier, hvad de kan for at forvanske marxismen- leninismen, revolutionens ledende ideologi.

I Europa er de revisionistiske partiers hovedstøtte blevet fagforeningerne, som er reformistiske og særlig oplært og trænet til kompromis med den besiddende klasse og udelukkende omkring økonomiske fordringer og ikke for strejker med politiske krav og proletariatets overtagelse af magten som mål. Naturligvis har deres studehandel til formål at finde en balance mellem, krav og tilbud - den ene part tigger om almisser og den anden part bestemmer størrelsen på disse almisser. De to parter, såvel de reformistiske fagforeninger og de revisionistiske partier som den

besiddende klasse med dens partier, statsmagt og fagforeninger, trues af proletariatet, af dets ægte marxistisk-leninistiske partier, af revolutionen. Derfor forsøger de at finde et reaktionært kompromis, en løsning, der ikke kan være ens i alle de kapitalistiske lande, eftersom der er forskelle i kapitalens styrke, krisens dybde og omfanget af de modsigelser, der fortærer disse lande indefra.

Revolutionen- det eneste våben til at besejre proletariatets og folkenes fjenders strategi

Sammen eller hver for sig kæmper alle fjenderne, imperialisterne, socialimperialisterne og de forskellige revisionister, for at vildlede progressive mennesker, bringe marxismen-leninismen i vanry og i særdeleshed forvanske den leninistiske teori om revolutionen, undertrykke revolutionen og enhver folkelig modstand og national frigørelseskamp.

Marxismen-leninismens fjenders arsenal er stort, men også revolutionens kræfter er kolossale. Det er disse kræfter, der rejser sig, kæmper og støder sammen med revolutionens fjender; det er dem, som har ødelagt den kapitalistiske verdens og verdensreaktionens sjælefred, og som gør livet umuligt for dem.

"Et spørgsmål går gennem Europa - kommunismens spørgsmål. Alle magter i det gamle Europa har sluttet sig sammen til en hellig klapjagt på dette spørgsmål". ³⁾

Denne konstatering hos Marx og Engels er også gyldig i dag. Imperialismen, socialimperialismen og den moderne revisionisme tror, at den kommunistiske trussel mod dem er blevet fjernet, idet de er af den formening, at det svære slag, som det revisionistiske forræderi tilføjede revolutionen, ikke kan overvindes; og derfor undervurderer de marxismen-leninismens styrke og overvurderer den materielle og militære undertrykkelsesmagt og den økonomiske kapacitet, som de selv har til rådighed. Men dette er udelukkende at hengive sig til illusioner.

Verdensproletariatet er ved at samle sine kræfter. Gennem sin egen erfaring når verdensproletariatet og de frihedselskende folk fra dag til dag til klarere forståelse af det forræderi, som begås af de titoistiske, hrustjovske, kinesiske, "euro- kommunistiske" og andre moderne revisionister. Tiden arbejder for revolutionen, for socialismen, ikke for bourgeoisiet og imperialismen, ikke for den moderne revisionisme og verdensreaktionen. Revolutionens ild brænder overalt i hjerterne på de undertrykte folk, der ønsker at vinde virkelig frihed, demokrati og suverænitæt, at tage magten i deres egne hænder og slå ind på socialismens vej og ødelægge imperialismen og dens lakajer.

I dag finder det samme fænomen sted som på Lenins tid, da bruddet med Anden Internationale efterfulgtes af nye marxistisk-leninistiske partiers tilblivelse. Det revisionistiske forræderi har nødvendigvis overalt givet anledning til, at ægte kommunistiske partier er blevet oprettet og styrket. Disse partier har samlet marxismen-leninismens og revolutionens banner op af det søle, som revisionisterne har trampet den ned i. Det påhviler dem at sætte den ærerige leninistiske strategi for revolutionen og marxismen-leninismens store teori op imod verdensimperialismens og revisionismens globale strategi. På dem falder byrden at gøre masserne fuldt ud bevidste om målene og den rigtige vej for kampen og an de ofre, som den kræver, og at forene, organisere, lede og føre dem til sejr.

Vi marxister-leninister, som befinder os i første række af den titaniske kamp, der i dag udspilles mellem på den ene side proletariatet og de undertrykte folk, der stræber efter frihed, og de hensynsløse og rovbegærlige imperialister på den anden side, må fuldt ud forstå den taktik, de mål, metoder og former, som de fælles fjender og den særlige fjende i hvert enkelt land

anvender i kampen. Vi kan ikke anskue disse ting ordentligt, hvis vi ikke stiller os fast på den marxistisk-leninistiske revolutionsteori, hvis vi ikke ser, at der i den nuværende situation, ligesom det vil være tilfældet i fremtiden, eksisterer en række svage led i den imperialistiske verdensskæde, hvor de revolutionære og folkene må gennemføre en uophørlig virksomhed, en utrættelig og modig, organiseret kamp for at sprænge disse led, eet efter eet. Dette kræver naturligvis arbejde, kamp, ofre og selvfornægtelse. Ledet af revolutionens interesser kan og vil modige folkeslag og individer gøre front mod imperialismens, socialimperialismens og reaktionens betydelige kræfter, som forbinder sig med hinanden, opretter nye alliancer og søger en udvej af de vanskelige situationer, som de befinder sig i. Det er de revolutionære, marxist-leninisterne, folkenes kamp i alle verdensdele og i alle lande, der har skabt disse vanskelige situationer for de regressive kræfter.

Kommunisterne overalt i verden har ingen grund til at frygte de grundløse myter, der i nogen tid har været fremherskende i den revolutionære tænkning. Kommunisterne må kampe for at vinde dem for sig, der har begået fejl, og hjælpe dem med at rette dem. De må gøre sig store anstrengelser for at nå dette mål, uden naturligvis selv at forfalde til opportunisme. Under forløbet af den principfaste kamp vil der i begyndelsen være en vis vankelmodighed, men dette vil være blandt de vaklende, hvorimod der ikke vil være nogen vaklen blandt den, som er beslutsomme og anvender den marxistisk-leninistiske ideologi rigtigt, og som har et korrekt syn på proletariatets interesser i deres eget land, på verdensproletariatets interesser og på revolutionen. Når de vaklende ser, at kammeraterne urokkeligt fastholder deres revolutionære marxistisk-leninistiske meninger, vil de blive yderligere styrket i deres kamp.

Hvis marxist-leninisterne anvender den marxistisk-leninistiske teori korrekt og beslutsomt på grundlag af de nuværende internationale betingelser og de nationale betingelser i hvert land, hvis de uafslædigt styrker den proletariske internationalistiske enhed i ubarmhjertig kamp mod imperialismen og den moderne revisionisme af enhver afskygning, så vil de med sikkerhed overvinde alle vanskeligheder, som de vil møde på deres vej, hvor store de end måtte være. Anvendt på rette måde vil marxismen-leninismen og dens udødelige principper uvægerligt medføre kapitalismens undergang og sejr for proletariatets diktatur, ved hvis hjælp arbejderklassen vil opbygge socialismen og gå frem mod kommunismen.

Kapitel II

DEN LENINISTISKE TEORI OM IMPERIALISMEN BEVARER SIN FULDE GYLDIGHED

Under de nuværende betingelser, hvor Hrustjov-revisionisterne, titoisterne, de "eurokommunistiske" og de kinesiske revisionister sammen med andre antimarxistiske strømninger angriber revolutionen og folkenes frigørelse under det påskud, at den internationale situation har ændret sig, er det af største vigtighed at foretage et grundigt studium af Lenins værker om imperialismen.

Vi må vende tilbage til disse værker og især studere Lenins geniale værk "Imperialismen som kapitalismens højeste stadium" grundigt. Ved et omhyggeligt studium af dette værk vil vi også se, hvordan revisionisterne, og heriblandt de kinesiske ledere, fordrejer den leninistiske opfattelse af imperialismen, hvordan de opfatter imperialismens mål, strategi og taktikker. Deres skrifter, erklæringer, holdninger og handlinger viser, at de har et helt forkert syn på imperialismens natur, at de betragter den ud fra kontrarevolutionære og anti-marxistiske positioner helt på samme måde som partierne i Anden Internationale og deres ideologer, Kautsky og co., som Lenin skånselsløst afslørede.

Hvis vi studerer dette værk af Lenin omhyggeligt og forbliver tro mod hans geniale analyser og slutninger, vil vi kunne se, at vor tids imperialism fuldt ud bevarer de samme ejendommeligheder, som Lenin beskrev, at den leninistiske definition af vor epoke som imperialismens og de proletariske revolutioners epoke står urokket, at revolutionens sejr er uafvendelig.

Som bekendt indleder Lenin sin analyse af imperialismen med produktionens og kapitalens koncentration og monopolerne. I dag kan produktionens og kapitalens koncentration og centralisering ligeledes kun analyseres rigtigt og videnskabeligt på grundlag af den leninistiske analyse af imperialismen.

Et særligt kendetegn ved nutidens kapitalisme er produktionens og kapitalens stadig tiltagende koncentration, der har ført til, at små foretagender er blevet sammensluttet med eller opslugt af mægtige foretagender. Som følge af dette er der sket en massekoncentration af arbejdskraft i de store truste og koncerner. Disse foretagender har i deres hænder ligeledes koncentreret vældige produktionskapaciteter, samt energiressourcer og råstoffer i umådeligt omfang. I vore dage benytter de kapitalistiske storbedrifter også atomenergi og den nyeste teknologi, som udelukkende er forbeholdt disse foretagender.

Disse gigantiske organismer har national og international karakter. I deres eget land har de ruineret de fleste småbesiddere og småfabrikanter, mens de på internationalt plan er vokset til karpemæssige koncerner, der opfatter hele grene af industrien, landbruget, bygningsindustrien, transportvæsenet osv. i mange lande. Overalt, hvor disse koncerner har udstrakt deres fangarme, hvor produktionen er blevet koncentreret i hænderne på en lille håndfuld kapitalistiske mangemillionærer, udvides og uddybes tendensen til likvidering af småbesidderne og småfabrikanterne. Dette har resulteret i en yderligere styrkelse af monopolerne.

"Denne forvandling af konkurrencen til monopol", sagde Lenin, "er en af de vigtigste foreteelser - hvis ikke den vigtigste - i den nyeste kapitalismes økonomi..." ¹⁾

Med henblik på dette kendetegn ved imperialismen tilføjer han, at

"... monopolernes opståen som følge af produktionens koncentration som helhed, udgør en almindelig og fundamental lov for kapitalismen på dens nuværende udviklingsstadium". ²⁾

Kapitalismens udvikling under vore dages betingelser bekræfter fuldstændig Lenins ovenstående konklusion. Nu til dags er monopolerne blevet det mest typiske og gængse fænomen, der bestemmer imperialismens fysiognomi, dens økonomiske væsen. I de kapitalistiske lande som Amerikas Forenede Stater, Den Tyske Forbundsrepublik, England, Japan, Frankrig osv. har produktionens koncentration antaget hidtil ukendte dimensioner.

Således var der f.eks. i 1976 i de 500 største amerikanske selskaber beskæftiget næsten 17 millioner mennesker, dvs. over 20 procent af den ansatte arbejdskraft. 66 procent af alle solgte varer stammer fra disse selskaber. Da Lenin skrev sin bog "Imperialismen som kapitalismens højeste stadium" var der i den kapitalistiske verden kun ét stort amerikansk selskab, "United States Steel Corporation", der rådede over en aktiekapital på over en milliard dollars, mens antallet af milliardærselskaber i 1976 var omkring 350. Automobiltrussen "General Motors Corporation", dette supermonopol, havde i 1975 en samlet kapital på over 22 milliarder dollars og udbyttede en hær på næsten 800.000 arbejdere. Derefter kommer monopolet "Standard Oil of New Jersey", som behersker olieindustrien i Amerikas Forenede Stater og andre lande, og som udbytter over 700.000 arbejdere.

I automobilindustrien findes der tre store monopoler, der tegner sig for mere end 90 procent af produktionen i denne branche; i flyindustrien og stålindustrien tegner fire meget store selskaber sig for henholdsvis 65 og 47 procent af produktionen.

Den samme proces har fundet sted også i de andre imperialistiske lande. I Den Tyske Forbundsrepublik har 13 procent af det samlede antal foretagender koncentreret omkring 50 procent af landets produktion og 40 procent af dets arbejdskraft. I England hersker 50 store monopoler. Den britiske stålsammenslutning tegner sig for over 90 procent af landets stålproduktion.

I Frankrig har to selskaber koncentreret tre fjerdedele af stålproduktionen i deres hænder, fire monopoler ejer hele automobilproduktionen, mens fire andre kontrollerer den samlede olieforarbejdning. I Japan fremstiller ti store metallurgiske selskaber alt råjernet og over tre fjerdedele af stålet, mens otte selskaber er aktive i den ikke-jernholdige metallurgi. Det samme gælder også andre brancher og sektorer. ³⁾

De små og middelstore bedrifter, der stadig findes i disse lande, er direkte afhængige af monopolerne. De modtager ordrer fra monopolerne og arbejder for dem. De får kreditter, råstoffer, teknologi osv. af dem. I praksis er de blevet forvandlet til monopolernes vedhæng.

Den koncentration og centralisering af produktionen og kapitalen, hvorved der opstår gigantiske monopoler uden nogen teknologisk enhed, er i dag meget udbredt. Indenfor rammerne af disse gigantiske "konglomererede" monopoler arbejder bedrifter og hele grene af industriproduktionen, byggeindustrien, transportsektoren, handelen, servicefagene, infrastrukturen osv. De fremstiller alt fra legetøj til interkontinentale missiler.

Monopolernes økonomiske magt og kapitalens koncentration, der er blevet forøget og til stadighed forøges, afføder en situation, hvor konkurrencens ofre ikke blot er "spædbørnene", dvs. de ikke-monopoliserede bedrifter, der var typiske før i tiden, men tilmed også store finansforetagender og finansgrupper. Som et resultat af monopolernes umættelige appetit på

høje monopolprofitter og af konkurrencens voldsomme tilspidsning har denne proces i de sidste årtier antaget enorme dimensioner. Fusionerne og overtagelserne i den kapitalistiske verden har i dag et omfang, der er 7-10 gange større end i årene før Anden Verdenskrig.

*Lenin: Imperialismen sera kapitalismens højeste stadium. Udvalgte Værker, bind 6, 1947, s. 60.

** Ibid. s. 64.

Fusionerne og sammenslutningen af industri-, handels-, landbrugs- og bankforetagender har ført til oprettelse af nye former for monopoler, til oprettelse af store industrielle-kommercielle eller industrielle-agrariske selskaber. Disse former finder ikke alene bred anvendelse i de kapitalistiske lande i vest, men også i Sovjetunionen, Tjekkoslaviet, Jugoslavien og andre revisionistiske lande. Før i tiden afviklede monopolsammenslutningerne transport og varesalg med hjælp fra andre selvstændige firmaer, hvorimod de i dag ikke alene kontrollerer produktionen, men også transporten og markedsføringen.

Monopolerne forsøger ikke alene at afskaffe konkurrencen mellem bedrifter, der står under deres kontrol, men de har også strakt deres kløer ud for at monopolisere råstofdilderne og alle de områder, der er rige på vigtige mineraler, som jern, kul, kobber, uran osv. Denne proces foregår såvel på nationalt som på internationalt plan.

Med udvidelsen og udviklingen af den statsmonopolkapitalistiske sektor har produktionens og kapitalens koncentration navnlig efter anden Verdenskrig antaget enorme dimensioner.

Statsmonopolkapitalisme betyder statsapparatets underordning under monopolerne, oprettelsen af deres fuldstændige herredømme i landets økonomiske, politiske og sociale liv. På denne måde griber staten i finansoligarkiets interesse direkte ind i økonomien for ved udbytning af alle arbejdende mennesker at sikre den herskende klasse maksimal profit og for at kvæle revolutionen og folkenes befrielseskampe.

Den statsmonopolistiske ejendom repræsenterer - som stats-monopolkapitalismens mest karakteristiske grundelement - ikke enkelte kapitalisters ejendom, men den kapitalistiske stats ejendom, den magthavende borgerlige klasses ejendom. I forskellige imperialistiske lande dækker den statsmonopolkapitalistiske sektor 20-30 procent af den samlede produktion.

Statsmonopolkapitalismen, der betegner produktionens og kapitalens højeste koncentrationsgrad, er i dag den vigtigste ejendomsform i Sovjetunionen og de øvrige revisionistiske lande. Statsmonopolkapitalismen står i den nye magthavende borgerlige klasses tjeneste.

Også i Kina antager økonomien typiske statsmonopolkapitalistiske former. Det sker gennem en række reformer, som f.eks. fastlæggelse af profit som hovedmålet for bedrifternes virksomhed, anvendelse af kapitalistiske metoder for organisering, ledelse og aflønning, oprettelse af økonomiske regioner, truster og kombinatorer, der meget ligner dem, der findes i Sovjetunionen, Jugoslavien og Japan, åbning af dørene for udenlandsk kapital, bedrifternes direkte forbindelse med udenlandske monopoler osv.

I den kapitalistiske og revisionistiske verden har produktionens og kapitalens koncentration og centralisering nu nået et mellemstatsligt niveau. Denne tendens opmuntres og virkeliggøres også i praksis af Det Europæiske Fællesmarked, Comecon osv., der repræsenterer sammenslutningen af monopoler fra forskellige imperialistiske magter.

Da Lenin i sin tid analyserede de internationale monopolars former, talte han om karteller og syndikater. Under de nuværende betingelser, hvor produktionens og kapitalens koncentration har nået et meget stort omfang, har monopolbourgeoisiet også fundet andre former for udbytning af de arbejdende mennesker. Disse former er de multinationale selskaber.

I deres ydre fremtoning søger disse selskaber at give indtryk af at være ejet i fællesskab af kapitalister i mange lande. I virkeligheden hører de multinationale selskaber, hvad kapital og kontrol angår, fortrinsvis til et enkelt land, skønt udfolder deres virksomhed i mange lande. De udvider sig mere og mere ved at opsluge små og middelstore lokale selskaber og firmaer, der ikke lian hamle op med den hensynsløse konkurrence.

De multinationale selskaber åbner filialer og anbringer deres foretagender i de lande, hvor udsigterne til maksimale profitter synes mest sikre. Det amerikanske multinationale selskab "Ford" har f.eks. oprettet 20 store fabrikker i udlandet, hvor der beskæftiges 100.000 arbejdere af forskellige nationaliteter.

Mellem de multinationale selskaber og den borgerlige stat findes der nære bånd og en gensidig afhængighed, der bygger på deres udbytende klassemæssige karakter. Den kapitalistiske stat benyttes som et redskab, der tjener deres herredømme, deres ekspansionistiske mål på nationalt og internationalt plan.

På grund af deres vigtige økonomiske rolle og den betydelige vægt, de har i landets hele liv, udgør visse multinationale selskaber, taget enkeltvis, en mægtig økonomisk kraft, som i mange tilfælde er på højde med eller endda overgår statsbudgettet eller produktionen i flere udviklede kapitalistiske lande tilsammen. Produktionen i ét af de mægtige multinationale selskaber i Amerikas Forenede Stater, "General Motors Corporation", er større end industriproduktionen i Holland, Belgien og Schweiz tilsammen. Disse selskaber griber ind i de lande, hvor de er aktive, for at sikre sig særlige begunstigelser og privilegier. F.eks. krævede ejerne af Amerikas Forenede Staters elektronikindustri i 1975, at den mexicanske regering ændrede sin arbejdslovgivning, der fastsatte visse sikkerhedsforanstaltninger, i modsat fald ville de overflytte deres industri til Costa Rica. Og for at udøve pres lukkede de adskillige fabrikker, hvor der beskæftigedes henved 12.000 mexicanske arbejdere.

De multinationale selskaber er imperialismens løftestænger og en af dens vigtigste ekspansionsformer. De er neokolonialismens støttepiller og krænker den nationale suverænitet og uafhængighed i de lande, de arbejder i. For at bane vej for deres herredømme viger disse selskaber ikke tilbage for nogen forbrydelse. De strækker sig fra organisering af sammensværgelser og forstyrrelse af økonomien til direkte bestikkelse af topembedsmænd, politikere, fagforeningsledere osv. Lockheed-skandalen har tydeligt bevist dette.

Adskillige multinationale selskaber har slået sig ned og arbejder også i de revisionistiske lande.⁴⁾ De er ligeledes begyndt at trænge ind i Kina.

Produktionens og kapitalens koncentration og centralisering, der kendetegner den kapitalistiske verden i dag og har ført til en omfattende samfundsmæssiggørelse af produktionen, har ikke i ringeste grad forandret imperialismens udbytende karakter. Tværtimod har den forøget og forstærket undertrykkelsen og forarmelsen af de arbejdende masser. Dette fænomen beviser til punkt og prikke Lenins tese om, at følgen af produktionens og kapitalens koncentration under imperialismens betingelser

"er, at produktionen med rivende fart bliver samfundsomfattende", men at "... tilegnelsen" ikke desto mindre "vedbliver at være privat. De samfundsmæssige produktionsmidler vedbliver at være et lille antal personers privateje." ⁵⁾

Monopolerne og de multinationale selskaber vedbliver at være store fjender af proletariatet og folkene.

Den stadig stærkere koncentrationsproces, der foregår af produktionen og af kapitalen i vor tid, har yderligere skærpet kapitalismens grundlæggende modsigelse, modsigelsen mellem produktionens samfundsmæssige karakter og tilegnelsens private karakter, ligesom alle de øvrige modsigelser. Ligesom før i tiden tilegner en lille håndfuld kapitalistiske magnater sig i dag de kolossale indtægter og superprofitter, der opstår ved den hensynsløse udbytning af arbejderne. Produktionsmidlerne, som de sammensluttede industrigrene er udrustet med, er ligeledes kapitalisternes privateje, mens arbejderklassen stadig er slavebundet til ejerne af produktionsmidlerne, og dens arbejdskraft er fortsat en handelsvare. I dag udbytter de kapitalistiske storbedrifter ikke længere i snesevis eller hundredvis, men i hundredtusindvis af arbejdere. Denne merværdi, som de amerikanske selskaber alene i 1976 bemægtigede sig ved hensynsløs kapitalistisk udbytning af denne store arbejderhær, beregnes til over 100 milliarder dollars, mod 44 milliarder i 1960.

Lenin afslørede Anden Internationales opportunister, der forkyndte muligheden af, at kapitalismens antagonistiske modsigelser ville blive ophævet som følge af monopolerne opståen og udvikling. Han beviste med videnskabelige argumenter, at monopolerne - som bærere af undertrykkelsen, udbytningen og den private tilegnelse af arbejdsresultatet - skærper kapitalismens modsigelser endnu mere. Den kapitalistiske ordens overbygning rejser sig på grundlag af monopolerne herredømme. Denne overbygning forsvare og repræsenterer monopolerne rovgriske interesser på såvel nationalt som internationalt plan. Det er monopolerne, som dikterer indenrigs- og udenrigspolitikken, den økonomiske, sociale, militære og anden politik.

Virkeligheden i dag, produktionens og kapitalens koncentration, afslører også de reaktionære socialdemokratiske ledere, de moderne revisionisters og alle slags opportunisters forkyndelser om, at trusterne, den statsmonopolkapitalistiske ejendom osv. ad fredelig vej skulle kunne omformes til socialistisk økonomi, og at nutidens monopolkapitalisme efterhånden integreres i socialismen.

Som Lenin lærer os, tjener produktionens og kapitalens koncentration også som grundlag for den forøgede koncentration af pengekapital, som grundlag for dens koncentration i storbankernes hænder og for finanskapitalens opståen og udvikling. I løbet af kapitalismens udvikling gennemgår sammen med monopolerne også bankerne en stor udvikling, idet de opsuger pengekapital fra monopolerne og koncernerne, samt fra småproducenterne og de personlige opsparinger. På denne måde bliver bankerne, der er i hænderne på kapitalisterne og tjener dem, indehavere af de vigtigste finansielle midler.

Den samme proces, som forekom, da storbedrifterne, kartellerne og monopolerne udslettede småbedrifterne, har også fundet sted ved likvidering af den ene småbank efter den anden. På samme måde som storbedrifterne skabte monopolerne, skabte også storbankerne deres bankkoncerner. I de sidste to årtier har dette fænomen antaget enorme dimensioner, og det fortsætter også i dag i hurtigt tempo. Det er et karakteristisk træk, at det i dag ikke alene er småbankerne, der bliver sammensmeltet og opslugt, men også de middelstore og forholdsvis

store banker. Dette fænomen har sin årsag i tilspidsningen af den kapitalistiske reproduktions modsigelser, i udvidelsen af konkurrencekampen og den alvorlige krise i den kapitalistiske verdens finans- og valutasystem.

I Amerikas Forenede Stater hersker 26 store finansgrupper. Den største af dem er Morgan-gruppen, som ejer 20 store banker, forsikringsselskaber osv. med en aktiekapital på 90 milliarder dollars.

Bankkapitalens koncentrationsgrad og centraliseringsgrad er også meget høj i de øvrige kapitalistiske hovedlande. I Vesttyskland ejer tre ud af 70 storbanker over 58 procent af alle bankaktiver. I England kontrolleres al bankvirksomhed af fire banker kendt som de "Fire Store". Bankkapitalens koncentrationsgrad er også meget høj i Japan og Frankrig.

Lenin har påvist, at bankkapitalen er sammenvokset med industrikapitalen. I begyndelsen er bankerne interesseret i, hvordan det går med de kreditter, som de giver fabrikkerne. De mægler mellem de fabrikker, der modtager kreditterne, for at få dem til at komme til indbyrdes forståelse, så de undgår gensidig konkurrence, eftersom dette også ville skade bankerne til skade. Dette var det første skridt i bankkapitalens sammenvoksning med industrikapitalen. Med produktionens og pengekapitalens udvikling og koncentration bliver bankerne direkte investorer i produktionsforetagenderne, idet de opretter fælles aktieselskaber. På denne måde trænger bankkapitalen ind i industrien, byggeindustrien, landbruget, transportvæsenet, omsætningsskæret og alle andre områder. Bedrifterne køber for deres vedkommende store aktieposter i banker og bliver parthavere i dem. I dag sidder I bankernes direktører i monopolforetagendemes bestyrelser og anvendt og danner hermed, hvad Lenin kaldte en "personalunion". Finanskapitalen, der, fremkommer ved denne proces, omfatter alle former for kapital: industrikapital, pengekapital og varekapital. Idet han karakteriserede denne proces, sagde Lenin:

"Koncentration af produktion; de deraf følgende monopoler; bankernes sammensmeltning eller sammenvoksning med industrien - dermed er finanskapitalens opståen og dette begrebs indhold kendetegnet". ⁶⁾

Skønt finanskapitalen siden Anden Verdenskrig er vokset og har undergået strukturelle ændringer, har den stadig nøjagtig de samme mål, som den altid har haft, nemlig at skaffe sig maksimale profitter ved udbytning af den arbejdende befolknings brede masser hjemme og i udlandet. Denne rolle spilles også af forsikringsselskaberne, der i de senere år er vokset betydeligt og er blevet konkurrenter for banker. I Amerikas Forenede Stater var bankaktiviteterne f.eks. i 1970 tre en halv gang større end i 1950, mens forsikringsselskabernes i samme tidsrum derimod var blevet forøget seks en halv gang.

Med den kapital, som de har ophobet ved udplyndring af folket, kan forsikringsselskaberne stille store beløb til rådighed for monopolerne, der løber op i hundreder af millioner dollars. På denne måde sammensmeltes og sammenflettes forsikringsselskaberne med industri- og bankmonopolerne og bliver en organisk bestanddel af finanskapitalen.

Drevet af et umætteligt profitbegær forvandler monopolbourgeoisiet enhver kilde af midlertidigt frigjorte pengemidler, så som arbejdernes pensionsfonde, befolkningens sparepenge osv. til kapital.

Den koncentrerede finanskapital henter overordentlig store indtægter ikke blot ved den profit, der tilfalder den ved opslugning af penge fra koncernerne, småfabrikkerne osv. osv., men også

ved udstedelse af værdipapirer og provision på lån. Ligesom med opsparingerne går også i disse tilfælde kun en lille del af renterne til udlånerne, mens banken selv høster kolossale gevinster ved denne virksomhed, hvorved den forøger sin egenkapital og sine investeringer, som selvfølgelig indbringer finanskapitalen en fortsat tilstrømning af yderligere profitter. Finanskapitalen investerer for det meste i industrien, men den har også udvidet sit net af spekulation til at omfatte andre rigdomme, så som jord og grunde, jernbaner og andre brancher og sektorer.

Bankerne har reelle muligheder for at stille de store kreditbeløb til rådighed, som fordres af produktionens høje koncentrationsgrad og monopolernes herredømme. Der skabes herved gunstige betingelser for de store monopolsammenslutninger, så de hjemme og i udlandet kan optrappe deres hensynsløse udbytning af de arbejdende masser for at sikre sig maksimalprofitter.

Med genrejsningen af kapitalismen i Sovjetunionen og de øvrige revisionistiske lande har bankerne dér antaget alle de karakteristiske monopolistiske kendetegn. I disse lande tjener bankerne ligesom i alle andre kapitalistiske lande til udbytning af de brede arbejdende masser hjemme og i udlandet.

I de senere år er der i de kapitalistiske og revisionistiske lande sket en kraftig stigning i afbetalingshandel, hvor kunderne køber forbrugsvarer, navnlig varige forbrugsgenstande. Ved at bevilge dens slags kreditter sikrer bourgeoisiet afsætningsmarkeder for sine varer, kapitalisterne høster kolossale profitter ved de høje renter, mens debitorerne bindes på hænder og fødder til kreditorerne og de kapitalistiske firmaer.

Den arbejdende befolknings gæld og andre forpligtelser til bankerne og pengeinstitutterne er steget kraftigt i vor tid. Alene i Amerikas Forenede Stater havde befolkningens gældsforpligtelser fra denne slags kreditter i 1976 nået et beløb på 167 milliarder dollars mod 6 milliarder i 1945. I Den Tyske Forbundsrepublik havde befolkningens gældsforpligtelser oversteget 46 milliarder mark.

Bankkapitalens tiltagende koncentration og centralisering har medført, at finansoligarkiets økonomiske og politiske herredømme er vokset, og at der er blevet taget en række former og metoder i anvendelse for at forøge den brede arbejdende befolknings økonomiske slavebinding, forarmelse og elendighed.

Finanskapitalens udvikling har sat en lille gruppe mægtige industrikapitalister og bankfolk i stand til ikke alene at ophobe store rigdomme, men har også koncentreret en virkelig økonomisk og politisk magt i deres hænder, der kan mærkes i hele landets liv. Det er disse almægtige folk, der står i 'spidsen for monopolerne og bankerne, og som udgør, hvad der betegnes som finansoligarkiet. Med udgangspunkt i den kendsgerning, at de store selskaber nu er blevet til aktieselskaber, hvor tilmed også enkelte arbejdere råder over nogle få symbolske aktier, bestræber kapitalismens forsvarere sig på at bevise, at kapitalen nu angiveligt har mistet den private karakter, som den havde, da Marx skrev "Kapitalen" eller da Lenin analyserede imperialismen, at den skulle være blevet til folkekapital. Men dette er en skrøne. Ligesom tidligere domineres de imperialistiske lande i dag af mægtige private industri- og finansgrupper: Rockefeller, Morgan, Dupont, Mellon og Ford, grupperne fra Chicago, Texas, Californien og andre grupper i Amerikas Forenede Stater; finansgrupperne Rothschild, Behring, Samuel osv. i England; Krupp, Siemens, Mannesmann, Thyssen, Gerling osv. i Vesttyskland; Fiat, Alfa-Romeo, Montedison, Olivetti osv. i Italien; de store familier i Frankrig osv.

Sam besidder af industri- og finanskapitalen har finans- oligarkiet indført sit økonomiske og politiske herredømme over hele landets liv. Det har også underordnet statsapparatet under dets interesser og har forvandlet det til et redskab i finansplutokratiets hænder.

Finansoligarkiet afsætter og udnævner regeringer og dikterer indenrigs- og udenrigspolitikken. I landets indre liv har det forbundet sig med de reaktionære kræfter, med alle de politiske, ideologiske, uddannelsesmæssige og kulturelle institutioner, der forsvarer dets politiske og økonomiske magt. I udenrigspolitikken forsvarer det og bakker op omkring alle de konservative og reaktionære kræfter, der støtter og baner vejen for dets monopolistiske ekspansion, og som kæmper for at bevare og befæste kapitalismen.

Finansoligarkiet tager alle midler i anvendelse for at sikre sit herredømme, og det indfører politisk reaktion på alle områder. Som det hedder hos Lenin:

"... stræber finanskapitalen efter herredømme, ikke frihed". 7)

Den nuværende situation viser, at monopolbourgeoisiets undertrykkelse overalt er blevet forstærket. På dette grundlag uddybes modsigelsen imellem proletariatet og bourgeoisiet. Samtidig har den økonomiske og finansielle ekspansion, ledsaget af politisk og militær ekspansion, yderligere tilspidset modsigelserne mellem folkene og imperialismen samt modsigelserne mellem de imperialistiske magter indbyrdes. De kinesiske revisionisters propaganda i dag averser denne ubestridelige og objektive realitet.

Bankkapitalens koncentration og centralisering finder nu ikke blot sted indenfor rammerne af et enkelt land, men også indenfor rammerne af flere kapitalistiske, eller kapitalistiske og revisionistiske lande. Denne karakter har Det Europæiske Fællesmarkeds fælles banker og "Den Internationale Bank for Økonomisk Samarbejde", og ligeledes Comecons "Investeringsbank". Bankselskaber som de vesttysk-polske, engelsk-rumænske, fransk-rumænske, engelsk-ungarske og de amerikanskjugoslaviske, engelsk-jugoslaviske og andre er ligeledes bankforbund af kapitalistisk type. Sovjetunionen har åbnet adskillige banker i en hel række kapitalistiske lande, som overalt, hvor de er blevet oprettet, i Zürich, London, Paris, Afrika, Latinamerika og andetsteds, er blevet de kapitalistiske bankers konkurrenter og partnere.

Også Kina suges dybere og dybere ind i malstrømmen fra denne proces af integration af banker. Udover de banker, som det har i Hongkong, Macao og Singapore, vil Kina i fremtiden oprette banker i Japan, Amerika og andetsteds. Samtidig tillades de imperialistiske magters bankers indtrængen i Kina.

Lenin understregede, at nutidens kapitalisme kendetegnes ved kapitaleksporten. I dag er dette økonomiske træk ved imperialismen blevet yderligere udviklet og styrket. De største kapitaleksportører i verden i dag er Amerikas Forenede Stater, Japan, Sovjetunionen, Den Tyske Forbundsrepublik, England og Frankrig.

I en vis periode fandt der kapitaleksport sted fra Amerikas Forenede Stater, England, Frankrig og Tyskland, lande med en udviklet industri, der udsugede koloniernes over- og underjordiske rigdomme. Senere blev visse imperialistiske magter som England, Frankrig og Tyskland som følge af krisen og krigen svækket økonomisk, mens den amerikanske imperialisme berigede sig og blev en supermagt. I den situation, der opstod efter Anden Verdenskrig, svulmede den amerikanske kapitaleksport betragteligt op til stor skade for de andre kapitalistiske magter.

I dag eksporteres der amerikansk kapital til alle lande, selv til industrilandene, i form af investeringer, kreditter og lån, i form af samarbejde i fælles selskaber eller ved oprettelse af

store industriselskaber. Den amerikanske imperialisme, monopolkapitalen, investerer i de fattige og underudviklede lande, fordi produktionsomkostningerne dér er lave, mens udbytningsgraden af den arbejdende befolkning er høj.

Den investerer for at sikre sig råstoffer for at monopolisere markederne og afsætte sine industriprodukter.

Det er velkendt, at de kapitalistiske landes udvikling foregår ujævnt. Derfor eksporterer de store monopoler og selskaber i Amerikas Forende Stater og andre lande kapital netop til de lande, hvor den økonomiske udvikling kræver investeringer og teknologi. Den investerede kapital bringer finanskoncernerne og finansmonopolerne eventyrlige profitter, fordi jorden i de fattige, underudviklede lande er meget billig, og fordi man for få penge kan erhverve store mængder jord og derved også dens rigdomme. Arbejdskraften er ligeledes billig, fordi mennesker på sultegrænsen tvinges til at arbejde for en meget lav løn. Det er blevet beregnet, at de imperialistiske magter for hver dollar, de har investeret i disse lande, henter en profit på 5 dollars.⁸⁾

Ifølge officielle amerikanske data beløb det samlede tal på Amerikas Forenede Staters direkte investeringer i de nye stater sig alene i perioden 1971-75 til 6,5 milliarder dollars, mens profitterne hentet i disse lande i samme tidsrum kom op på næsten 30 milliarder dollars.⁹⁾

For at tilsløre kapitaleksporten praktiserer de imperialistiske magter også kreditgivning. Gennem disse såkaldte kreditter eller bistand udøver de store kapitalistiske koncerner og de stater, som de tilhører, et omfattende pres mod de stater og folk, som modtager dem, og holder dem under kontrol. "Bistanden" og kreditterne til de underudviklede lande stammer fra udplyndringen af disse landes rigdomme samt fra udbytningen af de arbejdende masser i de udviklede lande, og de tilflyder de rige i de underudviklede lande. Dette betyder med andre ord, at når f. eks. de store amerikanske monopoler, der lever fedt på både det amerikanske folks og de andre folks sved, eksporterer kapital og giver kreditter, så repræsenterer denne kapital og disse kreditter intet andet end disse folks blod og sved. På den anden side tjener disse kreditter, som de store monopoler yder landene i den såkaldte tredje verden, i virkeligheden de feudalt-borgerlige klasser, der hersker i disse lande.

De kreditter, som de nye stater modtager, er et led i den imperialistiske kæde omkring halsen på deres egne folk. Som de statistiske data viser, fordobles disse landes gældsforpligtelser hvert femte år. De underudviklede landes gæld til de imperialistiske magter var fra næsten 8,5 milliarder dollars i 1955 steget til over 150 milliarder dollars i 1977.

Verdenskapitalismen har i egen interesse udviklet teknologi og ekspertise for at mangedoble sine profitter ved opdagelse af værdier i undergrunden, intensivering af landbrugsdriften osv. Hele denne teknologi, den teknisk-videnskabelige revolution i sig selv og de nye økonomiske udbytningsmetoder tjener imperialismen og de kapitalistiske monopoler, men ikke folkene. Kapitalismen foretager aldrig investeringer, yder lån eller eksporterer kapital til andre lande uden først at have beregnet de profitter, som den derved vil hente hjem til sig selv. De store monopoler og banker, der har spredt deres edderkoppenet over hele den kapitalistiske og revisionistiske verden, giver aldrig kreditter, medmindre de har fået konkrete oplysninger om den indtægt, der kan opnås ved udbytning af en mine, udnyttelse af et landområde, udvindelse af olie eller vand i en ørken osv.

Der findes også andre former for kreditgivning som dem, der praktiseres med de pseudo-socialistiske stater, der forsøger at tilsløre den kapitalistiske kurs, de følger. Det drejer sig om

store kreditter, der ydes i form af handelskreditter, som selvfølgelig må tilbagebetales indenfor kort tid. De ydes i fællesskab af mange kapitalistiske lande, som i forvejen har beregnet såvel den økonomiske som den politiske gevinst, de kan hente i modtagerstaten, idet de tager både dens økonomiske muligheder og dens betalingsevne i betragtning. Kapitalisterne giver under ingen omstændigheder deres kreditter til opbygning af socialismen. De giver den for at ødelægge socialismen. Derfor kan et virkeligt socialistisk land aldrig acceptere kreditter fra et kapitalistisk, borgerligt eller revisionistisk land, uanset hvilken form de måtte ydes under.

San de sovjetiske Hrustjov-revisionister benytter også de kinesiske revisionister sig af talrige slagord, af talrige citater, og de konstruerer mange fraser, der klinger "leninistiske" og "revolutionære", men deres virkelige aktiviteter er reaktionære og kontrarevolutionære. De kinesiske ledere forsøger endda at fremstille deres opportunistiske holdninger overfor og forbindelser med de imperialistiske lande, som om de var i socialismens interesse. Revisionisterne bruger denne maskering i det øjemed at holde proletariats og folkernes masser i mørke, så de ikke bliver i stand til at omdanne deres utilfredshed til et slagkraftigt middel til gennemførelse af revolutionen.

Lad os f.eks. tage spørgsmålet om landets økonomiske opbygning, udviklingen af den socialistiske økonomi ved at stole på egne kræfter. Dette princip er korrekt. Enhver uafhængig, suveræn socialistisk stat må mobilisere hele folket og fastlægge sin økonomiske politik korrekt, den må tage skridt til at udnytte alle landets rigdomme hensigtsmæssigt og mest rationelt, den må forvalte disse rigdomme på en økonomisk måde og forøge dem i sit eget folks interesse, og den må forhindre, at andre udplyndrer dem. Dette er den væsentligste og mest grundlæggende orientering for ethvert socialistisk land, mens hjælpen udefra, fra andre socialistiske lande, blot udgør et tilskud.

De kreditter, som to socialistiske lande yder hinanden, har en helt anderledes karakter. Disse kreditter udgør en uegennyttig internationalistisk hjælp. Den internationalistiske hjælp avler aldrig kapitalisme, den forarmer ikke folkets masser; tværtimod udvikler den industrien og landbruget, tjener til deres harmonisering og fører til hævelse af de arbejdende massers velstand, til styrkelse af socialismen. De økonomisk udviklede socialistiske stater bør i første række hjælpe de andre socialistiske lande. Dette betyder ikke, at et socialistisk land ikke også skal udvikle forbindelserne til de andre, ikke-socialistiske lande. Men det må være økonomiske forbindelser på grundlag af gensidig interesse, og de må under ingen omstændigheder gøre et socialistisk eller noget som helst andet ikke-socialistisk lands økonomi afhængig af de mægtigere lande. Hvis disse forbindelser mellem stater beror på de store og stærke staters udbytning af de små og økonomisk svage stater, så må denne "hjælp" afvises, fordi den er slavebindende.

Lenin siger, at finanskapitalen i ordets bogstavelige betydning har kastet sine net over alverdens lande. Kapitalisternes monopoler, karteller og syndikater arbejder systematisk, i første omgang for at erobre hjemmemarkedet i deres eget land, få industrien og landbruget under deres kontrol og slavebinde arbejderklassen og de andre arbejdende, opnå superprofitter og dernæst skabe muligheder for at monopolisere markeder over hele verden. Ved dette spiller finanskapitalen en direkte rolle.

Også i dag kan vi i fuldstændig overensstemmelse med Lenins lære om imperialismen som kapitalismens sidste stadium fastslå, at de to supermagter, den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialisme, kappes med hinanden om opdeling af verden og erobring af markeder. F.eks. er oliespørgsmålet, der er blevet til et brændende problem over hele verden,

først og fremmest de store amerikanske monopolselskabers domæne, men også britiske, hollandske og andre olieselskaber blander sig i det. Amerikanerne manøvrerer i oliespørgsmålet for at få fuldstændig monopol på det. De har investeret store kapitalbeløb og opstillet materiel i stor stil i olieproducerende lande som Saudi-Arabien, Iran osv., og de har fået de herskende klikker i disse lande i deres klør ved at bestikke konger, sheiker og imamer med store dollarbeløb. Finansplutokratiet i disse lande tillader de olieproducerende landes herskere at investere i Amerikas Forenede Stater, England og andetsteds, ja endda at købe aktier i forskellige monopolselskaber, samt luksushoteller, fabrikker osv.

Saudi-Arabien er f.eks. et halvfeudalt land, hvor der råder fattigdom og uvidenhed, skønt det årligt udvinder 420 millioner tons olie. Mens de arbejdende masser lever i elendig hed, har kongen og de store jordejere deponeret over 40 milliarder dollars alene i Wall Streets banker. Situationen er tilsvarende i Kuwait, De Forenede Arabiske Emirater og andre steder. Med henblik på selv at få andel i profitterne giver disse klikker de imperialistiske magter alle slags koncessioner til at udplyndre folkenes rigdomme i de lande, hvor de hersker.

De investeringer, som de olieproducerende lande foretager, og som er de herskende klikkers ejendom, udgør en forening af disse klikkers kapital med amerikansk eller britisk kapital, omend naturligvis i meget ringe målestok. På overfladen virker det, som om de herskende klikker i de olieproducerende lande har et slags investeringspartnerskab med den amerikanske, britiske eller franske imperialisme, og som om de har indflydelse på disses økonomi. I virkeligheden er det stik modsatte tilfældet. De amerikanske og andre imperialisters profitter er enormt store i sammenligning med de profitter, der tildeles disse klikker. Dette er et karakteristisk træk ved nutidens neokolonialisme, som, for i størst mulig grad at kunne udbytte nogle landes rigdoms, giver de borgerlig-kapitalistiske eller feudale herskende grupper visse velafvejede indrømmelser, der selvfølgelig ikke skader dem selv. Dette eksempel viser rigtigheden af Lenins tese, at forskellige landes bourgeoisiers interesser let kan smelte sammen, ligesom de private monopolders interesser kan smelte sammen med statsmonopolernes. De store monopoler kan også indgå forbindelser ned til monopoler, der er mindre stærke, men som har kontrol med store rigdomme, navnlig underjordiske ressourcer som jern-, kran-, kobber-, uran og andre miner.

Regeringslån, regeringsskatter og regeringsbistand er i dag blevet en af de mest udbredte former for kapitaleksport. Denne form for eksport anvendes navnlig af Sovjetunionen og de andre revisionistiske lande.

Disse kreditter og lån og denne "bistand" gives ikke kun for at høste kapitalistiske profitter, men har også politiske mål. De stater, der yder kreditterne, tilstræber at støtte og konsolidere bestemte klikkers politiske og økonomiske magt, som forsvarer kreditorlandets økonomiske, politiske og militære interesser. Eftersom aftalerne om denne form for kreditter afsluttes mellem regeringer, gør de modtageren endnu mere økonomisk og politisk afhængig af giveren. Et klassisk eksempel på denne form for kapitaleksport er "Marshall-planen", som efter Anden Verdenskrig blev det økonomiske grundlag for Amerikas Forenede Staters politiske og militære ekspansion i de vesteuropæiske lande. Den såkaldte hjælp, som de sovjetiske revisionister angiveligt yder til udvikling af økonomien og oprettelse af en statslig industrisektor i lande som Indien, Irak osv. er af samme natur.

Den amerikanske imperialisme, den sovjetiske socialimperialisme og kapitalismen i de industrialiserede lande har nu nået et sådant udviklingstrin, at den profit, som de realiserer ved akkumulationen af kapital, er steget stærkt. Den kapitalistiske akkumulation skaber store profitter, der går i monopolherrerens og finansoligarkiets lommer. Og de bruger ikke denne

indtægt til gavn for det forarmede arbejdende folk, men eksporterer den til lande, hvorfra andre og endnu større profitter kan tilflyde dan. Det er disse lande, som Kina kalder den "tredje verden". De foretager imidlertid også investeringer af denne slags i de udviklede kapitalistiske lande.

Der er skrevet mange bøger om den amerikanske kapitals indtrængen i Europa og dens politiske og økonomiske mål. Et klart billede af dette tegnes også i en bog af den amerikanske forfatter Geoffrey Owen. I begyndelsen af kapitlet "De internationale selskaber" siger han, at udviklingen af amerikanske investeringer i udlandet er foregået ud fra den forestilling, at de amerikanske selskaber ikke repræsenterer firmaer med oversøiske interesser men internationale selskaber. Disse selskabers hovedkvarterer ligger i Amerikas Forenede Stater. Dette betyder, at de forskellige store amerikanske firmaer ikke alene tænker på at dække deres eget land og industriens og kundernes behov indenfor Amerikas Forenede Stater, men også at udvide deres netværk til andre lande. Disse selskaber investerer deres "overskydende kapital" i andre lande for at få større profitter. Sådanne gigantiske selskaber som. "Socony Mobil", "Standard Oil of New Jersey" osv. henter næsten halvdelen af deres profitter ved udplyndring og udbytning af andre lande. Omkring 500 selskaber sikrer sig hvert år profitter på ca. 10 milliarder i udlandet. Mere end 3000 foretagender har foretaget investeringer i udlandet. På denne måde er formler og betegnelser som "multinationale selskaber", "international kapitalisme" osv. blevet dagligsprog og har fundet anvendelse indenfor journalistik og bankdrift. Geoffrey Owen siger, at 1300 europæiske selskaber i 1929 var ejet eller kontrolleret af amerikanske firmaer. Dette var første etape af den amerikanske offensiv mod den europæiske industri. Presset fra Anden Verdenskrig, der var linder forberedelse, standsede for en tid invasionen af amerikansk kapital. Fra 1929 til 1946 faldt værdien af de amerikanske selskabers direkte investeringer i udlandet fra 7,5 milliarder til 7,2 milliarder dollars. Efter Anden Verdenskrig steg de amerikanske udenlandsinvesteringer imidlertid i 1950 til 11,2 milliarder dollars, hvoraf halvdelen var koncentreret i Latinamerika og Canada. Investeringerne i Latinamerika blev foretaget for at udbytte råstoffer som olie, kobber, jernmalm, bauxit, samt bananer og andre landbrugsprodukter. I Canada skete investeringerne hovedsageligt i minedrift og olieudvinding, og de udviklede sig i stort omfang på grund af den geografiske nærhed og andre betingelser, der lettede deres indtrængen.

I halvtredserne blev også Europa et andet vigtigt mål for de amerikanske investeringer. Investeringerne på dette kontinent foregik med rivende hastighed indenfor samfærdselsmidler, masseproduktionsvarer og kompliceret udstyr. Samtidig strømmede også amerikanske varer og produkter til.

Den pågældende forfatter fremhæver, at den situation, der opstod på det kapitalistiske marked efter Anden Verdenskrig, gav en endnu stærkere impuls til amerikanske investeringer. Her er tallene for disse udlandsinvesteringers tilvækst: i 1946 beløb de sig til 7,2 milliarder, og så begyndte de at stige til 11,2 milliarder i 1950, 44,3 milliarder i 1964 og over 60 milliarder dollars i 1977.

Med den fortsatte udvidelse af deres virksomhed i verdensmålestok har de amerikanske selskaber foranlediget en skærpet konkurrence med lokale firmaer og en forøget frygt for de amerikanske giganters herredømme. Dette problem er endnu mere brændende i de underudviklede lande, hvor de amerikanske firmaer behersker industriens nøglebrancher og udøver en dominerende indflydelse på den nationale økonomi. Med andre ord kontrollerer

disse amerikanske gigantselskaber de lokale økonomier og regeringer, og i virkeligheden er det dem, der leder dem.

Den langvarige kamp mellem de amerikanske olieselskaber og den mexicanske regering, som i 1938 afsluttedes med sammenbrud for den mexicanske regerings modstandspolitik, er velkendt.

Samme udfald fik også kampen mellem det britiske oliemonopol og den iranske regering, som endte med Mossadeqs fald. Sådanne ødelæggende konflikter foregår hele tiden og ender med de store amerikanske trusters sejr.

De store olieselskaber er aktive over hele verden. Det er i de lande, hvor de har foretaget investeringer, blevet normalt og nødvendigt for dem fuldstændig at kontrollere hele denne branches kapital og produktion, at kontrollere regeringer osv., fordi der uden denne mulighed ville opstå vanskeligheder for samordningen af deres verdensomspændende aktiviteter. Dette er grunden til, at de store udenlandske selskaber modsætter sig de lokale kapitalisters bestræbelser på at få større andel i profitterne, end de amerikanske eller de andre imperialistiske landes investorer tillader dem.

De amerikanske selskaber i Europa, Canada, Asien, Afrika og andre steder har skabt en situation, hvor de i praksis kontrollerer økonomien i en række lande. Disse landes regeringer frygter i høj grad Amerikas Forenede Stater, der har gjort sig til den europæiske økonomis *leadership* ¹⁰⁾, ligesom det er tilfældet - militær henseende. Derfor søger de industrialiserede kapitalistiske lande i Europa at hindre invasionen af amerikansk kapital, som i stadig større omfang er strømmet og strømmer ind i det.

Den kinesiske ledelse hævder, at de europæiske stater, som har været industrialiserede siden det 19. århundrede, foretager flere investeringer i Amerikas Forenede Stater. Men det er velkendt, at mens den europæiske kapital investeringer i De Forenede Stater hovedsagelig sker i form af værdipapirer, aktier, obligationer, indskud osv., så indtager de amerikanske investeringer i Europa en dominerende stilling i de vigtigste grene af den europæiske industri.

I sine bestræbelser på at retfærdiggøre forøgelsen af amerikanske investeringer hævder Geoffrey Owen, at de europæiske lande ønsker og gør sig anstrengelser for at udvikle deres industrier på et videnskabeligt grundlag, som f.eks. elektronik- og computerindustrien. Disse industrier bidrager i en vis udstrækning til disse landes tekniske fremskridt, eksportfremgang og almindelige økonomiske vakst. Men de amerikanske selskaber er mere fremskredne på dette felt end deres europæiske rivaler, og de kontrollerer dette tekniske fremskridt i overensstemmelse med deres egne interesser.

I computerbranchen har f.eks. de respektive europæiske selskaber etableret nære hånd for at beskytte sig mod konkurrencen fra det amerikanske selskab "International Business Machine" (IBM), der kontrollerer mere end 70 procent af det amerikanske marked og en endnu større del af verdensmarkedet.

De store amerikanske selskaber har ligeledes tendens til at indlede fælles foretagender med lokale virksomheder. For at tilsløre deres udbytning undgår mange firmaer en 100 procent besiddelse af deres filialer og opretter selskaber med fælles investering i forholdet 49-51 eller 50-50. Det er, hvad amerikanerne har gjort i Japan, og det er også sådan de har gjort i Jugoslavien, som forsøger at skabe det indtryk, at det opbygger socialismen ved at stole på dets egne kræfter, skønt titoisterne i virkeligheden har opdelt Jugoslavien økonomisk mellem

Amerikas Forenede Stater og de udviklede industrilandes store firmaer. Derved har titoisterne også indskrænket Jugoslaviens frihed og uafhængighed.

Mange af disse store amerikanske selskaber som "General Motors", "Ford", "Chrysler", "General Electric" osv. har tendens til faktisk hundrede procent at besidde deres filialer i udlandet. Ifølge Owen glemmer disse filialer imidlertid aldrig nationaliseringsproblemet, og deres svar herpå er, at "det ikke er et spørgsmål om at oprette selskaber sammen med lokale investorer, men at opmuntre til international besiddelse af aktierne i moderselskaberne". Dette er ideen om kapitalismens "Internationale", som især "General Motors" er en glødende tilhænger af.

Disse orienteringsretninger for den imperialistiske amerikanske kapital eller for den amerikanske industri, der investerer udenfor Amerikas Forenede Stater for at skaffe sig sine egne kolonier og sit eget imperium; er blot nogle få kendsgerninger, der klart belyser tesen om, at den amerikanske imperialisme i modsætning til de kinesiske revisionisters påstande ikke i mindste grad er blevet svækket. Tværtimod er den blevet stærkere, den har opnået store koncessioner i andre lande og styrer mange vigtige grene af deres økonomi. Den har bragt regeringerne i andre lande utallige vanskeligheder, den laver ofte loven i disse lande, den har mange regeringer under sin kontrol og ledelse. Selvfølgelig har denne proces sine op- og nedgange, men den almindelige tendens taler ikke om svækkelse af USA- imperialismen.

Vi lever nu i en tid, hvor en anden supermagt, den sovjetiske socialimperialisme, eksporterer sin kapital og bestræber sig på at udbytte de forskellige folk. Den kapital, der eksporteres af denne supermagt, stammer fra den merværdi, der realiseres i Sovjetunionen, som er blevet forvandlet til et kapitalistisk land.

Kapitalismens genrejsning har ført til opsplitning af det nuværende sovjetiske samfund, hvor en lille del behersker og udbytter befolkningens overvældende flertal. Dette lag, der består af bureaukrater, teknokrater og den øverste skabende intelligentsia, er nu opstået og har taget form af en borgerlig udbytterklasse, der tilegner sig og indbyrdes fordele den merværdi, der udpresses ved hensynsløs udbytning af arbejderklassen og de brede arbejdende masser. Til forskel fra den klassiske kapitalismes lande, hvor denne merværdi tilegnes i forhold til størrelsen på den enkelte kapitalists kapital, fordeles den i Sovjetunionen og de andre revisionistiske lande efter den position, som medlemmerne af det højere borgerlige lag indtager i det statslige, økonomiske, videnskabelige, kulturelle etc. hierarki. Høje indkomster, normale og særlige godtgørelser, priser og stimuli, privilegierne osv. er blevet opbygget til en hel institution for tilegnelse af den ved de arbejdende massers slid og sved udpressede merværdi. Dette lag, der repræsenterer den "kollektive kapitalist", opretholder denne udplyndring gennem en lang række love og normer, der sikrer den kapitalistiske undertrykkelse og udbytning.

Den sovjetiske økonomi er nu blevet integreret i det verdenskapitalistiske system. Mens amerikansk, tysk, japansk og anden kapital trænger dybt ind i Sovjetunionen, bliver den sovjetiske kapital eksporteret til andre lande og smalter dér under forskellige former sammen med den lokale kapital.

Det er almindeligt kendt, at Sovjetunionen først og fremmest udbytter vasalstaterne økonomisk. Men i dag konkurrerer og kappes den også med de øvrige kapitalistiske stater om markeder, investeringssfærer, udplyndring af råstoffer, bevarelse af de neokolonialistiske love i verdenshandlen osv.

For at udvide sit herredømme eksporterer det nye sovjetiske bourgeoisi kapital, men her støder det på konkurrence ikke alene fra den amerikanske imperialisme, der er meget stærk, men også fra andre udviklede kapitalistiske stater som Japan, England, Vesttyskland, Frankrig osv. I deres jagt efter superprofitter eksporterer disse stater ikke blot kapital til Afrika, Asien og Latinamerika, men også til de østeuropæiske lande, der står under det revisionistiske Sovjetunionens formynderskab; ja, de eksporterer endda kapital til Sovjetunionen selv.

De herskende klikker i de såkaldte socialistiske lande, som Sovjetunionen, Tjekkoslaviet, Polen osv., og nu også Kina, tillader tilstrømning af fremmed kapital til deres lande, fordi denne kapital gavner de herskende klikker, mens den

hviler som en tung byrde på folkene. Comecon-landene er begravet i gæld til halsen. De skylder de vestlige lande 50 milliarder dollars.

Jugoslavien var et af de første revisionistiske lande, der tillod udenlandsk kapital indtrængen i dets økonomi. Først modtog det kreditter, så købte det patenter, og senere gik det over til oprettelse af fælles foretagender. I 1967 blev der i Jugoslavien indført en lov, der tillod dannelse af fælles foretagender, hvor 49 procent af kapitalen var ejet af udenlandske selskaber. I 1977 var der 170 af den slags foretagender i Jugoslavien. Jugoslavien har tilstået de kapitalistiske firmaer de mest fordelagtige vilkår til at udføre deres virksomhed og sikre sig maksimale profitter.

Det jugoslaviske fænomen beviser, at den udenlandske kapital, der er investeret i Jugoslavien, er en af de afgørende faktorer, der har forvandlet det til et kapitalistisk land. Amerikas Forenede Stater og de andre rige kapitalistiske stater har intet mistet ved disse investeringer. Tværtimod har de fået store profitter, mens de har forøget de jugoslaviske arbejderes og bønderes elendighed. Lenin sagde, at kapitaleksporten udgør et solidt grundlag for udbytning af flertallet af verdens nationer og lande, for en håndfuld stenrige staters kapitalistiske snylten.

De kapitalistiske stater vil også hente enorme profitter i Kina. Vi ser nu hvordan amerikansk, japansk, vesttysk og anden kapital strømmer derind i milliarder af dollars. Der er blevet undertegnet aftaler med japanerne om fælles udnyttelse af oliefelterne og kraftkilderne ved Yangtze-floden. Der er blevet indgået en aftale med tyskerne om bygning af kulminer osv. De investeringer, der foretages og i fremtiden vil blive foretaget i Kina, vil afgjort skaffe de udenlandske kapitalister klækkelige profitter, men vil samtidig styrke kapitalismens grundlag i Kina.

Eksport af kapital fra ét kapitalistisk land til et andet kapitalistisk eller revisionistisk land vil altid - uanset om giverstaten eller modtagerstaten er stor eller lille - være en af formerne for kapitalens udbytning af folkene. Denne udbytning bringer modtagerlandet i økonomisk og politisk afhængighed.

Lenin understregede, at monopolerne efter at have erobret hjemmemarkedet kaster sig ud i den økonomiske kamp for at genopdele og erobre verdensmarkedet for industrivarer og råstoffer. De forskellige landes monopolherrer tvinges af konkurrencen og deres profitbegær til at træffe midlertidige aftaler og indgå i alliancer og sammenslutninger med hinanden for at opdele de internationale markeder for salg af færdigvarer og køb af råstoffer. Selv når de råder over råstof- og energireserver, retter de udviklede kapitalistiske stater deres angreb mod andre lande, eftersom produktionsomkostningerne i disse lande er lavere end i deres egne lande, og især navnlig arbejderens lønninger er mange gange lavere.

Den kamp, der er blevet ført og stadig føres for at erobre olieklenderne og oliemarkederne, er velkendt. Som følge af denne kamp er i snesevis og hundredvis af private foretagender og selskaber blevet ruineret, og det er lykkedes det internationale oliekartel, der omfatter 7 store monopoler (5 amerikanske, 1 britisk og 1 britisk-hollandsk, de berygtede Esso, Texaco, Shell osv.), at opnå kontrol med over 60 procent af olieudvindingen og afsætningen af olie i de kapitalistiske lande i den vestlige verden og omkring 54 procent af olieforarbejdningen.

En lignende opdeling af ressourcerne og markederne findes i dag med hensyn til kobber og tin, uran og andre værdifulde strategiske mineraler.

Mange af de gamle kolonialistiske lande som f. eks England og Frankrig har indgået særlige, såkaldte præferenceaftaler om samarbejde osv. med de tidligere kolonier, som sikrer dem næsten eksklusive økonomiske og handelsmæssige privilegier.

De såkaldte dollar-, sterling-, franc- og rubelområder vidner om en økonomisk opdeling af verden mellem de forskellige monopoler og imperialistiske stater.

Den amerikanske imperialisme, den sovjetiske socialimperialisme og de andre imperialistiske magter sikrer sig på forskellige måder, ved den diskriminerende og ulige handel, som de bedriver med disse lande, maksimalprofitter. Alene "udviklingslandene - OPEC-landene ikke indbefattet - har i dag et handelsbalanceunderskud på omkring 34 milliarder dollars.

Under de nuværende betingelser, navnlig nu under den økonomiske krises betingelser, indgår monopolerne også direkte aftaler med de kapitalistiske landes regeringer om produktionskvoter, priser, afsætningsmarkeder osv. Forekomsten af sådanne organismer som Det Europæiske Fællesmarked, Comecon osv. er også et klart vidnesbyrd om verdens økonomiske opdeling i dag.

Denne økonomiske opdeling af verden, monopolerens herredømme og deres diktat over andre landes økonomiske liv og økonomiske udvikling gør modsigelsen mellem arbejde og kapital samt modsigelserne mellem folkene og imperialismen og de inter-imperialistiske modsigelser betydeligt mere skærpede.

Den kinesiske teori om de "tre verdener", der søger at forsone den "tredje verden" med den "anden verden" og med USA-imperialismen, står udenfor denne virkelighed. Den ønsker ikke at se, at de amerikanske, britiske, tyske, japanske, franske og andre monopolars uophørlige offensiv mod det, som Kina kalder den "tredje verden", forøger folkenes modstand mod alle imperialistiske og hegemonisøgende magter og udvider de objektive betingelser for den uforsonlige kamp mellem dem. På den anden side tvinger de imperialistiske magters ujævne udvikling, der er en objektiv udviklingslov for kapitalismen, dem til uforsonlig konkurrence og voldsomme sammenstød med hinanden i deres jagt efter økonomisk ekspansion overalt i verden.

Den kinesiske teori om "tre verdener", der søger at forsone disse modsigelser og som forkynnder netop det, som socialdemokraterne og alle slags revisionister længe har forkyndt, står i skrigende modsætning til den leninistiske strategi, der ikke har til formål at benægte disse modsigelser, men tværtimod bestræber sig på at uddybe dem for at forberede proletariatet på revolution og folkene på frigørelse.

I sin analyse af imperialismen understregede Lenin/at med overgangen fra den førmonopolistiske kapitalisme til dens højeste og sidste stadium, imperialismens stadium, er verdens territoriale opdeling mellem de imperialistiske stormagter afsluttet.

"... det karakteristiske for den pågældende periode er jordens endelige opdeling, ikke endelig i den forstand, at en nyfordeling skulle være umulig - tværtimod er ny fordelinger mulige og uundgåelige - men i den forstand, at de Kapitalistiske landes kolonipolitik er hørt op med at tage ubesatte landstrækninger på vor planet i besiddelse. Verden har for første gang vist sig opdelt, således at der nu kun kan blive tale om nyfordeling, dvs. overgang fra en "besidder" til en anden..."¹¹⁾

Siden anden verdenskrig er den gamle klassiske kolonialisme, der udbyttede de fleste af verdens folk fysisk, økonomisk, politisk og ideologisk, blevet omformet til en ny kolonialisme. Denne ny kolonialisme omfatter et helt system af økonomi-

66 ske, politiske, militære og ideologiske foranstaltninger, som imperialismen - der tilpasser sig til de nye betingelser, der er opstået efter krigen - har opbygget for at bevare sit herredømme og sikre sig den politiske kontrol med og økonomiske udbytning af de tidligere kolonier og mange andre lande.

Hvad er disse nye betingelser?

Efter krigen var de imperialistiske lande - Frankrig, England, Italien, Tyskland, Japan og Amerika - ikke i stand til med magt at opretholde den situation, der fandtes før krigen. F.eks. kunne Frankrig ikke længere som før opretholde Marokkos, Algiers, Tunesiens og andre afrikanske landes kolonistatus. Det samme gælder for den britiske imperialisme, den italienske imperialisme osv.

Anden Verdenskrig fremkaldte en radikal ændring af styrkeforholdet i verden. Den førte til de fascistiske stormagters nederlag, men den svækkede også i betydelig grad de gamle kolonimagter og rystede dem i deres grundvold. Den antifascistiske krig rejste overalt, selv i lande, der ikke blev revet med i dens hvirvelstorm, spørgsmålet om national frigørelse. Folkene i de tidligere kolonier, der deltog i krigen sammen med landene i den antifascistiske koalition for at afkaste det fascistiske åg, kunne ikke længere vende tilbage til og finde sig i det koloniale åg. Sovjetunionens sejr over nazismen, dannelsen af den socialistiske lejr, Kinas befrielse, gav yderst kraftigt anstød til vækkelsen af folkenes nationale bevidsthed og deres frigørelseskamp. Koloniernes brede folkemasser kom til forståelse af, at den tidligere situation måtte ændres. Frigørelseskrige brød ud i Indokina, Nordafrika og andetsteds.

Tvunget dertil af denne situation indså mange kolonimagter, at den gamle metode til udbytning og forvaltning af kolonierne uden nogen form for frihed og uafhængighed, var forældet. De kolonibesiddende imperialistiske magter kom ikke til denne slutning på grund af deres demokratiske følelser eller deres ønske om at skænke folkene frihed, men på grund af presset fra de koloniserede folk, og fordi disse magter i militær, økonomisk, politisk og ideologisk henseende var for svage til at bevare den gamle kolonialisme. Men de franske, engelske, italienske, amerikanske og andre imperialismer ønskede ikke at opgive udbytningen af disse folk og lande. Alle de imperialistiske magter var under de rådende betingelser tvunget til at give disse folk autonomi eller love dem frihed og uafhængighed i løbet af en vis tid. I denne periode, som de hermed tilstod sig selv, angiveligt for at skabe ansvarsbevidsthed overfor selvstyre og for at uddanne lokale kadre med henblik på dette, var deres virkelige mål at forberede andre, nye former for imperialistisk udbytning, hvorved det falske indtryk skabtes hos disse lande og folk, at de havde vundet deres frihed.

Dette var en efterkrigsperiode, hvor verdensimperialismen led et stort nederlag, og hvor krisen i imperialismens kolonisystem blev endnu mere udtalt. I denne periode af kapitalistisk

forrådelse, der var et resultat af imperialismens svækkelse i Anden Verdenskrig, greb Amerikas Forenede Stater chancen for at skabe en ny, forstærket udbytning af de angiveligt frie og uafhængige kolonifolk. Det udstrakte sin imperialistiske magt til de tidligere kolonier til de andre, nu på den ene eller anden måde svækkede imperialistiske magter.

Skønt de havde vundet en slags "uafhængighed" og "frihed", som de tidligere kolonimagter skænkede dem, var mange tidligere kolonifolk tvunget til at gribe til våben, fordi imperialisterne ikke var rede til at give dem denne "frihed" og "uafhængighed" med det samme. Navnlige de franske imperialister forsøgte også efter krigen at bevare Frankrigs magt eller dets "grandeur". Sådan begyndte det algierske, det vietnamesiske og mange andre folks langvarige kamp for frigørelse, som de til slut vandt. Her vil vi ikke gå i enkeltheder med, hvordan de vandt den, hvilke samfundskræfter det var, der kæmpede osv. Det var dog en kendsgerning, at den franske og britiske imperialisme blev svækket. Således bekræftedes Lenins tese om, at imperialismen var i forfald, at det gamle kapitalistisk-imperialistiske samfund blev undergravet af de indtil da undertrykte og slavebundne folks revolutionære bevægelser og frihedsbestræbelser.

I denne periode voksede den amerikanske imperialisme sig fed, den udvidede dollarområdet, stillede territorier af francområdet og sterlingområdet under sin kontrol og den anlagde militærbaser og etablerede pro-amerikanske klier i mange af de lande, der angiveligt havde vundet deres frihed og uafhængighed, for at beskytte sin hegemonistiske imperialistiske magt, der byggede på den maksimale udbytning af folkene. Denne udbytning blev selvfølgelig ledsaget af en række forandringer i basis og overbygning.

Finanskapitalen skabte også sin egen særlige ideologi, der går forud for den i dens udbytning af proletariatet og erobring af verden. Den fuldstændiggør dens herredømme over for folkene og retfærdiggør dette herredømme med forskellige indsukrede former for forløren frihed og uafhængighed, ved at skabe nogle såkaldte demokratiske partier osv.

Med dannelsen af banker og multinationale selskaber eksporteres sideløbende med de amerikanske kapitalinvesteringer også den amerikanske livsstil med dens iboende degeneration.

De imperialistiske stormagters kapitaleksport skaber kolonier, som i dag er de lande, hvor neokolonialismen råder. Angiveligt er disse lande uafhængige, men det er rent formelt.

Med andre ord finder den samme proces af kapitaleksport sted som tidligere, omend under anderledes former, med "sukkersøde" forklaringer og "sukkersød" propaganda. Den hensynsløse udbytning af folkene i disse lande vedbliver at være den samme eller bliver tilmed endnu mere grusom; udplyndringen af naturrigdommene fortsætter ligeledes.

Vor tids største neokolonialistiske magt er Amerikas Forenede Stater. I de tre år fra 1973 til 1975 udgjorde kapitalinvesteringer fra den amerikanske regering og private i Amerikas Forenede Stater i de tidligere kolonier, de afhængige eller delvist afhængige lande omkring 36 procent af de samlede investeringer, som de mest udviklede kapitalistiske og revisionistiske lande foretog i disse områder. ¹²⁾

De økonomiske, politiske og militære traktater og aftaler mellem de imperialistiske magter og de tidligere kolonier er slavebindende, de er våben i imperialismens hænder for at holde disse lande i trældan. Lenins ord, som understreger:

"... nødvendigheden af, at det uafsladeligt afklares og afsløres blandt de bredeste arbejdende masser i alle land, navnlig de tilbagestående, hvilket bedrageri de imperialistiske magter

systemata.sk begår, når de opretter stater, som angiveligt er politisk uafhængige, men som er helt afhængige af dem i økonomisk, finansiel og militær henseende;" ¹³⁾

er i dag ligeså gyldige som tidligere.

For at holde folkene under deres herredømme fremprovokerer den amerikanske imperialism, den sovjetiske socialimperialisme og de andre gamle imperialistiske magter, hvor det er dem muligt, stridigheder mellem nabostater eller blandt forskellige samfundsgrupper indenfor et givet land, og derpå griber de i rollen som dommer eller som støtte for den ene eller anden side ind i andres indre anliggender og retfærdiggør deres økonomiske, politiske og militære tilstedeværelse dér. Kendsgerningerne viser, at overalt, hvor supermagterne har blandet sig i andre folks indre anliggender, er problemerne enten forbleven uløste, eller resultatet har været en befæstelse af imperialismens og socialimperialismens stillinger i disse lande. Derom vidner begivenhederne i Mellemøsten, konflikten mellem Somalia og Etiopien, krigen mellem Cambodia og Vietnam osv.

Med deres investeringer befæster Amerikas Forenede Stater, Sovjetunionen og alle de andre kapitalistiske lande også deres stillinger i de lande, der accepterer disse investeringer, i deres kamp om markeder og indflydelsessfærer. Derved opstår der gnidninger mellem de forskellige kapitalistiske stater og mellem de store koncerner, der ikke er forbundet med eller afhængige af hinanden. Disse gnidninger antænder lokale krige og vil endda kunne føre til en storkrig. Som leninismen lærer os, har en krig, der bryder ud af disse årsager, hvad enten den er lokal eller altomfattende, en røverkarakter og ikke karakter af frigørelse. Først når folkene rejser sig mod de fremmede angribere, når de rejser sig mod det lokale kapitalistiske bourgeoisie, der er nært forbundet med imperialismen, socialimperialismen og verdenskapitalen, er det en retfærdig krig, en frigørelseskrig.

Repræsentanterne for den store verdenskapital hengiver sig til megen snak om den påståede nødvendighed af at ændre de nuværende internationale økonomiske forbindelser og skabelsen af en "ny økonomisk verdensorden", som også støttes af de kinesiske ledere. Ifølge dem vil denne "ny økonomiske orden" tjene som "grundlag for global stabilitet". De sovjetiske revisionister taler for deres vedkommende om skabelsen af en såkaldt ny struktur for internationale økonomiske forbindelser.

Dette er bestræbelser og planer fra de imperialistiske og neokolonialistiske magters side, der sigter mod at holde neokolonialismen i live, forlænge dens beståen og bevare deres undertrykkelse og udplyndring af folkene. Men kapitalens og imperialismens udviklingslove ligger dog ikke under hverken for bourgeoisiets og revisionisternes ønsker eller teoretiske påhit. Som Lenin sagde, er vejen ud af disse modsigelser den konsekvente kamp mod kolonialismen og neokolonialismen - revolutionen.

I sin analyse af imperialismens grundlæggende økonomiske træk bestemte Lenin også dens historiske placering. Han understregede, at imperialismen ikke blot er kapitalismens højeste, men også dens sidste stadium, tærsklen til den proletariske revolution. Lenin påpegede:

"Imperialismen er et særegent stadium af kapitalismen... imperialism er (1) monopolistisk kapitalisme; (2) snyltende eller rådnende kapitalisme; (3) døende kapitalisme". ¹⁴⁾

Den nutidige kapitalistiske verdens virkelighed bekræfter fuldstændig denne konklusion.

Det økonomiske grundlag for alle imperialismens økonomisk- sociale sygdomme er, som Lenin viste, monopolet. Monopolerne er ude af stand til at overvinde modsigelserne i den

kapitalistiske økonomi. Imperialismens snylten og råden betragtede Lenin organisk sammenhæng med monolets tendens til at hamme produktivkræfternes udvikling i almindelighed, til at uddybe den disproportionale udvikling af økonomiens forskellige grene og den nationale økonomi som helhed, til at undlade at benytte de menneskelige og materielle produktionsmuligheder, med tilbøjeligheden til at forhindre anvendelsen af videnskabens og teknologiens nyskabelser til gavn for masserne og hele samfundets fremskridt.

Profitbegæret og konkurrencen tvinger monopolerne til at foretage investeringer for at indføre den fremskredne teknologi i produktionsprocessen. Men i hele imperialismens historiske udviklingsproces er hovedtendensen disproportional udvikling og hæmning af udviklingen.

Amerikas Forenede Staters udgifter til videnskabelig forskning og udvikling af videnskaben indenfor industriens og navnlig krigsindustriens område er f.eks. steget fra 2 milliarder dollars i 1950 til næsten 11 milliarder i 1965 og omkring 30 milliarder »i 1972. De store firmaer støder ofte på vanskeligheder i den videnskabelige forskning, men så snart noget er opdaget, køber de patenterne og ansætter kvalificerede arbejdere; men de anvender imidlertid kun disse forskningsresultater, når deres egne interesser fordrer det. I denne forbindelse har de sektorer forrang, der er de vigtigste og mest interessante med henblik på investeringer i den tekniske udvikling og tekniske revolution, fordi de byder på de største profitmuligheder. Krigs-industrien ligger på førstepladsen, da profitten her er højest. F.eks. investerede Amerikas Forenede Stater i 1964 3,565 millioner dollars i videnskabelig forskning i fly- og raketsektoren. Samme år blev der investeret 1,000,537 tusinder dollars i elektro- og telekommunikationsindustrien, 196 millioner i den kemiske industri, 136 millioner i maskinindustrien, 174 millioner i automobilindustrien, 172 millioner i videnskabelige instrumenter, 38 millioner i gummiindustrien, . 8 millioner i olieindustrien, 9 millioner i metanindustrien osv.

Under vor tids betingelser er økonomiens militarisering, som et udtryk for imperialismens forrådnelse, blevet et karakteristisk træk ved alle kapitalistiske og revisionistiske lande. Men processen med økonomiens militarisering har navnlig antaget et hidtil uset omfang i Amerikas Forenede Stater og Sovjetunionen. De direkte militærudgifter på begge sider har nået astronomiske summer, de beløber sig årligt til mere end 240 milliarder dollars tilsammen.

I deres hegemoni- og verdensherredømmepolitik betjener Amerikas Forenede Stater og Sovjetunionen sig ligeledes i vidt omfang af våbenhandel, som er endnu et klart udtryk for imperialismens forrådnelse. De sælger hvert år våben til en værdi af mere end 20 milliarder dollars. Også de andre imperialistiske stater som England, Vesttyskland, Frankrig, Italien osv. sælger våben. Regelmæssige kunder ved denne imperialistiske handel er reaktionære og fascistiske kliger som dem i Chile, Brasilien, Argentina, Israel, Spanien, Sydkorea, Rhodesia, Den Sydafrikanske Republik osv. Til disse kunder hører også de lande, der er rige på råstoffer eller olie, som imperialisterne falbyder våben som lokkemad, til gengæld for at få lov til at plyndre deres rigdomme. Om den nutidige monopolkapitalismens råden og snylten vidner også de stadig hyppigere udbrud af økonomiske overproduktionskriser. Udbruddet af de i dag meget dybe kriser beviser rigtigheden af den marxistiske teori om produktionens der er rige på strategiske råstoffer eller olie, til hvem imperialisterne falbyder våben som lokkemad mod til gengæld at få lov til at plyndre deres rigdomme.

Om den nutidige monopolkapitalismes råden og snylten vidner også de stadig hyppigere udbrud af økonomiske overproduktionskriser. Udbruddet af disse i dag meget dybe kriser beviser rigtigheden af den marxistiske teori om produktionens og forbrugets anarkistiske,

spontane og disproportionale karakter, og gendriver de borgerlige "teorier" om kapitalismens "krisefri" udvikling eller kapitalismens forvandling til "styret kapitalisme".

Den generelle lov for den kapitalistiske akkumulation, som Marx afdækkede, nemlig den arbejdende befolknings tiltagende forarmelse på den ene side og kapitalisternes voksende profitter på den anden side, virker med stadig større kraft i det kapitalistiske samfund i dag. Samfundets polarisering i på den ene side proletarer og på den anden side bourgeois'er, der udgør et begrænset antal mennesker, uddybes.

Det nutidige kapitalistiske system, der har større økonomiske muligheder for at korrumpere proletariatets øverste lag, arbejderaristokratiet, har i meget stor grad forøget dette lag.

Finansoligakiet benytter sig i dag i vidt omfang af dette arbejderaristokrati til at bedrage og forvirre proletariatet, til at dampe dets revolutionære gejst. Det er fra dette arbejderaristokrati, at de folk, som Lenin kaldte socialister i ord og imperialister i gerning, sædvanligvis kommer. Socialdemokratiet, de "borgerlige arbejderpartier", de opportunistiske fagforeningsledere, de moderne revisionister osv. falder alle ind under Lenins karakteristisk. Lenin understregede, at imperialismen er forbundet med opportunismen, at opportunisterne hjælper med til at opretholde og styrke imperialismen. Han siger:

"Farligst er i den henseende de folk, der ikke vil forstå, at kampen mod imperialismen er en tom, forløjet frase med mindre den er uløseligt forbundet med kampen mod opportunismen". ¹⁵⁾

Imperialismens forrådnelse ses også klart i reaktionens vækst og uddybning på alle områder, og navnlig på det politisk og sociale område. Som praksis bekræfter, kaster monopolbourgeoisiet enhver forklædning, når det ser, at klassekampen tilspidses, og det nægter de arbejdende masser selv de få rettigheder, som de har vundet med deres blod. Herom vidner de fascistiske regimer og diktaturer, som er blevet oprettet i mange lande rundt om i verden.

Hele dette rådne system, der befinder sig i en kaotisk tilstand, holdes på benene af en uhyre prætorianerhær og et talmæssigt meget stort politi, som er mobiliseret og væbnet til tænderne. Alle disse militær- og politistyrker bliver sat ind for at forebygge eller undertvinge enhver form for modstand, der går udover de grænser, som er fastlagt af det herskende bourgeois lovjingle. Kadreerne indenfor de væbnede styrker og de øvrige undertrykkelsesinstrumenter lever i overflod og oppebærer fede indkomster. I Italien hører man f.eks. ikke tale om andet end hæren, politiet, carabinieriene og sikkerhedsagenterne, der bliver dekoreret, men også slået ihjel.

I denne yderst forvirrede situation, der råder i de borgerlige stater, har gangstervældet udviklet sig og er blevet vidt udbredt, som et produkt af det kapitalistiske system selv. Det er et udtryk for dets udartning, en afspejling af den fortvivlelse og forvirring, som det borgerlige undertrykkelses- og udbytningssystem fører med sig. Bourgeoisiet forsøger at hindre de tilfælde af gangstervæsen, der frembyder problemer for

det og som foruroliger den borgerlige stat. Men det tilskynder og anvender gangstervæsenet til at terrorisere de brede arbejdende masser, som lever i armod. I mange kapitalistiske lande er gangstervæsenet blevet en industri, og det strækker sig fra bank- og butiksrøverier til bortførelser, hvor der forlanges store summer i løsepenge. I nogle lande er gangstervæsenet blevet organiseret i forskellige grupperinger. Disse grupperinger har ofte navne med en "revolutionær" eller "kommunistisk" klang. Bourgeoisiet giver dem frit spillerum til deres aktiviteter for at gøde jorden for at retfærdiggøre et fascistisk statskup. For at bringe

revolutionen og socialismen i vanry omtales denne gangstervirksomhed, som om den bliver foretaget af "kommunistiske grupper", der angiveligt modarbejder den borgerlige orden.

Som konklusion kan vi udlede, at i imperialismens nuværende situation som helhed, i USA-imperialismens, den sovjetiske socialimperialismes og de øvrige imperialismers nuværende situation, befinder imperialismen af enhver afskygning sig i en tilstand af svækkelse og forrådnelse, og at det gamle samfund vil blive omstyrtet i sin grundvold af revolutionen og erstattet af et nyt samfund, det socialistiske samfund. Dette nye socialistiske samfund eksisterer og vil udvide sig, det vil udvikle sig og vinde rodfæste uanset at de sovjetiske revisionister forrådde socialismen i Sovjetunionen, uanset at opportunisten hersker i Kina og en ny socialimperialisme er ved at bryde frem dér, og uanset at kapitalismen er blevet genrejst i de tidligere folkedemokratiske lande. Socialismen vil følge sin egen kurs, og den vil gennem kamp og anstrengelser sejre over verdensimperialismen og verdenskapitalismen, men aldrig under nogen omstændigheder gennem reformer og ad fredelig og parlamentarisk vej, som Hrustjov forkyndte og som alle revisionister i dag forknyder. Den vil sejre ved at forblive tro mod den leninistiske teori om imperialismen og den proletariske revolution - og aldrig ved at følge de nuværende revisionistiske teorier, der erklærer statsmonopolkapitalismen for et angiveligt nyt og særligt stadium af kapitalismen, som "socialistiske elementers undfangelse i kapitalismens skød".

Ud fra Lenins konklusioner om imperialismens natur og dens plads i historien besidder hele verdensimperialismen som samfundssystem ikke længere denne dominerende og udelte magt, som den besad tidligere på grund af de modsigelser, der opæder den indefra, og som følge af folkenes revolutionære befrielseskampe. Dette er historiens dialektik, og det bekræfter den marxistisk-leninistiske tese om, at imperialismen befinder sig i forfald, opløsning og forrådnelse.

Tendensen til svækkelse af kapitalismen og imperialismen er verdenshistoriens hovedtendens i dag. Dette påviste Marx og Lenin på basis af konkrete kendsgerninger, af historiske begivenheder og den materialistiske dialektik. Også tendensen til forening af bestræbelserne hos de stater, der byder imperialismen modstand, fører til svækkelse af imperialismen. Men sådan som denne sidstnævnte tendens af Kina tillægges absolut værdi, uden at den nødvendige skelnen foretages og uden at de særskilte situationer undersøges, viser den ikke den rigtige vej. Ved at hævde at USA-imperialismen er på tilbagegang og mindre stærk end den sovjetiske socialimperialisme, ved at erklære den "tredje verden" for epokens hoveddrivkraft opmuntrer de kinesiske ledere i praksis til, at man kapitulerer overfor og underkaster sig bourgeoisiet.

Det er sandt, at folkene ønsker befrielse, men de kan kun opnå denne befrielse gennem kamp, gennem anstrengelser og med en militant ledelse i spidsen. Marx, Engels, Lenin og Stalin lærer os, at denne ledelse er hvert lands proletariat. Men proletariatet og dets marxistisk-leninistiske partier må foretage grundige politiske, økonomiske og militære analyser, må veje alt på en vægtskål, træffe beslutninger og fastlægge en passende strategi og taktik, idet de altid har revolutionens forberedelse og gennemførelse i tankerne. Glemmer man revolutionen, som kineserne gør det, kan analyserne, handlingerne, strategien eller taktikken ikke være marxistisk-leninistisk eller revolutionær.

Vi kan ikke nære nogen som helst illusion om nogen imperialisme, hvad enten den er magtfuld eller mindre magtfuld. Imperialismens natur skaber betingelserne for økonomisk og politisk ekspansion, for krigsudbrud, fordi den i sit væsen er udbytende og aggressiv. At indbilde de brede folkemasser, der ønsker befrielse, at de kan opnå denne ved at lade sig vejlede af

sådanne revisionistiske teorier som teorien om de "tre verdener", er derfor en forbrydelse mod folkene og revolutionen.

Som Lenin lærer os, er vor epoke imperialismens og de proletariske revolutioners epoke. Derved må vi marxister-leninister forstå, at vi med største strenghed må bekæmpe verdensimperialismen, enhver imperialisme, enhver kapitalistisk magt, som udbytter proletariatet og folkene. Vi fremhæver den leninistiske tese, at revolutionen i dag står på dagsordenen. Verden vil gå frem mod et nyt samfund, det socialistiske samfund. Verdenskapitalismen, imperialismen og socialimperialismen vil gå yderligere i forrådnelse og vil finde sin død ved revolutionen.

Lenin lærer os, at vi må bekæmpe imperialismen til det sidste, at vi må kritisere den i ordets bredeste forstand og rejse de undertrykte klasser mod imperialismens politik, mod bourgeoisiet. Den marxistisk-leninistiske analyse af imperialismens udvikling i dag viser klart, at intet i Lenins analyser og konklusioner angående imperialismens natur og kendetegn angående revolutionen kan ændres. De forsøg på at forvanske de leninistiske teser om imperialismen, der gøres af alle opportuniste, fra socialdemokrater til Hrustjov-revisionisterne og kinesiske revisionister, er kontrarevolutionære. Deres mål er at fornægte revolutionen, skønmale imperialismen og forlænge kapitalismens liv.

Da Lenin afslørede imperialismen og dens forsvarere som Bernstein, Kautsky, Hilferding og alle de øvrige opportuniste i Anden Internationale, påpegede han:

"Imperialismens ideologi trænger også ind i arbejderklassen. Denne klasse er ikke ved en kinesisk mur adskilt fra de andre klasser". ¹⁶⁾

Desværre er nu selv den "kinesiske mur" blevet brudt, og imperialistisk propaganda og ideologi er trængt ind i Kina. De kinesiske opportuniste er ikke på mindste måde originale. Idet de betræder Kautsky og Co's vej, skønmaler også de imperialismen i almindelighed, og navnlig den amerikanske imperialisme, som de fremstiller som en imperialisme på tilbagetog, som folkene bør støtte sig på for at forsvare sig mod den sovjetiske socialimperialisme.

Ligheden mellem de kinesiske revisionisters "teorier" og Kautskys er i høj grad påfaldende. Ved at forvanske den marxistiske teori om kapitalismens udvikling, forsøgte Kautsky i sin tid at forsvare imperialismens kolonipolitik og tilsløre dens udbytning og ekspansion. Det samme gør i dag de kinesiske ledere, som i et forsøg på at støtte den amerikanske imperialisme og dens neokolonialistiske politik udklækker absurde teorier, der angiveligt skulle bygge på Marx og Lenin. Men den kinesiske "teori" er - for at bruge Lenins sprog - en neddykken i revisionismens og opportunismens sump.

Kautskys teori udbredte den illusion, at der under mono-polkapitalismens betingelser skulle være mulighed for en anden, ikke-annexionistisk politik. I denne sammenhæng understregede Lenin:

"Det væsentlige er, at Kautsky skiller imperialismens politik fra dens økonomi., idet han taler om anneksioner som en politik, finanskapitalen "foretrækker", og stiller den overfor en anden, angiveligt mulig borgerlig politik på samme basis, nemlig finanskapitalens. Det tager sig ud, som om monopoler i det økonomiske liv ev forenelige med en ikke-monopolistisk, ikke-voldelig, ikke-annexionistisk fremgangsmåde i politik. Det tager sig ud, som om verdens territoriale opdeling, der er fuldbrydet netop i finanskapitalens epoke og danner grundlaget for de nuværende særprægede former for konkurrence mellem de kapitalistiske stormagter, kunne

forenes med en ikke-imperialistisk politik. Resultatet er en tilsløring, en afstumpning af de fundamentale modsigelser inden for kapitalismens seneste stadium i stedet for en afsløring af deres dybde. Resultatet er borgerlig reformisme i stedet for marxisme." ¹⁷⁾

De kinesiske revisionister overser den kendsgerning, at monopolerne, finanskapitalen, behersker økonomien i Amerikas Forenede Stater, og at det netop er dem, der dikterer inden- og udenrigspolitikken, og de taler an en fredelig imperialisme, der ikke længere søger ekspansion, ja, som endda er på tilbagemarsk. De kinesiske ledere "glemmer" Stalins ord om, at de vigtigste træk og krav ved den nuværende kapitalismes grundlæggende økonomiske lov er følgende:

"... opnåelse af maksimal kapitalistisk profit ved udbytning, ruiner og forarmelse af det givne lands befolkningsflertal, ved slavebinding og systematisk udplyndring af folkene i andre lande, især i tilbagestående lande, og endelig, ved krige og militarisering af folkehusholdningen, hvilket benyttes som et middel for at sikre de højeste profiler." ¹⁸⁾

Således beviser de kinesiske leders "ny" teorier, at de synger med på Kautskys gamle sang til en ny melodi.

Da Lenin afslørede Anden Internationales høvdinge, som ønskede at foretage en sondring mellem de imperialistiske magter på grundlag af, hvilke der var mere og hvilke der var mindre aggressive, understregede han, at denne holdning var antimarxistisk. Denne holdning førte Anden Internationales partier til chauvinistiske positioner, til åbent forræderi mod proletariatets og revolutionens sag. I vor epoke, sagde Lenin, kan man ikke tale om, hvilken af de imperialistiske stater, som var inddraget i Første Verdenskrig på den ene eller anden side, der er det "største onde".

"Det moderne demokrati", siger han, "vil kun forblive tro imod sig selv, hvis det hverken tilslutter sig det ene eller andet imperialistiske bourgeoisie, hvis d. et siger, at i 'begge sider er lige slemme', og hvis det ønsker det imperialistiske bourgeois nederlag i hvert land. Enhver anden afgørelse vil i virkeligheden være nationalliberal i og intet have tilfælles med ægte internationalisme" ¹⁹⁾

Hvis man under de nuværende betingelser godtog den kinesiske teori, ifølge hvilken den sovjetiske socialimperialisme er mere aggressiv end den amerikanske imperialisme, ville det være åbent forræderi mod revolutionen og arbejderklassens historiske mission og overgang til Anden Internationales positioner. De to imperialistiske supermagter udgør i samme grad hovedfjenden og hovedfaren for socialismen, folkenes frihed og uafhængighed og nationernes suverænitet. De er begge verdenskapitalismens hovedforsvarere.

For at skjule deres forræderi mod folkene siger de kinesiske ledere, at de store monopolars forbindelser med visse lande, der råder over store rigdomme, bevirker en situation, hvor selv konflikterne mellem de monopolistiske magter og folkene kan undgås. Dette er en uhyrlig absurditet, et forsøg på at fremstille den blodtørstige imperialisme som tam og skabe en falsk tilstand af eufori, hvor det antages at kapitalinvesteringerne skulle bringe folket velstand i ethvert land, hvor de foretages, og at de uforsonlige modsigelser mellem imperialisterne og disse landes folk følgelig ikke længere eksisterer. Denne forlorne teori, som nu udbasuneres af de kinesiske ledere, er udpønsat af imperialismen for at udvide dens herredømme overalt i verden og hjælpe de reaktionære herskende klik i de forskellige lande med at undertrykke deres egne folk og sælge deres land til udlændingene.

Disse "teorier" er en gentagelse af opportunisterne i Anden Internationales reaktionære teorier i nye og forfinede former. I tiden omkring Første Verdenskrig afslørede Lenin Kautskys antimarxistiske teori om "ultraimperialismen". Kautsky påstod, at krige under imperialismen kunne forhindres ved aftaler mellem de forskellige landes kapitalister.

I sin polemik med Kautsky sagde Lenin:

" 'Interimperialistiske ' eller 'ultraimperialistiske 'forbund - ligegyldigt, hvordan disse forbund er indgået, om det er som en imperialistisk koalition mod en anden, eller som et almindeligt forbund af alle imperialistiske i magter - må derfor i den kapitalistiske virkelighed og ikke i engelske præsters eller den tyske 'marxist' Kautskys banale spidsborgerfantasi nødvendigvis kun være et 'pusterum' mellem krigen."

Denne leninistiske lære er yderst aktuel under de nuværende betingelser, hvor de kinesiske revisionister taler om et forbund og en storstilet verdensfront med alle fascistiske og feudale, kapitalistiske og imperialistiske stater og regimer, indbefattet Amerikas Forenede Stater, mod den sovjetiske socialimperialisme, og som de gør sig febrilske anstrengelser for at sætte i værk.

Alliancer mellem imperialistiske lande, understregede Lenin, er mulige, men de skabes ene og alene for i fællesskab at knuse revolutionen og socialismen, for i fællesskab at udplyndre kolonierne og de afhængige og halv-afhængige lande.

De kinesiske revisionister har ligesom Anden Internationales høvdinge erstattet Det kommunistiske Manifests parole "Proletarer i alle lande, foren jer!" med den pragmatiske parole "Lad os forene os med alle dem, der kan forenes" mod den sovjetiske socialimperialisme.

Teorien om de "tre verdener", der er opfundet af de kinesiske ledere, analyserer ikke imperialismens historiske udvikling fra det marxistiske-leninistiske klassestandpunkt, men betragter den i et forvansket lys og overser derved vor tids modsigelser, som Marx og Lenin så klart bestemte. Ved at følge denne "teori" forener det "socialistiske" Kina sig med den amerikanske imperialisme og den "anden verden", dvs. med de andre imperialister, der udbytter folkene, og det retter opfordring til den "tredje verden", til folkene, der stræber efter at kæmpe imod verdensimperialismen og verdenskapitalismen, imod både den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialisme, til udelukkende at forene sig imod den sovjetiske socialimperialisme.

Den titoistiske teori an "alliancefri" lande er ligeså anti-marxistisk som teorien om de "tre verdener".

Disse to "teorier" er skinner på den selvsamme jernbane, som den amerikanske imperialismes og den sovjetiske socialimperialismes tog kører på, et tog ladet med rigdomme plyndret fra verdens folk. Titoisterne og de kinesiske revisionister

forsøger at åbne nogle huller i dette imperialistiske og social imperialistiske togs vogne, så en lille smule olie og sukker og nogle få dollars, pund, franc eller rubler kan drysse ud. Disse skinner, der er blevet udlagt over de undertrykte folks rygge, og som har til hensigt at holde dem i stadig trældom, er to teorier, der er ligeså reaktionære som alle de andre antimarxistiske teorier, som stammer fra trotskisterne, anarkisterne, Bukharin-folkene, Hrustjov-revisionisteme, tilhængerne af Togliatti, Carrilo, Marchais osv. osv.

Livet bekræfter til stadighed Lenins geniale teser om imperialismen. Kapitalismen er trådt ind i sit stadium af forrådnelse. Denne tilstand kalder folkene til oprør og driver dem mod revolution. Folkenes kamp mod imperialismen og de borgerlige kapitalistiske klikker udvikler sig under forskellige former og med varierende styrke. Kvantitet vil uvægerligt slå over i kvalitet. Det vil ske først i de lande, der udgør det svageste led i den kapitalistiske kæde, og hvor arbejderklassens bevidsthed og organisering har nået et højt niveau, hvor der er en dyb politisk og ideologisk forståelse af problemet.

Imperialismen har forstærket sin barbariske undertrykkelse og udbytning af folkene. Men samtidig bliver verdens folk stadig mere bevidste an, at man ikke fortsat kan leve i det kapitalistiske samfund, hvor undertrykkelsen og udbytningen af de arbejdende masser ikke er mindre end i førkrigstiden.

Trods alle imperialismens og dens tilhængeres anstrengelser vil den hverken nu eller i fremtiden opnå stabilitet på grund af den vågnende bevidsthed hos arbejderklassen og de undertrykte arbejdende masser, som ønsker befrielse, og ligeledes på grund af de uundgåelige Interimperialistiske modsigelser.

Folkene ser og vil senere endnu tydeligere se, at verdens- imperialismen og verdenskapitalismen ikke alene støtter sig på de to supermagters økonomiske, militære, politiske og ideologiske styrke, men også støtter sig på de rige klasser, som af frygt for, at folkene i deres egne lande skal rejse sig for at vinde virkelig frihed og uafhængighed, holder dem nede i trældom og udbytning.

De brede masser hos forskellige af verdens folk er nu også begyndt at erkende, at det nuværende borgerlige-kapitalistiske samfund, verdensimperialismens udbyttersystem, må omstyrtes. For folkene er dette ikke blot et fremtidsideal, i mange lande har de allerede grebet til våben.

Der er derfor ikke noget behov for at udklække teorier, der opdeler verden i tre eller fire dele, i "allierede" og "alliancefri"; derimod er det nødvendigt at betragte og forstå denne objektive historiske proces korrekt i overensstemmelse med marxismens-leninismens lære. Verden er delt i to, i kapitalismens verden og socialismens ny verden, som står overfor hinanden i en ubarmhjertig kamp. I denne kamp vil den nye socialistiske verden sejre, mens det gamle kapitalistiske samfund, det borgerlige og imperialistiske samfund, vil blive omstyrtet.

Kapitel III

REVOLUTIONEN OG FOLKENE

Marx har videnskabeligt påvist den ubetingede nødvendighed af at ødelægge det kapitalistiske samfund og opbygge et mere fremskredent samfund, socialismen og derefter kommunismen. I "Imperialismen som kapitalismens højeste stadium", som videreudviklede Marx' tanke, påviste Lenin, at den nuværende epoke er imperialismens og de proletariske revolutioners epoke. Det er den epoke, hvor den gamle kapitalistiske orden, kolonialismen og imperialismen ødelægges, hvor proletariatet griber statsmagten og de undertrykte folk opnår befrielse, det er perioden med socialismens sejr i verdensmålestok.

Dette betyder, at vi i dag lever i den epoke, hvor det gamle udbyttersamfund, der er uudholdeligt for størstedelen af menneskeheden, for de undertrykte og udbyttede, afløses af et nyt samfund, hvor menneskets udbytning af mennesket afskaffes én gang for alle. Vort parti gik ud fra netop denne fundamentale lære og fra sin marxistiske-leninistiske analyse af verdensudviklingens nuværende forløb, da det på sin 7. kongres fremsatte den tese, at verden befinder sig på et stadium, hvor revolutionen og folkenes frigørelse er et spørgsmål, der står foran løsning.

Proletariatets kamp mod bourgeoisiet er en hårdnakket, skånselsløs kamp, der uophørligt udvikler sig. To store sociale kræfter står overfor hinanden. På den ene side står det kapitalistisk-imperialistiske bourgeois, der er den grådigste, mest bedrageriske og blodtørstige klasse, historien har kendt.

På den anden side står proletariatet, klassen, som fuldstændig er berøvet produktionsmidler og hensynsløst undertrykkes og udbyttes af bourgeoisiet, men som samtidig er samfundets mest fremskredne klasse, som tanker, skaber, arbejder og producerer, uden dog at nyde frugterne af sit slid.

Begge disse klasser stræber efter at samle kræfter omkring sig og vinde dem for deres egne mål: Proletariatet for social og national befrielse, for gennemførelse af revolutionen; bourgeoisiet for at bevare sit herredømme og undertrykke revolutionen. Bourgeoisiet samler de mest ildevarslede bagstræberiske og kriminelle kræfter omkring sig, mens proletariatet stræber efter at vinde alle de revolutionære og fremskridtsvenlige kræfter over på sin side.

Marxismen-leninismen lærer os, at kampen mellem proletariatet og bourgeoisiet til stadighed vokser og med sikkerhed vil blive kronet med proletariatets og dets forbundsfællers sejr. Men for at denne kamp kan blive kronet med held, må proletariatet være organiseret, det må have sit eget fortrosparti, det må gøre folkets brede masser bevidste om revolutionens nødvendighed og lede dem i kampen for at gribe statsmagten, for oprettelsen af dets eget diktatur, for at opbygge socialismen og kommunismen, det klasseløse samfund.

Der er i verden mange brushoveder med gode eller onde hensigter, der tror, at revolutionen kan gennemføres til enhver tid, på ethvert tidspunkt, på ethvert sted. Men disse folk tager fejl. Revolutionen kan ikke gennemføres til enhver tid og på ethvert sted, som man måtte ønske det. Revolutionen bryder ud og bliver gennemført i det led i den kapitalistiske kæde, der er svagest. For at revolutionen kan bryde ud og sejre, må de egnede objektive og subjektive betingelser være til stede, og det gunstige øjeblik for at kaste sig ind i revolutionen må findes. Hovedsagen er, at de brede folkemasser med proletariatet i spidsen må være fast besluttet og forberedt på at føre den igennem til enden, når de udløser revolutionen.

Lenin understregede, at revolutionen gennemføres af folket i hvert land, at den ikke bliver eksporteret. Dette betyder ikke, at marxister-leninisterne ikke skal føle sig solidariske med hinanden, overalt hvor de karper, at de ikke skal knytte sig til hinanden med de reneste følelser af proletarisk internationalisme, og at de ikke skal bistå andre landes proletariat og folk i deres kamp for befrielse. Tværtimod er alle kommunister, alle proletarer, alle revolutionære kræfter i de forskellige lande forpligtet til at bistå revolutionen i hvert enkelt land og over hele verden med propaganda, agitation, materiel hjælp, med deres forbilledlige beslutsomhed og uselvished og ved trofast at fastholde marxismen-leninismen.

Om denne hjælp kan udnyttes med held, afhænger naturligvis først og fremmest af proletariatets og dets partis beredskab, af den revolutionære kamps udvikling i dette eller hint land.

I "Det kommunistiske Partis Manifest" påviste Marx og Engels, at proletariatets og folkets interesser i det enkelte land ikke kan adskilles fra proletariatets og folkets interesser i verden som helhed.

Som Lenin lærer os og som livet har bekræftet, sejrer revolutionen i hvert land for sig. Denne sejr afhænger derfor først og fremmest af arbejderklassen i hvert land og dens revolutionsære parti, af deres evne til at anvende Marx', Engels', Lenins og Stalins lære om revolutionen under de rådende konkrete betingelser.

Der er imidlertid blevet skabt en hel del forvirring omkring denne lære og navnlig omkring den leninistiske teori om revolutionen, mange miner er blevet udlagt af de titoistiske, sovjetiske, "eurokommunistiske", kinesiske og andre moderne revisionister, der har påtaget sig at vildlede folk med hensyn til spørgsmålet om revolutionen og forhindre den i at bryde ud.

I dag, hvor dette spørgsmål står foran sin løsning, er det en ubetinget pligt for marxister-leninisterne at sprede det røgslør, som revisionisterne har lagt omkring revolutionen, at afsløre deres manøvrer og bevidste fejlfremstillinger af dette problem., blotlægge deres kontrarevolutionære, chauvinistiske og hegemonistiske hensigter og sikre, at marxismen-leninismens lære om revolutionen forstås og anvendes korrekt.

Vi må forsvare og anvende den Marxistisk-Leninistiske lære om revolutionen

For at revolutionen kan bryde ud og sejre må, som marxismen-leninismen lærer os og erfaringen fra alle revolutioner har bevist, de objektive og subjektive faktorer være til stede.

Lenin formulerede denne lære i sin bog "Anden Internationales sammenbrud" og videreudviklede den i sin bog " 'Venstre'- kommunismen, en børnesygdom" og andre skrifter.

Han behandler her den revolutionære situation som revolutionens objektive faktor og beskriver den således:

"1) Når det er umuligt for de herskende klasser at bevare herredømmet uændret,"¹⁾ som følge af den dybe krise, der har ramt disse klasser, en krise, der vækker utilfredshed og harme blandt de undertrykte klasser. "For at revolutionen skal bryde ud", siger han, "er det sædvanligvis ikke tilstrækkeligt, at 'de lavere lag ikke vil' leve videre på den gamle vis; det er også nødvendigt, at

'de øvre lag ikke kan ' leve videre på den gamle vis. 2) Når de undertrykte klassers nød og elendighed er blevet tilspidset...3) Når der som følge af disse årsager finder en kraftig forøgelse sted af massernes aktivitet, og de...drages... ind i selvstændige historiske handlinger. " 2)

"Denne sandhed kan også udtrykkes med andre ord: revolutionen er ikke umulig mulig uden en almen national krise (som berører både de udbyttede og udbytterne)"³⁾

"Som almen regel," påpeger han, "er revolutionen umulig uden disse objektive forandringer, der ikke alene er uafhængige af de enkelte gruppers eller partiers vilje, men også af de enkelte klassers vilje."⁴⁾

Men ikke alle revolutionære situationer giver anledning til revolution, siger Lenin. I mange tilfælde, påpeger han, som f.eks. ved de revolutionære situationer i Tyskland i årene 1860-1870 eller årene 1859-1861 og 1879-1880 i Rusland, slår disse revolutionære situationer ikke over i revolution, fordi den subjektive faktor mangler, dvs. massernes høje bevidsthed og forberedelse til revolutionen,

"...den revolutionære classes evne", som Lenin udtrykker det, "til at gennemføre revolutionære masseaktioner, der er stærke nok til at sønderslå (eller ryste) den gamle regering, som aldrig, selv i krisetider, 'falder' uden at den bliver 'væltet' "⁵⁾

Som Lenin beskrev i sine tidlige værker, spiller arbejderklassens revolutionære parti, dens ledelse, opdragelse og mobilisering af de revolutionære masser en afgørende rolle i forberedelsen af den subjektive faktor. Dette opnår partiet både ved at udarbejde en korrekt politisk linje, der svarer til de konkrete betingelser og massernes revolutionære ønsker og krav, og ved et meget stort arbejde, der omfatter intensive og politisk velovervejede revolutionære aktioner, der gør proletariatet og de arbejdende masser bevidste om den situation, de lever under, om undertrykkelsen og udbytningen, om bourgeoisiets barbariske love og om revolutionens absolutte nødvendighed som et middel til at omstyrte slaveordenen.

De fattige lag vil på denne måde reagere med en sådan heftighed, at selv de rige, det magthavende bourgeoisi, der også er rystet af andre indre og ydre modsigelser, vil have vanskeligt ved fortsat at regere som tidligere. Når disse betingelser er opfyldt, når de objektive og subjektive faktorer, der indbyrdes hænger sammen, er til stede, så vil det være muligt for revolutionen ikke alene at bryde ud, men også at sejre.

De revolutionære tænker altid grundigt over disse revolutionære teser af Lenin, og de ikke alene tænker over dem, men foretager også konkrete og alsidige analyser af situationerne. De handler med henblik på at sikre, at de aldrig vil blive overrasket af de revolutionære situationer, aldrig er ubevæbnede i de afgørende øjeblikke, men at de vil være i stand til at udnytte dem til forberedelse og udløsning af revolutionen.

Hvad viser analysen af den nuværende verdenssituation? Med udgangspunkt i den leninistiske teori om revolutionen drager | Albaniens Arbejdets Parti den konklusion, at situationen i verden i almindelighed er revolutionær, at situationen er modnet ' eller under hurtig modning i mange lande, mens denne proces er under udvikling i andre lande.

Når vi siger, at situationen i dag er revolutionær, så mener vi, at verden i dag bevæger sig henimod store udbrud. Den almene situation i dag kan sammenlignes med en vulkan i udbrud, en svidende ild, en ild, der vil fortære netop de undertrykkende og udbytende herskende øvre klasser.

Den kapitalistiske og revisionistiske verden er grebet af en alvorlig økonomisk og politisk, finansiell og militær, ideologisk og moralsk krise. Den nuværende krise, der har rystet hele den borgerlige og revisionistiske ordens basis og overbygning, har gjort det kapitalistiske systems almene krise endnu dybere og mere tilspidset.

Krisen følger er tydeligvis yderst alvorlige og ødelæggende, navnlig på det økonomiske område. Uddybningen af den værste økonomiske krise efter Anden Verdenskrig har fundet sted siden 1974. Den har medført et betragteligt fald i industriproduktionen: 20 procent i Japan, 15 procent i Storbritannien, 14 procent i Amerikas Forenede Stater, 18 procent i Frankrig og Italien, 10 procent i Den Tyske Forbundsrepublik osv. Krisen har affødt en meget dyb depression. I mange lande er den benyttede produktionskapacitet indenfor nogle af økonomiens nøglebrancher nede på 25-40 procent, og denne tilstand trækker ud i årevis. Det er grunden til, at industriproduktionen fortsat stagnerer. Kolossale lagre af "overskuds"-varer forbliver usolgte.

Men på trods af disse usolgte varelagre og på trods af en stor ubenyttet produktionskapacitet bliver monopolernes profitter dog ved med at vokse som følge af prisstigningerne. Priserne stiger dag for dag, og inflationen er i nogle lande oppe på en meget høj rate.

Prisstigningerne og i særdeleshed inflationen er blevet et bekvemt middel i monopolernes og den kapitalistiske og revisionistiske stats hænder til at vælte krisens tunge byrder over på arbejderklassen og de øvrige arbejdende.

Under påskud af at ville bremse inflationen øger de kapitalistiske og borgerlig-revisionistiske stater beskatningen af de arbejdende massers indtægter og fastfryser deres lønninger, mens de samtidig mindsker beskatningen af monopolernes profitter, devaluerer valutaen osv. Disse forholdsregler retter sig mod arbejderklassen og alle arbejdende og forøger udbytningen af dem og sænker deres levestandard.

Den langtrukne økonomiske krise har forværret arbejderklassens og bondemassernes levevilkår og har gjort tilværelsen betydeligt vanskeligere for dem. Arbejdsløsheden er vokset til et omfang, der sjældent før er set, den er blevet kronisk, en stor kræftsvulst på det borgerlige og revisionistiske samfund.

I den kapitalistiske-revisionistiske verden er 110 millioner mennesker blevet kastet på gaden. I USA alene er ikke mindre end 7-8 millioner arbejdsløse. Hundrede millioner af mennesker lever i dag på sultegrænsen eller er ved at sulte ihjel. Hundrede millioner plages af angsten for den usikre fremtid.

De brede arbejdende folkemassers nød og usikkerhed, såvel som de kapitalistiske og borgerlig-revisionistiske regimers reaktionære, folkefjendske inden- og udenrigspolitik, har forøget og forøger til stadighed utilfredsheden i de brede befolkningslag. Denne alvorlige situation har vakt deres heftige vrede, som kommer til udtryk i strejker, protester, demonstrationer, i sammenstød med den borgerlige og revisionistiske ordens undertrykkelsesorganer og i mange tilfælde også i virkelige revolter. Folkemasserne bliver stadig mere fjendtlige overfor de regimer, der regerer dem.

Regeringerne i de imperialistiske, kapitalistiske og revisionistiske lande, der selv i denne krisesituation stræber efter at sikre sig maksimale profitter, koraner med alle mulige bedrageriske løfter og forslag for at neddæmpe massernes utilfredshed og vrede og fjerne revolutionen fra deres tanker.

Imens bliver de rige rigere, de fattige fattigere, og kløften mellem de fattige og rige samfundslag, mellem de udviklede kapitalistiske lande og de underudviklede lande bliver dybere og dybere.

Den nuværende krise har også bredt sig til det politiske liv og sætter modsigelserne blandt de herskende kredse i de kapitalistiske og revisionistiske lande i brand. Et klart vidnesbyrd om dette er den store tilvækst af regeringskriser og den hyppige udskiftning af de magthavende mandskaber.

Bourgeoisiet og de herskende klikker er tvunget til stadig hyppigere at skifte hestene i deres regeringsspand med det formål at bedrage de arbejdende og indgyde dem forhåbninger om, at det friske spand vil være bedre end det gamle, at det gamle spand bærer skylden for krisen og den manglende overvindelse af den, mens det nye vil forbedre situationen og mere af samme slags. Hele dette bredt anlagte bedrageri camoufleres hele tiden med falske slagord om frihed, demokrati osv. især under valgkampagnerne. Samtidig forstærker bourgeoisiet i de kapitalistiske og revisionistiske lande deres brutale magtmidler, hæren, politiet, efterretningstjenesten, domstolene, det forstærker dets diktators kontrol med enhver af proletariatets bevægelser og bestræbelser. I de kapitalistiske og revisionistiske lande træder nu en klar tendens til forstærkelse af den borgerlige vold og indskrænkning af de demokratiske rettigheder for dagen. Stadig tydeligere bliver tendensen til fascisering af landets liv og forberedelserne til indførelse af fascisme på det tidspunkt, hvor bourgeoisiet anser det for umuligt at herske ved hjælp af "demokratiske" metoder og midler.

Den økonomisk-finansielle og politiske krise har ramt ikke blot monopolerne, regeringerne, de politiske partier og kræfter indenfor hvert enkelt land, men også de internationale forbund, de økonomiske, politiske og militære blokke som Fællesmarkedet og Comecon, Det Europæiske Fællesskab, NATO og Warschawa-pagten. Modsigelserne, gnidningerne, stridighederne og skænderierne mellem partnerne indenfor disse alliancer og blokke manifesterer sig stadig mere utilsløret og skarpt.

Et yderligere udtryk for krisen og forsøgene på at overvinde den er våbenkapløbet, de alsidige krigsforberedelser og supermagternes og de andre imperialistiske magters anstiftelse af lokale krige som krigen i Mellemøsten, på Afrikas Horn, i Vestsahara, Indokina og andre steder. Denne kurs tjener denne eller hin imperialistiske magts hegemonistiske og ekspansionistiske planer. Rustningsindustrien og våbenhandlen, som i dag har antaget et omfang uden fortilfælde, holdes i live og udvikles.

Men alle disse politiske og militære midler er blot lindrende medikamenter, der ikke helbreder og ikke kan helbrede det alvorligt syge kapitalistisk-revisionistiske system.

Til den nuværende økonomiske og politiske krise i den kapitalistiske og revisionistiske verden må man også føje den hidtil uhørte ideologiske og moralske krise. Aldrig før har der været en sådan ideologisk forvirring og et sådant moralsk forfald, som vi oplever i dag. Aldrig før har der været så mange varianter af borgerlige teorier, højre, midt i og "venstre", udklædt i alskens verdslige og religiøse, klassiske og moderne, åbenlyst antikommunistiske og påstået kommunistiske og marxistiske gevandter. Aldrig før har man været vidne til et sådant moralsk forfald, en så degenereret livsform eller en så stor åndelig depression. De borgerlige og revisionistiske teorier, der er blevet opbygget så møjsommeligt og så pralende udbasuneret som "midler til frelse fra det gamle samfunds onder", som f.eks. teorierne om "kapitalismens endegyldige stabilisering", "folkekapitalismen", "forbrugersamfundet", "det post-industrielle

samfund", "undgåelse af kriser", "den teknisk-videnskabelige revolution", hrustjovitisk "fredelig sameksistens", "en verden uden hære, våben og krige", "socialisme med et menneskeligt ansigt", osv. osv. er nu blevet rystet i deres grundvold.

Alle disse aspekter af den almene krise kan man finde ikke blot i Jugoslavien, hvor krisernes følger er mest åbenbare, men også i det socialimperialistiske Sovjetunionen og de øvrige revisionistiske lande. Undertrykkelsen og udbytningen er taget til overalt i disse lande; de lider alle under kapitalismens sygdomme, under ledernes og de øvre lags konflikter og stridigheder om magten og privilegier; overalt gærer folkemassernes utilfredshed og vrede. Altså findes der også i disse lande store muligheder for revolutionen. Revolutionens lov virker dér på samme måde som i alle andre borgerlige lande.

Det er netop denne nuværende almene krisetilstand i kapitalismen, med tendens til at blive stadig dybere, som får os til at drage den konklusion, at den revolutionære situation allerede er udviklet eller er i færd med at udvikle sig i hovedparten af de kapitalistiske og revisionistiske lande, og at denne situation følgelig har sat revolutionen på dagsordenen.

Bourgeoisiet og revisionisterne, der befinder sig under stadig større tryk fra krisen og de nederlag, som de har lidt med deres profetier og deres manøvrer for at kvæle revolutionen, anstrenger sig nu for at finde nye udveje og fabrikere andre bedrageriske teorier.

Forsvar af det kapitalistiske system, af undertrykkelsen og udbytningen af folkene, spaltning af de revolutionære og frigørelsesbevægelserne, vildførelse af masserne i almindelighed - det er den fane, revisionisterne i dag har foldet ud.

Men også de vil lide samme skæbne som socialdemokraterne og alle andre opportuniste fra tidligere tider, som har forvandlet sig til blotte lakajer for bourgeoisiet.

I dets nuværende tilstand af alvorlig økonomisk, politisk og ideologisk krise forlanger bourgeoisiet, at dets revisionistiske tjenere optræder mere åbenlyst til dets forsvar.

Dette tvinger disse til i stadig højere grad at kaste deres slør, men også til at bringe dem i stadig større miskredit.

Lenin siger:

"Opportunisterne er borgerlige fjender af den proletariske revolution, som i fredstider skjuler sig i arbejderpartierne og udfører deres borgerlige arbejde i hemmelighed, mens de i krisetider straks viser sig at være åbne forbundsfæller for hele det forenede bourgeoisie - fra de konservative til de mest radikale og demokratiske dele af det, fra fritænkerne til de religiøse og klerikale dele." ⁶⁾

Lenins videnskabelige konklusion bekræftes fuldstændig af den lakaj tjeneste, som de moderne revisionister i dag yder det kriseramte kapitalistiske system.

Lad os som eksempel tage Italien, det typiske land, i hvis basis og overbygning kapitalismens forrådnelse afspejler sig. Siden slutningen af Anden Verdenskrig har de kristelige demokrater, storbourgeoisiets og Vatikanets parti, der omkring sig har samlet hele det gejstlig-reaktionære bourgeoisie og højreelementerne, været ved magten i Italien. Deres regering hersker i et land, der befinder sig på bankerottens rand. Bourgeoisiets øverste lag har fra 1945 og frem til i dag befundet sig i en så svær krise, at omkring 40 regeringer i dette tidsrum har afløst hinanden - "ensfarvede" kristeligt-demokratiske regeringer, kristeligt-demokratiske-socialistiske regeringer,

kristeligt-demokratiske-socialistiske-socialdemokratiske tre- parti-regeringer, "centrum-venstre" regeringer, "centrum-højre" regeringer osv.

Den dybe regeringskrise i Italien afspejler den situation af almindelig indre krise, hvorfra der ikke findes nogen udvej. De stadig hyppigere stridigheder, konflikter, politiske mord og skandaler, som præsident Leones fald, mordet på lederen af det kristeligt-demokratiske parti, Moro osv., er konsekvenser af denne krise.

Italien er blevet et brohoved for Amerikas Forenede Stater. Dets fallerede økonomi, der er faldet i den amerikanske imperialismes kløer, er også sammenkædet med Det Europæiske Fællesmarked, hvor det er partneren med mindst vægt.

Son følge af denne situation er de brede arbejdende masser i Italien blevet forarmet og forarmes i stadig stigende grad. Italien har den højeste arbejdsløshed blandt Fællesmarkedslandene. Italien har den største udvandring af arbejdskraft, og dets import overstiger dets eksport. Ved at begrænse deres fødevarekøb i Italien har Fællesmarkedslandene, og især Vesttyskland og Frankrig, bragt det italienske landbrug i en vanskelig situation. Eksportpriserne for italiensk smør, mælk og frugt er faldet kraftigt, mens leveomkostningerne i landet er blevet overordentlig høje. Italien er blevet de store strejkers land, hvori deltager arbejdere fra svær- og letindustri, fra transportvæsenet, postbude, flybesætninger og tilmed politiet.

I denne situation af gærende utilfredshed - hvor massernes og revolutionens interesser fordrer, at denne store utilfredshed i proletariatet og hele folket kanaliseres ind i kampen mod det reaktionære bourgeoisie og mod dets forberedelser til det fascistiske angreb, som det forsøger at udløse - er de italienske revisionister og de reformistiske fagforeninger, hele arbejderaristokratiet, og ligeledes tilhængerne af den kinesiske teori om de "tre verdener", virksomme som brandmænd mod revolutionens flammer og son forsvarere af den borgerlige orden.

Denne rådne borgerlige orden forsvares af alle partierne, fra det fascistiske parti til Berlinguers revisionistiske parti. Det italienske revisionistiske parti forener sig ned bourgeoisiet netop i det øjemed at holde denne dybt rystede borgerlige orden ved magten. Det forsøger at svække og undertrykke det italienske proletariats revolutionære handlekraft ved at udsprede den løgn, at det følger og anvender en marxisme tilpasset landets betingelser.

Berlinguer indgik ikke blot for længe siden i forhandlinger med de kristelige demokrater, men han er ovenikøbet nået til enighed med dem an mange problemer - ja, i mange anliggender styrer han faktisk sammen med disse uden formelt at deltage i regeringen. Regeringen støtter dette parti, men for et syns skyld giver den samtidig udseende af, at den er uenig med det. Det italienske revisionistiske parti spiller for sit vedkommende det samme spil.

De italienske revisionister rejser højlydt krav om et regeringsprogram, som de fem italienske partier med parlamentarisk flertal er enedes om. De slår det stort op som en "betydningsfuld sejr", som en "ny politisk fase" i deres land. Men denne politiske fase, som Berlinguer snakker om, er det revisionistiske partis indbefatning i den italienske kapitals planer. Berlinguer beskriver det som en seriøs, realistisk og udogmatisk aftale. Han hævder, at denne aftale vil fremkalde en virkelig forandring ikke alene i de politiske forbindelser mellem partierne, men også i hele landets økonomiske, sociale og statslige liv.

Således slår de italienske revisionister ind på nøjagtig den vej, som Lenin forudsagde for de forskellige opportuniste, der søger enhed med kapitalen for at lægge hindringer i vejen for massernes revolutionære opsving. Med denne enighed mener de, at de delvist har opnået deres mål: at nå socialismen gennem pluralisme. Dette er naturligvis ikke andet end en drøm, og præsidenten for det italienske senat, Amintore Fanfani, har på ingen måde uret, når han beskriver denne aftale mellem de fem partier som en samling drømme. Det er en samling drømme for de italienske revisionisters vedkommende. Derimod er den for kapitalens kræfter på ingen måde en drøm, men en velovervejede plan for at likvidere kommunismens ideer i Italien, tilbagevise det italienske folks og proletariats fordringer og undertvinge deres revolutionære kamp for oprettelsen af et nyt samfund. De italienske revisionister modtager nu nogle få krummer, men med deres påstand om, at regeringen behøver det revisionistiske partis medvirken, forsøger de at få partiet fuldstændig optaget i regeringen, som en fisk i vandet. Kort sagt forsøger det italienske revisionistiske parti at blive fuldstændig inddraget i den italienske monopolkapitals reaktionære rodebutik.

Berlinguers parti er et ideologisk fuldstændigt udartet parti med et helt igennem reformistisk, parlamentarisk og socialdemokratisk program. Det støtter den orden, der er fastlagt i den skindemokratiske forfatning, som de italienske "kommunister" med Togliatti i spidsen selv var med til at formulere. Det er præcis i denne forfatnings navn, at det reaktionære og klerikale bourgeoisie i tre årtier har udstedt loven i Italien og har underkuet proletariatet og de brede folkemasser. De såkaldte italienske kommunister finder denne undertrykkelse retfærdig og i samklang med forfatningen.

Sammen med bourgeoisiets øvrige partier med det kristeligdemokratiske parti i spidsen, bedriver det italienske revisionistiske parti inden- og udenfor det italienske parlament, i pressen, fjernsynet og radioen, en hæmningsløs politik, der ledsages af en tøjlesløs demagogi, der daglig sløver, forvirrer og desorganiserer den italienske offentlighed i den hensigt at knække proletariatets revolutionære vilje og svække de arbejdende massers politiske bevidsthed.

Den italienske reaktion og Vatikanet har stort behov for hele denne virksomhed. Det italienske revisionistiske parti forsøger at undertrykke folkemassernes revolutionære bevægelse med proletariatet i spidsen i den hensigt at forhindre revolutionen, hjælpe bourgeoisiet ud af dets knibe og afværge omvæltningen af den eksisterende orden.

Lad os tage et andet eksempel: Spanien. Efter Francos død kom kong Juan Carlos til magten i Spanien. Han repræsenterer det spanske storbourgeois, der efter at have set, hvordan det fascistiske regime under sit lange styre havde kastet landet ud i en alvorlig krise, er kamret til den konklusion, at Spanien ikke længere kan regeres som i Francos tid. Derfor måtte der foretages visse ændringer i regeringsformen, og Francos kompromitterede Falange kunne ikke længere holdes ved magten. Efter en række skiftende regeringschefer overtog den nye konges mest betroede folk, den reformerede frankismes videreførere, magten.

I Spanien udbrød der demonstrationer og strejker som aldrig før. Herigennem krævede folket forandringer, naturligvis ikke den "forandring", der fandt sted, men dybtgående og radikale forandringer. Strejkerne, demonstrationerne og sammenstødene ville ikke høre op, og de fortsætter stadig. Masserne kræver friheder og rettigheder, og de forskellige nationaliteter autonomi. I denne situation legaliserede Juan Carlos' regering også Ibarruris og Carrillos revisionistiske parti for at vildføre de oprørske masser. Dette partis ledere er blevet det spanske monarkistiske regimes lydige lakajer; de har forvandlet sig til strejkebrydere for at holde det

store revolutionære opsving, der er vokset frem i den givne situation, tilbage, og for sammen med bourgeoisiet at undertrykke alle personer med revolutionære ideer fra Spanienskrigen og alle, der sympatiserede med republikken.

Også her ser vi det spanske revisionistiske partis brandværnsrolle, der er identisk med det italienske revisionistpartis rolle, skønt det har mindre indflydelse end dette.

De revisionistiske partier i Frankrig, Japan, Amerikas Forenede Stater, England, Portugal og alle andre kapitalistiske lande spiller en lignende rolle til forsvar for den borgerlige orden, for at sætte den i stand til at overvinde krisen og de revolutionære situationer, for at forvirre og lamme proletariatet og de øvrige undertrykte og udbyttede masser, som stadig klarere forstår, at det ikke længere er muligt at leve i "forbrugersamfundet" og andre udbyttersamfund, og som rejser sig i oprør mod den kapitalistiske politiske og økonomiske orden.

De revisionistiske partier er i særdeleshed fjender af leninismen. Det betyder, at de er fjendtlige overfor revolutionen, eftersom det var Lenin, der udarbejdede teorien om den proletariske revolution til fuldkommenhed og omsatte den til praksis i Rusland. På grundlag af denne teori sejrede den socialistiske revolution i Albanien og andre lande. Den leninistiske teori, som viser vejen til revolutionens sejr overalt, afslører værdiløsheden af de kontrarevolutionære revisionistiske teorier om fredelig overgang til socialismen ad den parlamentariske vej, uden at ødelægge det borgerlige statsapparat, ja, dette kan man tilmed ifølge disse teorier benytte til fredelige socialistiske omformninger, uden at der skulle være behov for proletariatets og dets fortrospartis ledelse eller for proletariatets diktatur.

Netop i disse meget revolutionære øjeblikke, hvor der er store muligheder for, at revolutionen bryder ud i den kapitalistiske kædes svageste led, hvor der er et yderst stort behov for at hæve proletariatets klassebevidsthed, for at forberede den subjektive faktor og for at styrke tilliden til rigtigheden og den almengyldige karakter af den marxistisk-leninistiske teori, der viser den sande vej til proletariatets og de øvrige undertrykte massers erobring af statsmagten, netop i disse øjeblikke yder revisionisterne bourgeoisiet en uvurderlig tjeneste ved at imødegå og afvende revolutionen. Derfor forsøger bourgeoisiet på enhver måde at inddrage de revisionistiske partier og de fagforeninger, der står under deres indflydelse, i kampen mod revolutionen og kommunismen. Det er netop denne målsætning, som den amerikanske imperialisme, verdens imperialismens og alle landes bourgeoisiers hele linje tager sigte på at opnå. Bourgeoisiet ønsker, at de revisionistiske partier stiller sig åbent og fuldstændigt i kapitalens tjeneste for således at virke under 'kommunistiske' farver og angiveligt kæmpe for at forandre situationen, for at tilvejebringe et nyt bastardsamfund, hvor ikke blot arbejdsgiverne og de rige klasser, men også de fattige klasser angiveligt vil have noget at skulle have sagt, og hvor de revisionistiske 'kommunistiske' partier og de socialistiske partier udgiver sig som dissers repræsentanter og talsmænd.

Revisionisterne ved magten, og navnlig de jugoslaviske, sovjetiske og kinesiske revisionister, yder verdenskapitalen en meget stor tjeneste i kampen for at tøjle og forhindre revolutionerne.

De jugoslaviske revisionister er erklærede fjender af leninismen. De er de ivrigste fornægtere af den almengyldige karakter af den socialistiske revolutions lovmæssigheder, som er legemliggjort i Oktoberrevolutionen og afspejles i den leninistiske teori om revolutionen. De forkynner, at verden i dag angiveligt spontant skulle bevæge sig mod socialismen, at der derfor ikke er noget behov for revolution, klassekamp osv. De jugoslaviske revisionister fremstiller deres kapitalistiske "selvforvaltnings"-system som en model for den sande socialisme og hævder, at

det er et universalmiddel mod såvel den "stalinistiske" socialismes "onder" som mod kapitalismens onder. De påstår, at indførelsen af dette system hverken fordrer voldelig revolution, proletariatets diktatur, socialistisk statsejendom eller demokratisk centralisme. "Selvforvaltningen" kan indføres blidt og gnidningsløst gennem forståelse og samarbejde mellem de herskende kredse, mellem arbejdere og arbejdsgivere, mellem regeringen og besidderne.

Det er lige præcis, fordi den jugoslaviske revisionisme er en fjende af leninismen og saboterer revolutionen, at den internationale kapitalisme og navnlig den amerikanske imperialisme er så "gavmild" med hensyn til forsyning af det titoistiske Jugoslavien med finansiell, materiel, politisk og ideologisk hjælp.

I ord afviser de sovjetiske revisionister ikke leninismen og den leninistiske teori om revolutionen, men i praksis bekæmper de den med deres kontrarevolutionære holdninger og virksomhed. De er ikke mindre bange for den proletariske revolution end de amerikanske imperialister og bourgeoisiet i et hvilket som helst andet land, for i deres eget land vil revolutionen støde dem fra tronen og fratage dem deres magt og klasseprivilegier, mens den i andre lande lægger deres strategiske planer om verdensherredømme i grus.

De forsøger at fremstille sig som Oktoberrevolutionens videreførere, som tilhængere af leninismen, for derved at bedrage proletariatet og de arbejdende masser i Sovjetunionen og andre lande. De snakker om "udviklet socialisme" og "overgang til kommunismen" for at dampe enhver utilfredshed, revolte og revolutionær bevægelse mod deres revisionistiske herredømme blandt de arbejdende masser i deres land, og for at undertrykke dem som "kontrarevolutionære", "antisocialistiske" handlinger. Overfor udlandet bruger de "leninismen" som en maske for at skjule deres antimarxistiske og antileninistiske teorier og praksis og for at bane vejen for social-imperialismens ekspansionistiske og hegemonistiske planer.

De sovjetiske revisionister fremstiller den voldelige revolution i de udviklede kapitalistiske lande som yderst farlig nu til dags, hvor ethvert revolutionært udbrud efter deres mening kan blive forvandlet til en verdensomspændende atomkrig, som vil udslette hele menneskeheden. Derfor anbefaler de som den mest hensigtsmæssige vej i vor tid revolutionen ad den fredelige vej, omformningen af parlamentet "fra det borgerlige demokratis organ til et demokratisk organ for det arbejdende folk". De fremstiller også "detenten", den såkaldte afspænding, der tjener den sovjetiske udenrigspolitik mål, som "verdensudviklingens almindelige tendens i dag", der angiveligt vil føre til revolutionens fredelige sejr i verdensmålestok.

Af demagogiske grunde afviser de ikke proletariatets diktatur; de forsvarer det sågar teoretisk og siger, at man i særlige tilfælde oven i købet kan anvende den voldelige revolution. Men de har dog først og fremmest brug for disse erklæringer for at retfærdiggøre de sammensværgelser og væbnede kup, som de organiserer i dette eller hint land for dér at indsætte prosovjetiske, reaktionære regimer og kliker, for at bortlede de nationale frigørelsesbevægelser fra den rigtige vej og bringe dem ind under deres hegemoni osv.

Nu er også det revisionistiske Kina blevet et ihærdigt brandværn mod revolutionen.

De kinesiske revisionisters hele inden- og udenrigspolitik retter sig mod revolutionen, fordi revolutionen kuldaster deres strategi for at gøre Kina til en imperialistisk supermagt.

I Kina selv undertrykker den revisionistiske ledelse brutalt ethvert revolutionært udbrud fra arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser mod dens borgerlig-kontrarevolutionære

holdninger og handlinger. Den forsøger på enhver måde at tilsløre den nuværende epokes modsigelser, og navnlig modsigelsen mellem arbejde og kapital, mellem proletariat og bourgeois. De kinesiske revisionister siger, at der kun er én modsigelse i verden, modsigelsen mellem de to supermagter, som de fremstiller som en modsigelse mellem Amerikas Forenede Stater og alle andre lande i verden på den ene side og den sovjetiske socialimperialisme på den anden side. På grundlag af denne frit opfundne tese opfordrer de proletariatet og folkene i alle lande til at forene sig med deres "eget" bourgeois "for at forsvare fædrelandet og den nationale uafhængighed" mod dén fare, der udelukkende truer fra den sovjetiske socialimperialismes side. Hermed forkynner de kinesiske revisionister overfor masserne ideen om at give afkald på revolutionen og befrielseskampen.

For de kinesiske revisionister er spørgsmålet om den proletariske og nationale befrielsesrevolution overhovedet ikke aktuelt på nuværende tidspunkt, også fordi der i følge dem ikke eksisterer en revolutionær situation noget sted i verden. Derfor råder de proletariatet til at lukke sig inde i bibliotekerne og studere "teori", fordi de revolutionære handlingers tid endnu ikke er kommet. I denne sammenhæng viser det sig klart, hvor fjendtlig og kontrarevolutionær de kinesiske revisionisters politik er, som splitter den marxistisk-leninistiske bevægelse og lægger hindringer i vejen for arbejderklassens enhed i kampen mod kapitalen.

Den kinesiske presse og propaganda nævner i lighed med de kinesiske leders taler overhovedet ikke de store demonstrationer og strejker, som hele proletariatet gennemfører i forskellige kapitalistiske lande i dag. Det er, fordi de ikke ønsker at opmuntre massernes oprør, fordi de ikke ønsker, at proletariatet udnytter disse situationer i dets kamp mod undertrykkelsen og udbytningen. Hvor hyklerisk klinger ikke deres bombastiske og tomme paroler an, at "landene ønsker uafhængighed, nationerne ønsker befrielse og folkene ønsker revolution"!

Ikke alene er de kinesiske revisionisters påstand om, at der ikke findes nogen revolutionær situation i verden i dag i modstrid med virkeligheden, men de forlanger også, at proletariatet med dets marxistisk-leninistiske parti bliver siddende

med hænderne i skødet uden at foretage sig den mindste revolutionære aktion eller arbejde for at forberede revolutionen. Allerede på Kommunistisk Internationales 2. kongres kritiserede Lenin sådanne kapitulationistiske synspunkter, som udtryktes af italieneren Serrati, ifølge hvilke man ikke skulle foretage revolutionære handlinger, når der ikke fandtes en revolutionær situation.

"Forskellen mellem socialisterne og kommunisterne," sagde Lenin, "består deri, at socialisterne nægter at handle, som vi handler i enhver situation, nemlig at udføre revolutionært arbejde".⁷⁾

Lenins kritik er også et hårdt slag i ansigtet på de kinesiske revisionister og alle andre revisionister, der som socialdemokraterne er imod proletariatets og de andre arbejdende massers revolutionære handlinger. Lenin kaldte Kautsky en renegat, fordi

"han har ganske forvrænget Marx' lære og forfalsket den til opportunisme, afsvoret revolutionen i gerning og anerkendt den i ord".⁸⁾

De kinesiske revisionistiske ledere går en smule videre end Kautsky. De anerkender end ikke i ord revolutionens nødvendighed.

Denne reaktionære linje forklarer den i bund og grund kontrarevolutionære politik og de i bund og grund kontrarevolutionære holdninger hos den kinesiske revisionistiske ledelse, der på

enhver måde tilstræber at indgå forbund og samarbejde med USA-imperialismen og de øvrige udviklede kapitalistiske lande, og som støtter EF og NATO.

Ved at indgå forbund med og søge enhed med de amerikanske imperialister, der sammen med de sovjetiske socialimperialister er proletariatets og folkenes mest brutale undertrykkere og udbyttere og deres største fjender, samt med de andre imperialistiske herskere, med den sorteste verdensreaktion, og på samme tid forlange, at proletariatet i de europæiske og andre udviklede kapitalistiske lande skal lægge ryg til og finde sig i bourgeoisiets undertrykkelse, deltager de kinesiske revisionister også selv i denne undertrykkelse og forener sig med verdenskapitalen i kampen med revolutionen, mod socialismen og mod folkenes frigørelse.

Som man kan se, fører verdenskapitalismen med de moderne revisionister og alle sine andre redskaber en voldsom og alsidig kamp på alle fronter for at forhindre revolutionen i at bryde ud.

De forsøger at overvinde krisen og at nedkøle eller tage dampen af de revolutionære situationer, så de ikke forvandles til revolution. Imidlertid er krisen og de revolutionære situationer objektive fænomener, som ikke er afhængige af kapitalisternes, revisionisternes eller nogen andens vilje og ønsker. De kan først udelukkes når den kapitalistiske undertrykkelses- og udbytterorden, der uundgåeligt frembringer dem, er blevet udryddet.

Imperialisterne, de andre kapitalister og revisionisterne ved udmærket, at revolutionen ikke udbryder spontant i kriseperioder og i revolutionære situationer. Derfor retter de deres væsentligste opmærksomhed og deres hovedslag mod den subjektive faktor. På den ene side tilstræber de at sløve og bedrage proletariatet, de øvrige arbejdende masser og folkene, at forhindre dem i at blive bevidst om revolutionens nødvendighed og i at forene og organisere sig; på den anden side kæmper de for at knuse den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, for at hindre den i at vokse og befæste sig, så den ikke bliver en stor, ledende politisk kraft for revolutionen, for at de ægte marxistisk-leninistiske partier i hvert land ikke erhverver sig de politiske og ideologiske færdigheder, der sætter dem i stand til at forene, organisere, mobilisere og lede masserne til revolution og sejr.

Men hvor meget imperialisterne, kapitalisterne, revisionisterne og de reaktionære end anstrenger sig og kæmper, så kan de dog aldrig få historiens hjul til at gå i stå. Deres bestræbelser og kamp vil blive mødt af proletariatets og de frihedsselskende folks bestræbelser og revolutionære kamp, og de moderne revisionister vil lide samme skæbne som socialdemokraterne og alle opportunisten fra før i tiden, som alle bourgeoisiets og imperialismens lakajer.

Folkenes frigørelseskamp- en uadskillelig del af verdensrevolutionen

Når vi taler om revolutionen, har vi ikke kun den socialistiske revolution i tankerne. I den nuværende revolutionære overgangsepoke mellem kapitalisme og socialisme er også folkenes frigørelseskamp, de nationaldemokratiske, antiimperialistiske revolutioner og de nationale befrielsesbevægelser bestanddele af én enkelt revolutionær proces, den proletariske verdensrevolution, sådan som Lenin og Stalin har forklaret det. Stalin siger:

"Leninismen beviste...at det nationale spørgsmål kun kan løses i sammenhæng med den proletariske revolution og på grundlag af den, at vejen til revolutionens sejr i vesten fører over det revolutionære forbund med befrielsesbevægelsen i kolonierne og de afhængige lande mod imperialismen.

Det nationale spørgsmål er en del af det almindelige spørgsmål om den proletariske revolution, en del af spørgsmålet om proletariats diktatur".⁹⁾

Denne sammenhæng er blevet endnu tydeligere, endnu mere naturlig i dag, hvor de fleste folk med det gamle kolonisystems sammenbrud har taget et stort skridt fremad mod uafhængighed ved at grundlægge deres egne nationalstater, og hvor de i forlængelse af dette skridt stræber efter at gå endnu videre. De ønsker tilintetgørelsen af det kolonialistiske system, af enhver imperialistisk afhængighed og enhver udbytning ved fremmed kapital. De ønsker fuldstændig suverænitet og fuldstændig økonomisk og politisk uafhængighed. Det er nu blevet bevist, at disse bestræbelser kun kan virkeliggøres og at disse mål kun kan nås ved afskaffelsen af ethvert fremmed herredømme og enhver afhængighed af fremmede, ved tilintetgørelsen af det lokale bourgeois og de lokale godsejeres undertrykkelse og udbytning.

Hermed fremkommer den nationaldemokratiske, antiimperialistiske, nationale frigørelsesrevolutionens sammenhæng og sammenfletning med den socialistiske revolution, fordi disse revolutioner ved at hamre løs mod imperialismen og reaktionen, der er proletariats og folkenes fælles fjender, også baner vejen for store sociale omformninger og bidrager til den socialistiske revolutions sejr. Og omvendt skaber den socialistiske revolution, ved at hamre løs mod den imperialistiske bourgeois og ødelægge dets økonomiske og politiske positioner, gunstige betingelser for frigørelsesbevægelserne og letter deres sejr.

Således betragter Albaniens Arbejds Parti spørgsmålet om revolutionen. Det betragter det fra marxistisk-leninistiske positioner, og det er derfor, at det af al kraft hjælper og understøtter de frihedselkende folks retfærdige kampe mod USA- imperialismen, den sovjetiske socialimperialisme og de andre imperialistiske magter, og mod neokolonialismen, fordi disse kampe bidrager til den fælles sag: ødelæggelse af imperialismen og det kapitalistiske system og socialismens sejr i ethvert land og i verdensmålestok.

Når vi drager den konklusion, at revolutionen er et spørgsmål, der er taget op til løsning, at den står på dagsordenen, har vi derfor ikke kun den socialistiske revolution, men også den antiimperialistiske demokratiske revolution i tankerne.

Den revolutionære situationens modningsgrad og revolutionens karakter og udvikling kan ikke være ens for alle lande. Disse ting afhænger af de konkrete historiske betingelser i de enkelte lande, af deres økonomiske og sociale udviklingsgrad, forholdet mellem klasserne, proletariats og de undertrykte massers tilstand og organiseringsgrad, graden af de fremmede magters indblanding i de forskellige lande osv. Et hvert land og et hvert folk har mange særegne problemer for revolutionen, som er yderst komplicerede.

For tiden tales der meget om situationen i Afrika, Asien og Latinamerika og om virkeliggørelsen af revolutionen dér. De kinesiske ledere sætter spørgsmålet om revolutionen, den nationale uafhængighed og den nationale frigørelse i disse lande i én pulje, som an det kan løses ved sammenslutning af hele den "tredje verden", dvs. stater, klasser, regeringer osv. Herved overser de de konkrete situationer og problemer i hvert enkelt land og område. Disse metafysiske anskuelser viser, at de kinesiske ledere i virkeligheden er imod revolutionen og folkenes

frigørelse i Afrika, Asien og Latinamerika, at de er for bibeholdelse af status quo, for opretholdelse af imperialistisk og neokolonialistisk herredømme i disse lande.

Også vi taler om de afrikanske, asiatiske, latinamerikanske, arabiske og andre folks frigørelse. Disse folk har mange fælles problemer, som de må løse, men hver for sig har de også mange særlige og yderst indviklede problemer.

Disse folks almene og fælles opgaver er tilintetgørelsen af ethvert fremmed imperialistisk, kolonialt og neokolonialt åg og af det lokale bourgeois undertrykkelse. Disse folk i Afrika, Latinamerika, Asien og andetsteds dirrer af vrede og had mod såvel det fremmede åg som mod de lokale borgerlige og godsejer-borgerlige herskende klikker, der er bestukket af de amerikanske imperialister, de sovjetiske socialimperialister eller andre imperialister. Disse folk er nu vågnet og vil ikke længere finde sig i udplyndringen af deres rigdomme, af deres sved og blod. De vil ikke længere affinde sig med den økonomiske, sociale og kulturelle tilbageslåenhed, som de lever under.

Kampen mod USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, revolutionens og folkenes nationale og sociale frigørelses hovedfjender, og kampen mod bourgeoisiet og reaktion bevirker, at disse folk har mange fælles interesser og fælles problemer, og at de må forene sig med hinanden på dette grundlag.

Kampen mod Israel, den amerikanske imperialismes mest blodtørstige redskab, der er blevet en stor forhindring for de arabiske folks fremgang, er et fælles problem for alle disse folk. Alligevel er alle arabiske stater i praksis ikke af samme mening om den kamp, som de i fællesskab må føre mod Israel, og om den karakter, som denne kamp mod deres fælles fjende må have. Mange af dem ser ofte denne kamp fra en snæver nationalistisk synsvinkel. Vi kan ikke være enige i en sådan holdning. Vi fastholder, at Israel må trække sig tilbage til sin egen hule og én gang for alle ophøre med sine chauvinistiske, provokatoriske, angrebslystne og aggressive holdninger og handlinger overfor de arabiske stater. Vi forlanger at Israel opgiver arabernes landområder, at palæstinenserne opnår alle deres nationale rettigheder, men vi kan aldrig godtage, at det israelske folk bliver udslettet.

Folkene i de arabiske lande har ligeledes bestræbelserne for fuldstændig frigørelse fra imperialismens og socialimperialismens kløer, for styrkelse af deres frihed og suverænitet tilfælles.

På trods af dette har hvert af de arabiske folk sine egne ejendommeligheder, sine særlige problemer, der er forskellige fra de andres, og som stammer fra dets samfundsøkonomiske udvikling, dets kulturelle stadium, dets statsorganisation, graden af den opnåede frihed og uafhængighed, foreningen af klanerne og stammerne i mange af disse lande osv. At blande alle disse særskilte elementer sammen og kræve, at spørgsmålet om frihed, uafhængighed, demokrati og socialisme skal løses på samme måde og samtidig for alle disse lande, er en umulighed.

I de arabiske lande, hvor bourgeoisiets interesser har været størst, har de forskellige imperialister investeret betydelige beløb for at udbytte naturrigdommene og folkene. For at dette kunne lykkes, måtte der tilvejebringes visse arbejdsbetingelser såvel for kolonisatorerne som for de koloniserede. Der, hvor naturrigdommene fandtes i de største mængder, og hvor kolonisatorernes interesser var størst, har også udbytningen af folkene og deres rigdom været mest intensiv. Naturligvis medførte udbytningen af disse rigdomme også en vis udvikling, men denne kan ikke betragtes som en generel og harmonisk udvikling af økonomien i dette eller

hint land. Kolonisatorerne finansierede og understøttede de vigtigste stammers overhoveder, som solgte deres sjæle og folkenes rigdomme til de imperialistiske erobrere. Til gengæld fik de blot en lille procentdel af kolonisatorernes kæmpeprofitter.

Afhængig af omstændighederne og af styrken hos den stat, der havde slavebundet dem, skabte stammehøvdingene med disse profitter og med de udenlandske herrers hjælp en form for angiveligt uafhængig stat, der støttedes af og var under det koloniserende lands kontrol. På denne måde forvandlede stamme- høvdingene ved kolonisatorernes hjælp til et rigt borgerligt lag af sheiker, der for en slik solgte deres landområder og sammen med dem deres folk, som hermed bragtes ind under dobbelt åg - under de fremmede kolonisatorers og deres egne åg. Således opstod og konfronteredes i de arabiske lande på den ene side storbourgeoisiets, de store godsejeres og middelalderkongernes lag, og på den anden side slaverne, proletariatet, der arbejdede for de udenlandske koncessionshavere. Med de penge og profitter, som de fremmede udbyttere overlod dem, tillagde det øvre lag sig det europæiske og amerikanske bourgeois livsform. Dets sønner gik tilmed i kolonisatorernes skoler, hvor de tilegnede sig en vis vestlig kultur. De optrådte som repræsentanter for deres folks kultur, men i virkeligheden blev de uddannet til at holde de arbejdende masser nede i trældan og muliggøre kolonisatorernes fortsatte og hensynsløse udbytning af dem.

De arabiske stater, der rådede over de største rigdomme, udvikledes i et hurtigt tempo; de, der var mindre rige, udviklede sig langsommere, mens de fattige stater forblev på et meget lavt udviklingstrin.

Kolonialismen, de feudale kongers og det jordbesiddende storbourgeois statsmagt, der rådede over en egnet og radikal undertrykkelsesorganisation, og som også havde kontrollen over de væbnede styrker, kvalte ethvert oprørsforsøg og ethvert krav, om det så var om yderst begrænsede økonomiske rettigheder for slet ikke at tale om politiske krav og om revolutionen, i fødslen.

I de arabiske staters nuværende udvikling står de ikke overfor at skulle løse de samme problemer. Kongen af Saudi-Arabien har f.eks. andre problemer og betragter de økonomiske, politiske, organisatoriske og militære spørgsmål anderledes end emirerne ved Den Persiske Golf, der betragter disse spørgsmål med helt andre øjne og ud fra en helt anden synsvinkel. På samme måde betragter også Irak, Syrien, Ægypten, Tunesien, Alger, Marokko, Mauritania osv., deres egne problemer ud fra helt forskellige synsvinkler.

Når vi taler om de arabiske folk, kommer vi derfor til den konklusion, at skønt de har mange fælles interesser, er deres problemer ikke ens og kan ikke løses på samme måde i et land som et andet. Tilsvarende kan vi ikke sige, at der mellem disse lande består et forbund og en sammenfaldende mening om løsningen af fælles problemer. Problemerne er forskellige for hver arabisk stat, ikke blot på grund af regeringernes forskellige holdninger til dette eller hint land, men også på grund af holdningerne hos de kolonialistiske og neokolonialistiske stater, der stadig udstikker loven i de fleste arabiske stater.

Hvad der er blevet sagt om de arabiske folk, gælder også for folkene på det afrikanske kontinent. Afrika er en mosaik af folk med en urgammel kultur. Hvert af de afrikanske folk har sin egen kultur, sine egne sædvaner og sin egen livsform, der af velkendte grunde befinder sig på et mere eller mindre tilbagestående trin. Størstedelen af disse folks opvågning er først lige begyndt. De jure har de fleste afrikanske folk i almindelighed opnået deres frihed og uafhængighed. Men om virkelig frihed og uafhængighed kan der ikke være tale, da de fleste af

disse folk stadig befinder sig i en kolonial eller neokolonial tilstand. Mange af disse lande styres af de gamle stammers høvdinger, som har grebet magten og støtter sig på de gamle kolonialister, eller på de amerikanske imperialister og de sovjetiske socialimperialister. Regeringsmetoderne i disse stater er og kan på nuværende stadium ikke være andet end et udpræget levn fra kolonialismen. Imperial i sin terne hersker atter i størstedelen af de afrikanske lande gennem deres koncerner, kapitalinvesteringer i industrien, banker osv. Den overvældende del af disse landes rigdomme tilflyder stadig metropolerne.

Nogle afrikanske lande har kæmpet for den frihed og uafhængighed, som de nyder i dag, mens andre har fået den foræret uden kamp. De britiske, franske og andre kolonisatorer undertrykte under deres koloniherrredømme i Afrika folkene, men de skabte også et lokalt bourgeoisie, der var mere eller mindre uddannet i den vestlige levemåde. De ledende skikkelser i dag er også udgået fra dette bourgeoisie. Blandt dem er der en række antifascistiske elanenter, forkæmpere for deres egne landes uafhængighed, men hovedparten af dem er enten fortsat loyale mod de gamle kolonialister og opretholder nære forbindelser med dem, selv efter kolonialismens formelle afskaffelse, eller også er de indtrådt i økonomisk og politisk afhængighed af de amerikanske imperialister eller de sovjetiske socialimperialister.

Kolonisatorerne foretog før i tiden ingen store investeringer. Det gjaldt f.eks. for Libyen, Tunesien, Ægypten osv. Alligevel drænede koloniherrerne disse landes rigdomme, tilrev sig store landområder og udviklede i nogle særlige industrigrene, såsom udvinding og forarbejdning af råstoffer, et talmæssigt ikke ringe proletariat. De trak desuden et stort antal arbejdere til metropolerne, som f.eks. Frankrig, men også England, for at arbejde som billig arbejdskraft i koloniherrernes miner og fabrikker.

I andre dele af Afrika, ikke mindst i det sorte Afrika, forblev industrien på et endnu mere tilbagestående udviklingstrin. Alle landene i denne region blev opdelt, især mellem Frankrig, England, Belgien og Portugal. Allerede for lange siden opdagede man der store rigdomme i jorden som diamanter, jern, kobber, guld, tin osv., og der blev anlagt en industri til udvinding og forarbejdning af mineraler.

I mange afrikanske lande byggedes der typiske kolonistbyer, hvor koloniherrerne levede et eventyrligt liv. Her vokser og udvikler sig nu på den ene side det lokale storbourgeoisie og dets rigdom, mens de brede arbejdende masser på den anden side forarmes i stadig stigende grad. Disse lande har nået en vis kulturel udviklingsgrad, men den er snarest af europæisk karakter. Den lokale kultur er ikke blevet udviklet, men er i almindelighed forblevet på det af stammerne nåede stadium og eksisterer ikke udenfor disse, i centrene med de tårnhøje skyskrabere. Dette kommer sig af, at der udenfor centrene hvor koloniherrerne levede, rådede den sværeste nød og yderste fattigdom, at sult, sygdom, uvidenhed og blodig udbytning af folkene i ordets bogstavelige forstand herskede enevældigt dér.

Den afrikanske befolkning forblev i kulturel og økonomisk henseende uudviklet og aftog uafslutligt i antal, var i tilbagegang som følge af kolonikrigene, den brutale raceforfølgelse og handelen med afrikanske negre, som sendtes til metropolerne, til Amerikas Forenede Stater og andre lande, for at arbejde som dyr i bomuldsplantagerne og andre plantager, samt til det tungeste arbejde i industrien og byggefagene.

Af disse grunde har de afrikanske folk stadig en omfattende kamp foran sig. Denne er og vil være en yderst kompliceret kamp, forskellig fra land til land på grund af deres økonomiske, kulturelle og uddannelsesmæssige udviklingsbetingelser, graden af deres politiske opvågnen og

den store indflydelse, som de forskellige religioner: kristendommen, islam, den gamle hedenske tro osv. udøver på disse folks masser. Denne kamp bliver så meget desto vanskeligere, fordi mange af disse lande faktisk befinder sig under neokolonialismens herredømme, der er forenet med de lokale borgerlig-kapitalistiske klikers herredømme. I disse lande udstikkes loven af de mægtige kapitalistiske og imperialistiske stater, som giver tilskud til eller kontrollerer de herskende klik, som de indsætter eller fjerner, når som helst neokolonialisternes interesser kræver det, eller når disse interesser ligevægt bliver forstyrret.

Den politik, som de store godsejere, den reaktionære bourgeoisie, imperialisterne og neokolonialisterne følger, sigter på at holde de afrikanske folk nede i permanent trældom og uvidenhed og at lægge hindringer i vejen for deres sociale, politiske og ideologiske udvikling og deres kamp for at vinde disse rettigheder. For tiden ser vi, at de selvsamme imperialister, som før i tiden herskede over disse folk, samt andre, nye imperialister søger at trænge ind på det afrikanske kontinent ved på enhver måde at blande sig i folkenes indre anliggender. Som følge heraf skærpes dag for dag modsigelserne blandt imperialisterne indbyrdes, mellem folkene og de borgerlig-kapitalistiske ledelser i de fleste af disse lande og mellem folkene og de nye koloniherrer.

Disse modsigelser må udnyttes af folkene såvel for at uddybe dem som for at drage fordel af dem. Men dette kan kun opnås gennem proletariats, fattigbøndernes, alle undertrykte og slavebundnes beslutsomme kamp mod det lokale storbourgeoisi, de store jordrotter og alle de institutioner, de har oprettet. En særlig rolle i denne kamp tilfalder de progressive og demokratiske mennesker, den revolutionære ungdom og de patriotiske intellektuelle, der stræber efter at se deres lande frie og uafhængige gå frem ad udviklingens og fremskridtets vej. Kun gennem uophørlig og organiseret kamp vil tilværelsen blive besværliggjort for de hjemlige og fremmede undertrykkere og udbyttere og deres regering umuliggjort. Denne situation vil blive forberedt i overensstemmelse med de enkelte afrikanske landes særlige betingelser.

Den engelske og amerikanske imperialisme har ikke givet Afrikas folk nogen som helst frihed. Enhver kan f.eks. se, hvad der sker i Sydafrika. I denne stat, hvor jungleloven råder, hersker de hvide racister, de engelske kapitalister, udbytterne, som brutalt undertrykker den farvede befolkning. Mange andre afrikanske lande domineres af koncerner og kapital fra Amerikas Forenede Stater, England, Frankrig, Belgien og andre gamle kolonialister og imperialister, der i nogen grad er blevet svagere, men som stadig holder nøglerne til disse landes økonomi i deres hænder.

Også Asiens folk, har tilbagelagt en vej fuld af lidelse og kvaler, af brutal imperialistisk undertrykkelse og udbytning. På tærsklen til Anden Verdenskrig befandt ni tiendedele af befolkningen på dette kontinent, det sovjetiske Asien ikke indbefattet, sig i en tilstand af kolonial og halvkolonial undertrykkelse og udbytning fra de imperialistiske magter i Europa, Japan, og Amerikas Forenede Stater. Alene Storbritannien rådede i Asien over 5 millioner 635 tusinde kvadratkilometer kolonier med en befolkning på over 420 millioner. Den koloniale undertrykkelse og udbytning af det overvældende flertal af landene i Asien, havde efterladt dem i en tilstand af udpræget social, økonomisk og kulturel tilbagestående og den yderste fattigdom. Disse lande tjente udelukkende som kilder til at forsyne de imperialistiske metropoler med råstoffer som olie, kul, krom, mangan, magnesium, tin, gummi osv.

Efter krigen blev den koloniale ordning også sønderslået i Asien. I kolonierne oprettedes separate nationalstater. Hovedparten af disse lande vandt denne sejr gennem folkemassernes blodige kamp mod kolonialisterne og de japanske angribere.

Af særlig betydning for kolonialismens sammenbrud i Asien var det kinesiske folks befrielseskrig, som førte til Kinas frigørelse fra det japanske imperialistiske herredømme, fordrivelse af Chiang Kai-sheks reaktionære styrker og den demokratiske revolutions sejr. Denne sejr i et så vældigt land som Kina udøvede for en tid en omfattende indflydelse på den befrielseskamp, som førtes af de asiatiske folk og folkene i andre lande, som beherskedes af eller var afhængige af de imperialistiske magter. Men (denne indflydelse aftog gradvist på grund af den linje, som den kinesiske ledelse fulgte efter grundlæggelsen af Folkerepublikken Kina.

Den kinesiske ledelse bekendtgjorde, at Kina var slået ind på den socialistiske udviklingsvej. De revolutionære og frihedselskende folk i verden, som ønskede og forventede at Kina blev et mægtigt bolværk for socialismen og verdensrevolutionen, hilste denne erklæring med begejstring. Men deres ønsker og håb blev ikke opfyldt. Selv om folkene havde svært ved at tro det, så viste kendsgerningerne og den meget indviklede og forvirrede situation i Kina, at det ikke fulgte den socialistiske vej.

De asiatiske folks kamp var imidlertid ikke forbi med kolonialismens undergang. De britiske, franske, hollandske og andre kolonialister, der var blevet tvunget til at anerkende de tidligere koloniers uafhængighed, ønskede at bevare deres økonomiske og politiske positioner i disse lande for at fortsætte deres herredømme og udbytning under andre neokolonialistiske former. Amerikas Forenede Staters indtrængen i Asien og fremfor alt i det Fjerne Østen, Sydøstasien og Stillehavsøerne, gjorde situationen særligt alvorlig. Dette område havde og har stadig stor økonomisk og militærstrategisk betydning for den amerikanske imperialisme. Den anlagde store militærbaser og stationerede mægtige flådestyrker dér. Parallelt hermed slog den amerikanske kapital sine blodbestænkede klør i landenes økonomi i dette område. Samtidig udførte de amerikanske imperialister omfattende militære operationer og diversionistiske og spionagehandlinger for at kvæle de nationale befrielsesbevægelser i de asiatiske lande. Det lykkedes dem at opdele Korea og Vietnam og oprette reaktionære marionetregimer i begge disse landes sydlige dele. Der blev oprettet proimperialistiske godsejer-borgerlige regimer i adskillige af de tidligere kolonier og halvkolonier i Asien. På denne måde bevaredes det middelalderlige slaveri, maharajaernes, kongernes, sheikernes, samuraiernes og de "moderniserede" kapitalistiske gentlemens brutale herredømme. Disse regimer solgte atter deres lande til imperialisterne og bremsede således i umådeligt omfang deres samfundsøkonomiske og kulturelle udvikling.

De asiatiske folk, som atter led under det tunge åg af imperialisterne, godsejerne og bourgeoisiet, kunne under disse betingelser ikke nedlægge våbnene, men måtte fortsætte deres kamp for at befri sig fra dette åg. I almindelighed blev denne kamp anført af de kommunistiske partier. Overalt, hvor det var lykkedes disse partier at knytte sunde bånd til masserne, gøre dem bevidste om krigens befrielsesmål og organisere og mobilisere dem til væbnet revolutionær kamp, blev der opnået positive resultater. Den historiske sejr, som Indokinas folk og navnlig Vietnams folk, vandt over de amerikanske imperialister og deres lokale lakajer, jordrotterne og bourgeoisiet, viste hele verden, at imperialismen, og selv en supermagt som Amerikas Forenede Stater, på trods af hele dens mægtige økonomi og militære potentiel og alle de moderne krigsmidler, som den har til rådighed og bruger for at underkue frigørelsesbevægelserne, er ude af stand til at underkaste sig folk og lande, hverken store eller

små, når disse er besluttet på at yde ethvert offer og karpe uselvsk til det sidste for deres frihed og uafhængighed.

Væbnede befrielseskampe er blevet indledt og fortsætter stadig i mange andre asiatiske lande som Burma, Malaysia, Philippinerne, Indonesien og andre steder. Havde det ikke været for den kinesiske ledelses antimarxistiske og chauvinistiske holdninger og indblanding, som har medført splittelse og forvirring blandt de revolutionære kræfter og de kommunistiske partier, som leder disse kræfter, ville disse kampe utvivlsomt have opnået endnu større fremgang og sejre. På den ene side kundgjorde de kinesiske ledere deres støtte til frigørelseskrigene i disse lande, mens de på den anden side støttede de reaktionære regimer og bød deres overhoveder velkommen og tog afsked med dem under lovprisninger og tusinde æresbevisninger. De har altid fulgt den strategi og taktik at underordne de asiatiske landes frigørelsesbevægelser under deres pragmatiske politik og hegemonistiske interesser. De har altid udøvet pres på de revolutionære kræfter og deres ledelser for at påtvinge dem denne politik. De har aldrig virkeligt bekymret sig om spørgsmålet om folkenes frigørelse og revolutionen i Asiens lande, men udelukkende om virkeliggørelsen af deres egne chauvinistiske ambitioner. De har ikke hjulpet disse folk, men kun lagt hindringer i vejen for dem. Spørgsmålet om revolutionen og frigørelseskampen i Asien har aldrig før så eftertrykkeligt og ubetinget krævet løsning som nu, det har aldrig før været så indviklet og vanskeligt at løse.

Disse vanskeligheder og komplikationer kan hovedsagelig føres tilbage til de amerikanske imperialisters planer og aktiviteter, samt til de sovjetiske og kinesiske revisionisters og social imperialisters antimarxistiske, folkefjendske, hegemonistiske og ekspansionistiske planer og aktiviteter.

Amerikas Forenede Stater har til hensigt og tilstræber med alle kræfter og midler at bevare sine strategiske, økonomiske og militære positioner i Asien, for det betragter disse positioner som værende af vital betydning for dets imperialistiske interesser.

Sovjetunionen har ligeledes til hensigt og tilstræber med alle kræfter og midler at udvide de positioner, som det allerede har besat i Asien.

Kina har på sin side åbent fremsat sit krav an at blive hersker over de asiatiske lande. I dette øjemed danner det forbund med Amerikas Forenede Stater og fremfor alt med Japan og stiller sig i direkte modsætning til Sovjetunionen.

Også Japan har som mål at dominere Asien - den japanske imperialismes gamle mål.

Det er derfor, at Sovjetunionen er så bange for den kinesisk-japanske alliance og bekæmper den så kraftigt. Men heller ikke den amerikanske imperialisme ønsker, at denne alliance bliver så velfunderet, at den kommer til at overskride grænserne og antaster amerikanske interesser, skønt den opmuntrede og gav sin "velsignelse" til undertegnelsen af aftalen mellem Kina og Japan ud fra det synspunkt, at denne alliance kunne inddæmme den sovjetiske ekspansion, som skader det amerikanske herredømme.

Indien, der er et stort land, har ligeledes ambitioner om at blive en stormagt med atombomber og stor vægt i Asien og at spille en særlig rolle, fremfor alt gennem sin strategiske position på knudepunktet mellem de to imperialistiske supermagter, USA's og Sovjetunionens, ekspansionistiske interesser i Det indiske Ocean, Den persiske Golf og langs dets nordlige og østlige grænser.

Den engelske imperialisme har heller ikke opgivet sin plan om herredømme i de asiatiske lande. Lignende planer har også visse andre kapitalistisk-imperialistiske stater.

Derfor er Asien i dag blevet et af områderne med den skarpeste indbyrdes imperialistiske rivalisering, og som følge deraf er der dér opstået mange farlige arnesteder for verdensbrande, som folkene vil komme til at betale prisen for.

For at kvæle revolutionerne og frigørelseskampene i Asiens lande og for at bane vejen for virkeliggørelse af deres hegemonistiske og ekspansionistiske planer, bedrev og bedriver de sovjetiske og kinesiske revisionister i febrilsk kappestrid med hinanden en yderst beskidt splittelses- og ødelæggelses- virksomhed blandt de kommunistiske partier og de revolutionære og frihedselskende kræfter i disse lande. Denne virksomhed var en af hovedårsagerne til den katastrofe, som Indonesiens kommunistiske parti blev udsat for, til splittelsen og ødelæggelsen af Indiens kommunistiske parti osv. De forfægter proletariatets og de brede folkemassers forbund og enhed med det lokale reaktionære bourgeoisie, mens de hver især forsøger at vinde dette herskende bourgeois venskab til eget formål. De sovjetiske og kinesiske social imperialisters indblanding i de forskellige asiatiske lande, som stammer fra deres hegemonistiske og ekspansionistiske standpunkter og mål, har udsat disse folks frigørelsesbevægelser for store farer og har tilmed bragt befrielseskrigens sejre i Vietnam, Cambodia og Laos i umiddelbar fare.

De af de marxistisk-leninistiske kommunistiske partier ledede revolutionære og frihedselskende kræfter i de asiatiske lande må ikke alene afværge og tilintetgøre faren fra den hjemlige reaktion, men også faren fra de sovjetiske og kinesiske revisionisters splittende og undergravende virksomhed, såvel som deres hegemonistiske og ekspansionistiske planer. De må også frigøre sig fra en række gamle reaktionære, mystiske, buddhistiske, brahmanske og andre religiøse ideer og opfattelser, som virker hæmmende på befrielsesbevægelsen. Og ligeledes må de forhindre "nye" reaktionære ideer og opfattelser i at rod fæste sig, som f.eks. hrustjovismens og maoismens revisionistiske ideer og andre ligeså reaktionære teorier, der vildleder og bedrager masserne, berøver dem deres militante klasseånd og fører dem ind på ufarbare og håbløse veje.

Den frigørelseskamp, som Asiens folk står foran, er i sandhed vanskelig og støder konkret på mange forhindringer, men der har aldrig forekommet og vil aldrig forekomme en let frigørelseskamp eller en let revolution uden store vanskeligheder og forhindringer, der må overvindes, og som ikke kræver blodsudgydelser og talløse ofre for at nå den endelige sejr.

De latinamerikanske lande har i almindelighed en højere kapitalistisk udvikling end landene i Afrika og Asien. Men de latinamerikanske landes afhængighedsgrad af udenlandsk kapital er ikke lavere end for det overvældende flertal af landene i Afrika og Asiens vedkarmende. Til forskel fra de afrikanske og asiatiske lande blev de fleste latinamerikanske lande udråbt til selvstændige stater langt tidligere, allerede i første halvdel af det 19. århundrede, som resultat af de frigørelseskampe, som folkene på dette kontinent førte mod de spanske og portugisiske koloniherrer. Disse lande ville have gjort betydeligt større fremskridt, hvis de ikke umiddelbart efter at have kastet det spanske og portugisiske koloniåg af sig var kommet ind under et andet åg, den engelske, franske, tyske, amerikanske og anden udenlandsk kapitals halvkoloniale åg. Op til begyndelsen af dette århundrede var de britiske kolonialister herrer over situationen i denne verdensdel. De røvede kolossale mængder råstoffer i disse lande, de anlagde havne, jernbaner og elektricitetsværker udelukkende for at tjene deres koncessionsselskaber og drev handel med engelsk fremstillede industrivarer.

Denne situation forandrede sig, men ikke til fordel for de latinamerikanske folk, med Amerikas Forenede Staters indtrængen i Latinamerika på dets imperialistiske udviklingsstadium. USA-imperialismen brugte parolen "Amerika for amerikanere", der var legemliggjort i "Monroe-doktrinen", for at indføre sit udelte herredømme over hele den vestlige halvkugle. Amerikas Forenede Staters økonomiske fremstød på denne halvkugle skete både ved hjælp af militær styrke og politisk afpresning og ved hjælp af dollar-diplomati, ved hjælp af stokken og guleroden. Således var de amerikanske og engelske kapitalinvesteringer i Latinamerika i 1930 lige store, hvorimod Amerikas Forenede Stater efter Anden Verdenskrig blev den virkelige herre over økonomien på denne del af kloden. Dets store monopoler fik kontrollen over økonomiens nøglebrancher i Latinamerika. Landene i denne verdensdel blev en del af den amerikanske imperialismes "usynlige" imperium, som begyndte at udstede loven i den alle, overalt at udnævne og afsætte statsoverhoveder og regeringer og at diktere dem deres økonomiske og militære inden- og udenrigspolitik. Amerikas Forenede Staters monopolselskaber hentede eventyrlige profiler ved udbytning af de latinamerikanske folks rige naturressourcer og af deres arbejde, blod og sved: for hver dollar investeret i disse lande høstede de 4-5 dollars i profit. Denne situation råder stadig i dag.

Skønt de imperialistiske staters kapitalinvesteringer i Latinamerika i nogen grad førte til oprettelse af en moderne industri, navnlig i udvindingsindustrien samt fødevarer- og letindustrien, bremsede disse investeringer i overordentligt omfang de latinamerikanske landes almene økonomiske udvikling.

De udenlandske monopoler og de Imperialistiske staters neo- kolonialistiske politik har givet den økonomiske udvikling i disse lande en forvrænget, ensidig form, en monokulturel karakter, og har simpelthen forvandlet dem til blot og bart specialiserede råstofleverandører: Venezuela af olie, Bolivia af tin, Chile af kobber, Brasilien og Colombia af kaffe, Cuba, Haiti og Den dominikanske Republik af sukker, Uruguay og Argentina af kvægprodukter, Ecuador af bananer osv.

Denne ensidige karakter gjorde disse landes økonomi fuldkommen ustabil og ganske ude af stand til en hurtig og alsidig udvikling, fuldstændig prisgivet konjunkturerne og prissvingningerne på det kapitalistiske verdensmarked. Enhver produktionsnedgang og ethvert udtryk for økonomisk krise i Amerikas Forenede Stater og de andre kapitalistiske lande måtte nødvendigvis afspejles negativt, ja faktisk endnu mere drastisk, i de latinamerikanske landes økonomi.

Efter Anden Verdenskrig begyndte de imperialistiske metropoler at foretage storstilede direkte investeringer i de forskellige industrigrene, i minedrift og landbrug, at opkøbe nationale foretagender osv. De etablerede deres herredømme over hele produktionsafsnit og intensiverede deres udplyndring af Latinamerikas lande maksimalt. Samtidig opmuntrede de til lån-tagning og finansiering til høje renter og bandt således disse lande endnu tættere til det udenlandske herredømme. og fremfor alt til Amerikas Forenede Staters herredømme. Alene Brasilien skylder de udenlandske banker op imod 40 milliarder dollars og Mexico næsten 30 milliarder dollars.

At den kapitalistiske udvikling i Latinamerika i almindelighed befinder sig på et lavt trin, skyldes også, at der stadig er mange levn af latifundierne, som ikke helt har mistet deres feudale karakter. Derfor befinder nogle latinamerikanske lande, ligesom landene i Afrika og Asien, sig i en meget udpræget tilbagestående tilstand. I Latinamerikas lande er der, afhængig af imperialistisk økonomisk politik og på grund af direkte imperialistisk indblanding, opstået et oligarki, et ret

mægtigt monopolistisk storbourgeoisi, som sammen med de store godsejere holder statsmagten i deres hænder og som med den amerikanske imperialismes bestandige støtte og sammen med den hensynsløst undertrykker og udbytter arbejderklassen, bønderne og de andre lag af de arbejdende, som fører en elendig tilværelse.

Denne udvikling har også skabt et temmeligt stort industriproletariat, som sammen med landproletariatet og arbejderne i bygge- og servicefagene udgør næsten halvdelen af befolkningen, til forskel fra Afrika og Asien, hvor arbejderklassen i de fleste lande er meget lille.

Desuden har bønderne og arbejderklassen, som er udgået fra disses rækker, i Latinamerika rige revolutionære kamptraditioner, som de har erhvervet sig i uophørlige kampe for frihed, jord, arbejde og brød, traditioner, som er blevet videreudviklet i slagene med det hjemlige oligarki og de fremmede monopoler, mod den amerikanske imperialisme. Latinamerikas folk hører til blandt de folk, som har kæmpet mest og som har udgydt mest blod mod deres indre og ydre undertrykkere og udbyttere.

I disse slag har de vundet ikke så få og ikke ringe sejre, men en fuldstændige sejr for de demokratiske friheder, afskaffelse af udbytningen og sikring af den nationale uafhængighed og suverænitet er endnu ikke blevet vundet i noget latinamerikansk land. De latinamerikanske folk nærrede store forhåbninger til og havde mange illusioner om det cubanske folks sejr, som blev en inspiration og opmuntring for dem i deres kamp for at afkaste de lokale kapitalisters og godsejeres åg og de amerikanske imperialisters åg. Disse forhåbninger og denne inspiration svandt dog snart, da de så, at det castroistiske Cuba ikke udviklede sig ad socialismens vej, men ad den revisionistiske kapitalismes vej, og da det derudover blev den sovjetiske socialimperialismes vasal og lejesoldat.

I Latinamerika er situationen i dag, ligesom på andre kontinenter, kompliceret. I flertallet af disse lande er situationen revolutionær og sætter revolutionen til styrkelse af den borgerlige-godsejer orden og likvidering af den imperialistiske afhængighed på dagsordenen. Af de velkendte årsager: de enkelte landes eller grupper af landes særlige betingelser og problemer, de forskellige samfundsøkonomiske udviklingstrin, deres afhængighed af imperialismen eller socialimperialismen, de mere eller mindre moderate, mere eller mindre fascistiske, borgerlige regimer osv., kan revolutionen naturligvis ikke overalt have den samme karakter, det samme udviklingsforløb og den samme løsning. Men en ting er i denne henseende væsentlig, nemlig sammenfletningen - mere end i mange afrikanske og asiatiske lande - af revolutionens antiimperialistiske, demokratiske og socialistiske opgaver.

Latinamerika har også mange fordele med hensyn til forberedelsen af revolutionens subjektive faktor. Det skyldes de brede folkemassers relativt høje bevidsthedsgrad og beredskab til at kampe mod den indre og ydre undertrykkelse og udbytning, for frihed, demokrati og socialisme. Det er imidlertid ikke blot imperialisterne, især de amerikanske, og den hjemlige reaktion, som af al kraft hammer, forstyrrer og bekæmper den fuldstændige forberedelse af denne faktor, men også de lokale revisionister og kapitalismens andre opportunistiske lakajer, samt de sovjetiske og kinesiske revisionister.

Den amerikanske imperialisme, der stedse følger politikken at fastholde Latinamerika som sit domæne, hvorfra den henter kolossale superprofitter, manøvrerer med alle sine midler - militær styrke, harmelige agenter, demagogi og bedrag - for at forhindre enhver anden imperialisme i at dominere dér og for at sikre, at revolutionen ikke bryder ud og sejrer i nogen

af disse lande. Således ønsker den at bibeholde såvel de latinamerikanske landes fuldstændige afhængighed af Amerikas Forenede Stater som den borgerlige-godsejer orden i disse lande.

Et vigtigt våben i hænderne på Amerikas Forenede Stater til dette formål er den såkaldte Organisation af Amerikanske Stater, der står under kommando af den amerikanske præsident, Pentagon og det amerikanske State Department. Denne organisations statutter giver De Forenede Stater ret til på enhver måde og med ethvert middel, selv militære midler, at intervenere for at bevare indre og ydre status quo i Latinamerikas lande.

I mellemtiden har de store amerikanske monopoler fuldkommengjort deres udbytningsmetoder i disse lande ved at organisere multinationale monopolselskaber, som kontrolleres af Amerikas Forenede Stater og har deres centre dér, og ved at gøre udstrakt brug af statskapitalismen, hvorved de også sikrer sig kontrol over de lokale regeringer og det lokale statsapparat overhovedet.

Men disse og mange andre midler, som Amerikas Forenede Stater betjener sig af, løser ikke problemerne ved den alvorlige økonomiske og politiske krise, som også har ramt de latinamerikanske lande.

Nu, hvor de lokale kapitalister og godsejere ikke kan holde sig i live uden afhængighed af eller støtten fra den amerikanske imperialisme, vinder revolutionens idé, som det eneste og uomgængelige middel til at opnå national og social befrielse, stadig dybere og bredere indpas i proletarietets, de arbejdende bønders, den progressive intelligentsias og ungdomsmassernes bevidsthed i disse lande.

For at afværge revolutionerne benytter de amerikanske imperialister og de lokale kapitalister sig af to hovedmetoder.

Den ene er at oprette fascistiske militærregimer ved et "pro-nunciamento militar" (militærkup), når de ser, at deres stillinger er umiddelbart truet. Sådan gjorde de i Brasilien, Chile, Uruguay, Bolivia og andetsteds. Den anden metode er at organisere borgerlig-demokratiske regimer med udprægede restriktioner og store mangler på grundlæggende friheder som i Venezuela og Mexico, eller som det nu sker i Brasilien. På denne måde forsøger de at mildne de revolutionære spændinger og give indtryk af, at bourgeoisiet i disse lande og i endnu højere grad Amerikas Forenede Staters administration og dets præsident angiveligt skulle bekymre sig om "menneskerettighederne"

Disse midler og manøvrer kan dog ikke løse krisens problemer, de kan ikke afvende de revolutionære situationer eller stryge revolutionen af dagsordenen.

Proletariatet og alle de revolutionære kræfter i de latinamerikanske lande står overfor yderst betydningsfulde revolutionære opgaver. For at løse disse opgaver, nemlig at gennemføre revolutionen, vinde fuldstændig national uafhængighed og indføre demokratiske friheder og socialisme, må de kæmpe i mange retninger, mod det lokale bourgeoisie og det latifundistiske oligarki, mod USA-imperialismen samt mod kapitalens, imperialismens og socialimperialismens forskellige agenter som de pro-sovjetiske og castroistiske revisionister, de pro-kinesiske revisionister, trotskisterne osv. De må ikke alene imødegå det undergravelses- og splittelsesarbejde, som udføres af opportunister og revisionister af forskellige afskygninger, men også frigøre sig selv fra småborgerlig indflydelse, som den udtrykker sig i et antal kupmageriske, foquistiske, eventyrpolitiske opfattelser og fremgangsmåder, der er blevet en

slags tradition, men som intet har tilfældes med den virkelige revolution og som tværtimod skader den meget. Dette spørgsmål kræver imidlertid omhyggelig behandling.

Hvad angår de latinamerikanske folks kamptraditioner, så er den positive, revolutionære side fremherskende. Den udgør en meget vigtig faktor, som må udnyttes bedst og bredest muligt til forberedelse og udfoldelse af revolutionen, hvorved traditionen får et nyt indhold, befriet fra de negative pistolero og foquistiske elementer.

Arbejderklassens marxistisk-leninistiske partier vil spille en afgørende rolle ved gennemførelsen af disse store opgaver. Nu er sådanne partier ikke alene blevet stiftet i næsten alle latinamerikanske lande, men de fleste af dem har også taget betydningsfulde skridt fremad i arbejdet for at forberede proletariatets og folkets masser på revolutionen. I uforsonlig kamp mod revisionisterne og de øvrige opportuniste, mod alle bourgeoisiets og imperialismens lakajer, mod castroistiske, hrustjovistiske, trotskistiske, "tre verdener"-tilhængere og andre lignende synspunkter og handlemåder, har de udarbejdet en korrekt politisk linje og har ved omsætning af denne linje i praksis opsamlet meget store kamperfaringer og er således blevet bærere af alle fortidens revolutionære traditioner for at anvende og videreudvikle dem til gavn for arbejder- og frigørelsesbevægelsen, for forberedelse og rejsning af masserne til revolutionen.

De revolutionære situationer, som eksisterer i dag, gør det bydende nødvendigt, at disse partier opretholder de nærmest mulige kontakter og hyppigst muligt rådfører sig med hinanden for at drage størst mulig gavn af hinandens erfaringer, og at de samordner deres holdninger og handlinger angående fælles problemer i kampen mod det reaktionære bourgeoisi og imperialismen, mod de sovjetiske, kinesiske og andre revisionister, angående revolutionens problemer.

Nu, hvor folkene er vågnet op og nægter at leve videre under det imperialistiske og koloniale åg, hvor de kræver frihed, uafhængighed, udvikling og fremskridt og gærer af vrede mod de fremmede og hjemlige undertrykkere, nu, hvor Afrika, Latinamerika og Asien er blevet en sydende kedel, er det vanskeligt, om ikke umuligt, for de gamle og nye kolonialister at beherske og udbytte disse landes folk ved hjælp af de hidtidige metoder og former. Men de kan ikke leve uden deres udplyndring og udbytning af disse folks rigdomme, blod og slid.

Derfor gøres der alle disse anstrengelser for at finde nye metoder og former for bedrag, røveri og udbytning, for at uddele nogle almisser, der ikke engang gavner masserne, men de herskende borgerlige og godsejerklasser.

I mellemtiden er spørgsmålet blevet endnu mere indviklet, fordi Sovjetunionen for lange siden begyndte at trænge ind og forankre sig stadig dybere i de tidligere kolonier og halvkolonier, og fordi også det socialimperialistiske Kina er begyndt at gøre sig febrilske anstrengelser for at vinde fodfæste dér.

Det revisionistiske Sovjetunionen foretager sin ekspansionistiske indblanding under dække af dets påståede leninistiske støttepolitik til folkenes frigørelseskamp og fremstiller sig som disse landes og folks "naturlige allierede". Som et middel til at trænge ind i Afrika og andre steder anvender og udspreder de sovjetiske revisionister slagord med et socialistisk anstrøg for at bedrage folkene, som stræber efter at frigøre sig og ophæve undertrykkelsen og udbytningen, og som véd, at socialismen er den eneste vej til fuldstændig national og social befrielse.

Sovjetunionen inddrager også sine allierede, eller rettere sagt sine satellitter, i sin indblanding. Det ser vi konkret i Afrika, hvor de sovjetiske socialimperialister og deres cubanske lejetropper intervenserer under det påskud, at de hjælper revolutionen. Dette er en løgn. Deres intervention er intet andet end en kolonialistisk aktion i den hensigt at erobre markeder og undertvinge folkene.

Sovjetunionens og dets cubanske lejesoldaters intervention i Angola er af denne natur. De har aldrig haft den ringeste intention om at bistå den angolanske revolution, men deres mål er og bliver at slå deres klør i dette afrikanske land, som havde vundet en vis uafhængighed efter fordrivelsen af de portugisiske kolonialister. De cubanske lejetropper er en kolonihær, som er afsendt af Sovjetunionen for at erobre markeder og strategiske positioner i Det Sorte Afrikas lande og for at fortsætte fra Angola til andre stater, sådan at også de sovjetiske socialimperialister kan skaffe sig et moderne kolonirige.

Under påskud af hjælp til folkenes frigørelse intervenserer Sovjetunionen og dets lejesvend, Cuba, i andre lande med tropper, der er udrustet med kanoner og maskingeværer, angiveligt for at opbygge socialismen, som hverken findes i Sovjetunionen selv eller på Cuba. Disse to borgerlig-revisionistiske stater intervenserede i Angola for at hjælpe en kapitalistisk klike med at overtage magten i modstrid med det angolanske folks bestræbelser, som havde kæmpet mod de portugisiske kolonialister for at vinde deres frihed. Agostinho Neto spiller Sovjets spil. I kampen mod den anden fraktion og for selv at overtage magten tilkaldte han Sovjets hjælp. Kampen mellem de to stridende angolanske klaner havde på ingen måde en folkerevolutionær karakter. Sammenstødet mellem dem var en kamp mellem kliker om magten. Hver især støttedes de af forskellige imperialistiske stater. Agostinho Neto kom ud af dette sammenstød som sejrherre, men socialismen sejrede ikke i Angola. Tværtimod etableredes den sovjetiske neokolonialisme dér efter den udenlandske intervention.

Også det socialimperialistiske Kina gør store anstrengelser for at trænge ind i de tidligere kolonier og halvkolonier.

Et eksempel på, hvordan Kina intervenserer, er Zaire, som styres af kliquen ankring Mobuto, den rigeste og mest blodtørstige klike på det afrikanske kontinent. I de kampe, som for nylig blussede op i Zaire, fik Mobuto, Patrice Lumumbas morder, straks undsætning fra sherifkonedømmet Marokko, det franske luftvåben, og også fra Kina. Franskmandenes hjælp er forståelig, fordi de med deres indgriben forsvarede deres koncessioner og koncerner i Katanga og beskyttede samtidig deres folk, Mobuto og hans klike. Men hvad vil de kinesiske revisionister i Katanga? Hvem hjælper de dér? Hjælper de Zaires folk., som er undertrykt af Mobuto og hans klike og af de franske, belgiske, amerikanske og andre koncessionsholdere? Eller bistår ikke også de Mobutos blodtørstige klike? Det er en kendsgerning, at den kinesiske revisionistiske ledelse støtter denne klike, ikke indirekte, men helt åbenlyst. For at gøre denne bistand mere konkret og mere demonstrativ sendte den sin udenrigsminister, Huang Hua, dertil samt militære eksperter og militær og økonomisk hjælp. Således handlede den på en antimarxistisk, antirevolutionær måde. Kinas indblanding har nøjagtig de samme kendetegn som Marokkos kong Hassans og Frankrigs.

De kinesiske socialimperialister blander sig ikke blot i dette lands forhold, men også i de afrikanske folks og landægs andre anliggender ligesom på de andre kontinenter, navnlig i de lande, hvor de på enhver måde forsøger at trænge ind for at skaffe sig økonomiske, politiske og strategiske støttepunkter.

Ikke engang Amerikas Forenede Stater vover at optræde så åbenlyst til støtte for Pinochet, Chiles fascistiske bøddel, som Kina gør. Amerikanerne hjælper ikke engang de reaktionære herskere i andre lande på denne vis, selvom de har store interesser på spil der. Dette betyder ikke, at de amerikanske imperialister giver afkald på deres egne interesser. De forsvarer disse interesser, forsvarer dem tilmed meget kraftigt, men under mere forfinede former.

Med den holdning, som det indtager, går det angiveligt socialistiske Kina imod folkenes, kommunisternes, de revolutionære elementers interesser og bestræbelser, imod alle de progressive latinamerikanske menneskers bestræbelser.

Kina tager de forskellige diktatorer under sin beskyttelse, som hersker over folkene, og som med terror og alle andre midler undertrykker de anstrengelser, som de revolutionære, proletariatet og de marxistisk-leninistiske partier gør sig i kampen for national og social befrielse. Med disse holdninger er det slået ind på kontrarevolutionens vej. Under marxismen-leninismen maske søger det at hævde, at det angiveligt eksporterer revolutionens ide til forskellige lande, men i virkeligheden eksporterer Kina kontrarevolutionens idé. Hermed hjælper Kina den amerikanske imperialisme og de magthavende fascistiske klikker.

De imperialistiske eller socialimperialistiske magter forsøger i samme udstrækning at forhindre de afrikanske, asiatiske eller latinamerikanske folk i etapevis at udvikle deres revolutionære kamp mod undertrykkelsen, mod den brutale udbytning fra deres ledelser og de imperialister, som hersker i indforståelse med dem og suger folkenes blod.

Det er de revolutionæres, de progressives og patrioternes opgave i de lande, som har en lav samfundsøkonomisk udviklingsgrad, og som er afhængige af de imperialistiske og socialimperialistiske magter, at gøre folkene bevidste om denne undertrykkelse og udbytning, at opdrage, mobilisere og organisere dem og kaste dem ind i frigørelseskampen, idet de stedse lægger sig på sinde, at det er de brede masser, folkene, der gennemfører revolutionen. Derfor er det nødvendigt at foretage grundige analyser af hvert lands indre og ydre situation, af dets samfundsøkonomiske udvikling, styrkeforholdet mellem klasserne, antagonismen mellem klasserne og antagonismen mellem folket og de magthavende reaktionære klikker, såvel som mellem folket og de imperialistiske stater. På dette grundlag kan der drages rigtige konklusioner om de skridt, som må tages, og den taktik, som må anvendes. Af de revolutionære kræfter kræves intensivt arbejde, beslutsomhed og klogskab, og fremfor alt en dybtgående forståelse af den kendsgerning, at frigørelseskampen i deres lande kun kan vinde virkelig sejr, når den forbindes med proletariatets sag, med socialismens sag.

Derfor må proletariatet i hvert land danne sit eget revolutionære parti, som er i stand til trofast at anvende Marx', Engels', Lenins og Stalins lære i nær forbindelse med landets betingelser, med det enkelte folks situation. Det er absolut nødvendigt, at disse partier har et indgående kendskab til massernes mentalitet og til landets økonomiske, politiske, ideologiske og kulturelle udvikling, at de ikke handler på en lunefuld og eventyrpolitisk måde, på en blanquistisk måde, men derimod ihærdigt kæmper for at samle proletariatets forbundsfæller, folkets brede masser, omkring sig.

Det er nødvendigt, at de revolutionære og folkemasserne forbereder sig ihærdigt, at de tager det herskende reaktionære bourgeois, de herskende storgodsejeres og de fremmede undertrykkes aktiviteter, samt neokolonialisternes intriger i betragtning. Dette er vigtige faktorer, som de revolutionære og folkene må imødegå med modenhed, med sund organisering og revolutionær taktik.

Naturligvis kan det i denne sammenhæng ikke blot ikke udelukkes, men det er tilmed bydende nødvendigt, at der mellem de revolutionære kræfter og elementer i de forskellige lande oprettes forbindelser af samarbejde, koordination og udveksling af erfaringer. Dette lettes af de mange ensartede betingelser, som neokolonialismens og det reaktionære bourgeois undertrykkelse og udbytning, den fælles kultur samt det fælles mål at befri sig fra denne undertrykkelse og udbytning. De betingelser og interesser, som de har til fælles, foranlediger de revolutionære og progressive elementer i alle disse lande til at afholde rådslagninger, til at udvikle samarbejdet og samordningen af deres aktiviteter, hvormed de imødegår de undertrykkende fjenders handlinger.

Når folkenes situation under det neokolonialistiske herredømme betragtes ud fra det marxistisk-leninistiske standpunkt stilles alle de virkelige revolutionære overfor den opgave at give disse folks revolutionære og frigørelseskamp uforbeholden støtte og opbakning, så den bestandig skrider fremad, så revolutionen uophørligt udvikler sig frem til dens fuldstændige sejr.

Virkelige revolutionære opfordrer proletarerne og folkene til at rejse sig til kamp for den nye verden, den socialistiske verden

Som vi har belyst i det foregående, uddybes kapitalismens almene krise stadig mere. Det medfører, at proletariatet, de undertrykte klasser og folk ikke længere vil finde sig i udbytningen, at de kræver en forandring af deres tilværelse, omstyrtelse af den borgerlige orden, afskaffelse af neokolonialismen og imperialismen. Men disse forhåbninger kan kun virkeliggøres gennem revolutionen. Ingen sejr kan opnås uden sammenstød med og uden at gå til angreb på de indre og ydre klassefjender.

Som ledere af revolutionen gør arbejderklassens ægte marxistisk-leninistiske partier proletariatet, de arbejdende masser og folkene bevidste og forbereder dem politisk, ideologisk og militært på disse sammenstød.

De marxistisk-leninistiske partier, alle revolutionære, hvor fåtallige de end er, rodfæster sig i folket, organiserer systematisk masserne med omhu og overbeviser dem om, at de udgør en stor kraft, at de er i stand til at omstyrte kapitalen, erobre statsmagten og bruge den i proletariatets og folkets interesse. Disse partier har ikke den opfattelse, at fordi de er små, kan de ikke gøre front mod koalitionen af bourgeoisiets partier og den af dem dannede mening. Det er de revolutionæres opgave at bevise for folkets brede masser, at denne mening, som bourgeoisiet har skabt, er forkert, at den må brydes ned og at den sande revolutionære mening, som udgør en stor omformende kraft, må dannes.

For at opfylde deres mission med held er de marxistisk-leninistiske partier af den opfattelse, at de først og fremmest må have en revolutionær strategi og taktik, en korrekt politisk linje, som svarer til de brede folkemassers interesser og bestræbelser, og en revolutionær løsning på de problemer og opgaver som kampen for at ødelægge den borgerlige orden og det fremmede imperialistiske herredømme stiller.

Marxismen-leninismen er den eneste videnskab, der giver arbejderklassens revolutionære parti mulighed for at udarbejde en korrekt politisk linje, klart at bestemme det strategiske mål og de strategiske opgaver og anvende revolutioner taktik og revolutionære metoder for at virkeliggøre dem.

Det marxistisk-leninistiske parti, som er oplyst af marxismen-leninismen og handler i overensstemmelse med landets konkrete samfundsøkonomiske og politiske betingelser og de internationale forhold, forstår på ethvert tidspunkt og ethvert stadium af revolutionen at orientere sig og stå i spidsen for masserne, hvad enten det er en demokratisk revolution, en national befrielsesrevolution eller en socialistisk revolution. En revolutionær strategi og en korrekt politisk linje, der baserer sig på marxismen-leninismen, på verdensproletariatets revolutionære praksis og landets egne klassekampe, gør det muligt klart at bestemme det strategiske mål på det givne stadium, at afgøre, hvem der er de indre og ydre hovedfjender, mod hvem hovedslaget må rettes, hvem der er proletariatets indre og ydre forbundsfæller osv.

De marxistisk-leninistiske partiers mål er omstyrtelsen af den kapitalistiske orden og socialismens sejr; når revolutionen i deres land derimod står overfor opgaver af demokratisk og antiimperialistiske karakter, bestræber de sig på uafbrudt at udvikle den, at hæve den til en socialistisk revolutions niveau og så hurtigt som muligt gå over til løsningen af de socialistiske opgaver.

Såvel de marxistisk-leninistiske partiers strategiske mål som vejene til dets virkeliggørelse adskiller sig fuldstændigt fra de falske kommunistiske og arbejderpartiers mål og veje.

Ved opnåelse af dette mål kan de førstnævnte ikke forstå andet end omvæltning af de kapitalistiske produktionsforhold og ødelæggelse af det gamle statsapparat, af hele den borgerlige overbygning i dens grundvold. De fastholder Lenins lære, som siger:

*"Revolutionen består i, at proletariatet ødelægger 'det administrative apparat', ja hele statsapparatet, og erstatter det med et nyt apparat, dannet af de bevæbnede arbejdere."*¹⁰⁾

De sidstnævnte forkynder opretholdelse af det gamle statsapparat, selvom de i ord hævder, at de går ind for socialisme. Ifølge dem, kan socialismen indføres gennem reformer, gennem den parlamentariske vej, ja tilmed ved anvendelse af det gamle statsmaskineri.

En række såkaldte kommunistiske partier viser sig nu at være endnu ihærdigere end de erklærede borgerlige partier til at forsvare den bestående kapitalistiske orden. F.eks. tager det revisionistiske Ibarruri-Carillo-parti skamløst Juan Carlos' monarkistiske regime i forsvaret på et tidspunkt, hvor nogle borgerlige spanske partier kræver dets udskiftning med et republikansk styre. På samme måde træder Berlinguers revisionistiske parti frem som en glødende forsvarende for den italienske kapitalistiske stats undertrykkende love, som retter sig mod de demokratiske friheder, på et tidspunkt, hvor forskellige borgerlige partier ikke gør det åbent. De kinesiske revisionister giver for deres vedkommende de partier, som i de kapitalistiske lande følger den kinesiske linje, anvisning an, at de skal kæmpe sammen med de mest militaristiske kredse for at styrke hærene og det borgerlige voldsapparat, angiveligt for at forsvare fædrelandet, men i virkeligheden for at undertrykke revolutionen, hvis den skulle bryde ud.

I deres bestræbelser på at undergrave den revolutionære og befrielsesbevægelsen og forevige kapitalismen og det imperialistiske herredømme, prøver bourgeoisiet og dets følgesvende, i særdeleshed de moderne revisionister, på alle tænkelige måder at desorientere og splitte de revolutionære kræfter og udviske skillelinjen mellem revolutionens venner og fjender. Typisk i denne henseende er de kinesiske revisionisters prædikener, som fremstiller det monopolistiske storbourgeoisi, de reaktionære og fascistiske regimer, NATO og EF, og tilmed den amerikanske imperialisme som proletariatets og de undertrykte folks allierede.

Hvad de marxistisk-leninistiske partier angår, så anser de det for en ubetinget forudsætning for udbygningen af en virkelig revolutionær strategi, at der trækkes en klar skillelinje mellem revolutionens drivkræfter og dens fjender, og at der foretages en klar bestormelse af den indre og ydre hovedfjende, mod hvem - som Stalin betonede - hovedslaget må rettes, uden at man derved undervurderer eller glemmer kampen mod de øvrige fjender.

I vor tid, under imperialismens betingelser, er revolutionens indre hovedfjende ikke blot i de udviklede kapitalistiske lande, men også i de undertrykte og afhængige lande det lokale storbourgeois, som står i spidsen for den kapitalistiske orden, og som med alle midler, ned vold og undertrykkelse, med demagogi og bedrageri kæmper for at bevare sit herredømme og sine privilegier, for at kvæle og afværge enhver af det arbejdende folks bevægelser, som blot i ringeste grad antaster dets statsmagt og dets klasseinteresser. På den anden side er revolutionens og folkenes ydre hovedfjende under de forhåndenværende betingelser verdensimperialismen, fremfor alt de imperialistiske supermagter. At tilråde eller opfordre proletariatet og de undertrykte til at støtte sig på én supermagt for at bekæmpe den anden, eller til at indgå forbund med de imperialistiske magter, angiveligt for at forsvare den nationale frihed og uafhængighed, således som det prædikes af de kinesiske revisionister, er intet andet end forræderi mod revolutionens sag.

Revisionisterne har især gjort arbejderklassens ledende rolle i revolutionen, som udgør et af den revolutionære strategis grundlæggende spørgsmål, til deres skydeskive.

"Det vigtigste i Marx' lære", skrev Lenin, "er, at den klarlægger proletariatets verdenshistoriske rolle som skaber af det socialistiske samfund." ¹¹⁾

Lenin kaldte fornægtelsen af ideen om proletariatets hegemoni i den revolutionære bevægelse for det mest vulgære udtryk for reformisme.

En del af de moderne revisionister bestræber sig på at bevise, at arbejderklassen angiveligt afproletariseres og omformes til virksomhedernes "medledere", og at der derfor ikke længere er plads for den proletariske revolution, intet behov for en anden samfundsorden end den bestående. Atter andre hævder, at ikke blot arbejderne, men alle, der er inddraget i arbejde og kulturel virksomhed, alle lønmodtagere, nu er proletarer, at ikke blot arbejderklassen, men også samfundets andre klasser og lag er interesseret i socialismen. Derfor, slutter de, har arbejderklassens ledende rolle i den revolutionære bevægelse i dag mistet sin mening. De sovjetiske revisionister benægter ikke arbejderklassens førende rolle i ord, men de har likvideret den i praksis, idet de har berøvet denne klasse enhver mulighed for at lede. Men også i teorien eliminerer de denne rolle, for så vidt som de forsvare den berygtede teori om "hele folkets parti og stat". Som de pragmatikere de er, sætter de kinesiske revisionister alt efter omstændighederne snart bønderne, snart hæren, snart skoleelever og studenter osv. i spidsen for "revolutionen".

Albaniens Arbejdets Parti forsvarende beslutsomt den marxistisk-leninistiske tese, at arbejderklassen udgør den afgørende kraft i samfundets udvikling, den ledende kraft i den revolutionære omformning af verden, i opbygningen af det socialistiske og kommunistiske samfund.

Arbejderklassen er fortsat samfundets vigtigste produktivkraft, den mest fremskredne klasse, den klasse, som mere end nogen anden er interesseret i national og social befrielse, i socialisme, og som er bærer af de fineste traditioner for revolutionær organisering og kamp. Den har den eneste videnskabelige teori for samfundets revolutionære omformning og sit eget

marxistisk-leninistiske kampparti, som fører den frem mod dette mål. Objektivt har historien overdraget dem den opgave at lede hele kampen for overgangen fra kapitalismen til kommunismen.

Proletariatets hegemoni i revolutionen er afgørende for løsningen af revolutionens grundspørgsmål, spørgsmålet om den politiske magt, til dets egen og folkemassernes gunst.

Den ny magt kan gennemløbe forskellige faser og gives forskellige navne i overensstemmelse med de konkrete betingelser, hvorunder revolutionen udføres og de forskellige etaper, som den måtte gennemgå, men der kan ikke ske nogen udvikling af revolutionen frem mod socialismens sejr uden oprettelsen af proletariatets diktatur. Dette lærer marxismen-leninismen os, og det vises ligeledes af erfaringen fra alle sejrige socialistiske revolutioner. Derfor opgiver det marxistiske-leninistiske parti, under hvilke betingelser revolutionen end gennemføres, aldrig sit mål: at oprette proletariatets diktatur.

Revisionisterne af de forskellige afskygninger og retninger benægter alle uden undtagelse på den eller den anden måde nødvendigheden af at oprette proletariatets diktatur, fordi de er imod revolutionen, fordi de går ind for bevarelse og forevigelse af den kapitalistiske orden.

Proletariatet med dets marxistisk-leninistiske parti går i kamp sammen med sine forbundsfæller. Også dette udgør et af den revolutionære strategis vigtigste spørgsmål.

Proletariatets naturlige og nære forbundsfæller er de fattige bønder, som det er forbundet med ikke blot ved det umiddelbare strategiske mål, men også ved det fjerne strategiske mål, endemålet. En sådan forbundsfælle er ligeledes byernes fattige lag af arbejdende. Proletariatet udgør sammen med de fattige bønder og de andre undertrykte og udbyttede arbejdende mennesker revolutionens hoveddrivkræfter.

Også byernes småborgerskab, som til stadighed sidder i storkapitalens saks og trues af total ekspropriation, kan og bør blive en allieret.

Proletariatet søger også og kæmper for at vinde forbundsfæller blandt andre befolkningslag, som f.eks. den progressive del af Intelligentsiaen, der udbyttes af den hjemlige og udenlandske kapital. Intelligentsiaens betydning er vokset i de kapitalistiske og revisionistiske lande. Men trods alle de forandringer, som dens stilling, karakter og dens arbejdes rolle har undergået, er den ikke og kan den ikke udgøre en klasse i sig selv; og den er heller ikke smeltet sammen med og kan ikke smelte sammen med arbejderklassen, som de forskellige revisionister påstår. Derfor kan intelligentsiaen, som Lenin har påvist og historien har bekræftet, ikke være en selvstændig samfundspolitisk kraft. Dens rolle og plads i samfundet afhænger af dens samfundsøkonomiske stilling og dens ideologiske og politiske overbevisninger. Hvor meget denne stilling og disse overbevisninger end ændrer sig, kan intelligentsiaen aldrig erstatte arbejderklassens ledende rolle i revolutionen. Det er proletariatets opgave at vinde den progressive del af intelligentsiaen over på sin side, overbevise den om uundgåeligheden af det kapitalistiske systems sammenbrud og socialismens sejr og gøre den til en allieret i revolutionen.

I de svagt samfundsøkonomiske udviklede lande i Afrika, Latinamerika, Asien osv., som er mere afhængige af udenlandsk kapital og hvor revolutionens demokratiske og antiimperialistiske opgaver har særlig betydning, kan også middelbønderne og den del af bourgeoisiet, som ikke er forbundet med udenlandsk kapital, og som stræber efter en selvstændig udvikling af landet, være proletariatets forbundsfæller.

Tilknytningen af denne del af bourgeoisiet til den demokratiske og antiimperialistiske revolution afhænger af proletariats korrekte strategi og taktik, af arbejderklassens revolutionære partis dygtige og kloge manøvrering. På denne måde kan proletariatet med sit parti overbevise ikke alene småborgerskabet, men også dette bourgeoisie om, at de skal stille sig under proletariatets ledelse og rejse sig for at afskaffe det fremmede herredømme og det brutale kapitalistiske storbourgeois, som er et redskab for imperialismen, der undertrykker og udbytter folket, demoraliserer det og fordærver dets rene følelser og århundrede gamle kultur.

For at vinde de andre klasser og lag som allierede, der på et givet trin af revolutionen er interesseret i at nå det strategiske mål, må proletariatet som i ethvert andet spørgsmål kæmpe med storbourgeoisiet og de øvrige reaktionære.

Forudseende deres nederlag foretager det reaktionære bourgeoisie og de store godsejere tusinde forsøg og manøvrer for at drage småborgerskabet, bønderne og den progressive intelligentsia over på deres side, for at forhindre dem i at blive proletariatets allierede. De prøver endda at bedrage arbejderklassen selv, så revolutionen ikke bryder ud, eller i givet fald at sikre, at den ikke føres igennem til enden, men går i stå eller tilmed vender omkring.

På den anden side har proletariatet og dets marxistisk-leninistiske parti gennem deres arbejde alle muligheder for at forene deres forbundsfæller omkring sig mod de fælles fjender - storbourgeoisiet, de store godsejere, imperialisterne og socialimperialisterne - og forhindre, at lag af bønderne og småborgerskabet bliver en reserve for storkapitalen eller det fascistiske diktatur, som det skete på Hitlers tid i Tyskland, Mussolinis i Italien og Francos under Spanienskrigen.

Det marxistisk-leninistiske parti indtager især en varsom og smidig holdning overfor sine vaklende, mulige eller midlertidige allierede, deriblandt forskellige lag af middelbourgeoisiet, som med talrige tråde, forskellige interesser, traditioner og fordomme er forbundet med kapitalens og imperialismens verden. Uden et øjeblik at røkke sig fra sine principfaste positioner er proletariatet og dets marxistisk-leninistiske parti interesseret i, at også disse kræfter - trods deres vaklen og ustadighed - drages over på revolutionens eller befrielseskampens side, eller i det mindste neutraliseres, så de ikke bliver en reserve for fjenden.

Revolutionens love virker også i de lande, hvor revisionisterne er ved magten, ligesom alle andre steder. Hvilken stilling har det ny bourgeoisie, som udvikler sig i de revisionistiske lande i Europa? Det stræber efter at frigøre sig fra det sovjetiske bourgeois, fra den sovjetiske socialimperialismes brutale undertrykkelse, men de to sider har også grundlæggende interesser tilfælles. Bourgeoisiet i disse lande kunne ikke eksistere løsrevet fra det sovjetiske bourgeoisie. Og selvom det løsrev sig fra dette brutale socialimperialistiske storbourgeois, ville det utvivlsomt snart komme under dominans af bourgeoisiet i de udviklede kapitalistiske stater i Vesteuropa og USA-imperialismen.

Men også i de revisionistiske lande, som integreres økonomisk, politisk og militært i den store sovjetiske socialimperialistiske stat, er udover proletariatet også andre befolkningslag utilfredse med det ny bourgeois udbytning og den sovjetiske socialimperialismes herredømme. Derfor hader de både deres eget herskende bourgeoisie og den russiske hegemonierne og neokolonialisme. Det er nødvendigt, at proletariatet i disse lande vækkes og gøres bevidst om den historiske nødvendighed af, at det atter betræder slagmarken og kaster sig ud i kampen for at omstyrte og knuse forræderne med det mål endnu engang at gennemføre revolutionen og

genoprette proletarietets diktatur. Det må skabe sine nye marxistisk-leninistiske partier og forene folkemasserne omkring sig.

De marxistisk-leninistiske partier holder sig konsekvent til princippet om, at den indre faktor, landets proletariat og folkets egen revolutionære kamp er den afgørende faktor for revolutionens sejr, hvorimod den ydre faktor er af understøttende og sekundær natur. Men hermed overser eller undervurderer de dog på ingen måde revolutionens ydre forbundsfæller. Ligesom overfor de indre forbundsfæller, indtager de også en principfast og smidig holdning overfor de ydre forbundsfæller.

I overensstemmelse med Lenins og Stalins lære og de aktuelle betingelser betragter de proletariatet og dets revolutionære bevægelse i andre lande, verdens undertrykte folks revolutionære og antiimperialistiske bevægelse og de ægte socialistiske lande som de naturlige og pålidelige forbundsfæller for den revolutionære bevægelse i hvert enkelt land.

I særlige tilfælde kan der også opstå sådanne omstændigheder, at et socialistisk land eller et folk, som kæmper mod imperialistisk eller socialimperialistisk aggression, befinder sig i en fælles front også med forskellige lande i den kapitalistiske verden, som bekæmper den samme fjende, således som det var tilfældet under Anden Verdenskrig.

I sådanne tilfælde er det af førsterangs betydning, at revolutionens interesser altid holdes for øje, at de aldrig glemmes, fordunkles og ofres til fordel for den fælles front eller forbund med disse midlertidige allierede, og at denne front eller dette forbund ikke bliver forvandlet til et mål i sig selv. Det er især vigtigt, at man ikke tillader disse allierede at blande sig for at sabotere revolutionen og fravriste den sejren. I denne henseende er Albaniens Kommunistiske Partis erfaring i dets holdning til de amerikanske og britiske allierede i den antifascistiske nationale befrielseskrigs år betydningsfuld. Denne holdning reddede revolutionens skæbne i Albanien.

Den revolutionære strategi kan ikke adskilles fra den revolutionære taktik, som de marxistisk-leninistiske partier anvender for at nå revolutionens mål og løse dens opgaver. Taktikkerne, som er en del af strategien og i dennes tjeneste, kan ændres i overensstemmelse med det revolutionære tidevands ebbe og flod, de konkrete omstændigheder og betingelser, men altid indenfor rammerne af den revolutionære strategi og de marxistisk-leninistiske principper.

"Den taktiske ledelses opgave," siger Stalin, "består i at mestre alle former for proletariatets kamp og organisation og at sikre deres rigtige udnyttelse for under de givne styrkeforhold at opnå de størst mulige resultater, som er nødvendige for forberedelsen af den strategiske fremgang." ¹²⁾

Samtidig med at de anvender velegnede taktikker og velegnede kampformer for at føre revolutionens sag fremad, fastholder de marxistisk-leninistiske partier altid loyalt de revolutionære principper. De forkaster og bekæmper enhver tendens til at opgive principperne for taktikkens skyld, de er de mest beslutsomme modstandere af enhver principløs pragmatisk og konjunkturbestemt politik, som kendetegner hele virksomheden hos revisionisterne af alle retninger.

Revolutionen er altid massernes værk under ledelse af den revolutionære fortrop. Derfor må det marxistisk-leninistiske parti ubetinget skænke den revolutionære organisering af masserne under fornødne former stor opmærksomhed, idet det tager udgangspunkt i de konkrete betingelser og omstændigheder, i de traditioner, som findes i hvert enkelt land osv. Uden

partiets organiserede forbindelser med masserne er det omsonst at tale an, at rejse dem, forberede og mobilisere dem til den revolutionære kamp.

Netop af denne grund tillægger det marxistisk-leninistiske parti dannelsen af masseorganisationer under dets ledelse stor betydning. Dette er på ingen måde et spørgsmål, der er let at løse, navnlig ikke i dag, hvor der eksisterer mange slags fagforeninger, kooperative, kulturelle, videnskabelige, ungdoms-, kvinde- og andre organisationer i alle de kapitalistiske og revisionistiske lande. Flertallet af disse organisationer er under ledelse og indflydelse af bourgeoisiet, revisionisterne og kirken.

Imidlertid må kommunisterne, som Lenin lærer os, trænge ind og arbejde overalt, hvor masserne er. De kan derfor ikke undlade også at arbejde i de masseorganisationer, som ledes eller er under indflydelse af bourgeoisiet, socialdemokraterne, revisionisterne osv. Marxist-leninisterne arbejder i den for at undergrave de borgerlige og reformistiske partiers indflydelse og ledelse, for at udbrede arbejderklassens revolutionære partis indflydelse blandt masserne, for at afsløre den bedrageriske karakter af programmerne og af disse organisationers lederes virksomhed, og for at give massernes handlinger en antikapitalistisk, antiimperialistisk, antirevisionistisk politisk karakter. Gennem det revolutionære arbejde, som de udfører blandt masserne, kan der også dannes revolutionære fraktioner indenfor disse organisationer; ja, tilsammen kan der blive skabt muligheder for at overtage ledelsen af disse organisationer og bringe dem ind på en korrekt kurs.

Men under ingen omstændigheder opgiver det marxistisk-leninistiske parti nogensinde det mål at oprette revolutionære masseorganisationer under dets ledelse.

De vigtigste masseorganisationer er fagforeningerne. I de kapitalistiske og revisionistiske lande tjener disse organisationer i dag i almindelighed bourgeoisiet, revisionismen til at holde proletariatet og alle de arbejdende masser i lænker. Allerede Engels sagde i sin tid, at fagforeningerne i England var blevet forvandlet fra organisationer, der indgød bourgeoisiet skræk, til organisationer, der tjente kapitalen. De faglige organisationer har bundet arbejderne med tusinde tråde, med tusinde ringe i slaveriets lænker, så den isolerede arbejder, let kan undertrykkes når han gør oprør. Når arbejderne i en eller flere virksomheder går i strejke eller afholder demonstrationer, arbejder de opportunistiske fagforeningsledere for, at deres oprør holdes under kontrol og udelukkende antager en økonomisk karakter. Arbejderaristokratiet arbejder hårdt for at manipulere tingene hen i denne retning. I de kapitalistiske lande spiller dette aristokrati en vigtig rolle ved at undergrave, undertrykke og vildlede massernes oprør, og det er for længe siden blevet et brandværn mod revolutionens flammer.

I alle de kapitalistiske lande har de vigtigste borgerlige og revisionistiske partier i dag deres egne fagforeninger. Disse fagforeninger handler nu i enhed og har oprettet et nært samarbejde for at bremse proletariatets revolutionære bevægelse og korrumpere arbejderklassen politisk og moralsk.

I Frankrig og Italien er de revisionistiske partiers fagforeninger f.eks. store og magtfulde organisationer. Men hvad gør de? De forsøger at holde proletariatet nede, at lulle det i søvn og, når det bliver vredt og oprørsk, at bringe det ind på forhandlingsvejen med arbejdsgiverklassen og spise arbejderne af med nogle meget små krummer fra de kapitalistiske superprofitter. Og det, som de giver dem, tages dernæst tilbage ved prisstigninger.

For at befri sig fra kapitalismen er det derfor bydende nødvendigt for proletariatet i hvert enkelt land at afkaste sig åget fra de af bourgeoisiet og opportunisterne dominerede

fagforeninger såvel som fra enhver socialdemokratisk og revisionistisk organisation eller parti. Alle disse organismer beskytter på forskellig vis den besiddende klasse og søger at skabe den illusion, at "de er en stor kraft", at "de er en bremse", at de "kan udøve pres mod storkapitalisterne" angiveligt til fordel for proletariatet. Dette er ikke andet end en stor løgn. Proletariatet må knuse disse organismer. Men hvordan? Det må knuse dem ved at bekæmpe ledelsen af disse fagforeninger, ved at rejse sig mod deres forræderiske forbindelser med bourgeoisiet, ved at tilintetgøre "roen", den "borgfred", som de ønsker at indføre, en "fred", som tilsløres med de påståede revolter mod den besiddende klasse, som fagforeningerne fra tid til anden giver sig af med.

Det er muligt at arbejde for at ødelægge disse fagforeninger ved at gå ind i dem for at bekæmpe og undergrave dem indefra og modsætte sig deres uretfærdige beslutninger og handlinger. Denne virksomhed må omfatte de størst mulige og mest magtfulde grupper af arbejdere i fabrikkerne. I hvert enkelt tilfælde må formålet være at opnå proletariatets stålssatte enhed i kampen ikke blot mod arbejdsgiverne, men også mod deres agenter, fagforeningslederne. Den magtfulde afsløring af alle forræderiske elementer i spidsen for fagforeningerne, af borgerliggørelsen af fagforeningsledelsen og de reformistiske fagforeninger i almindelighed, befrier arbejderne for mange illusioner, som de stadig nærer af denne ledelse og disse fagforeninger.

Når marxist-leninisterne trænger ind i de bestående fagforeninger, forfalder de aldrig til de tradeunionistiske, reformistiske, anarko-syndikalistiske, revisionistiske positioner, som kendetegner ledelsen af disse fagforeninger. De bliver aldrig partnere med revisionisterne og de andre borgerlige og opportunistiske partier i spidsen for fagforeningerne. Deres mål er at afsløre den borgerlige karakter og reaktionære rolle, som fagforeningerne i de kapitalistiske og revisionistiske lande i almindelighed har i dag, at undergrave disse organisationer for at bane vejen for oprettelsen af ægte proletariske fagforeninger.

Organiseringen af ungdommens masser har særlig betydning for de marxistisk-leninistiske partier. Ungdommens rolle i de revolutionære bevægelser har altid været stor. Af natur er ungdommen for det nye og imod det gamle, og den viser sig beredt til at kæmpe for fremgang for alt progressivt og revolutionært. Overladt til sig selv er den dog ude af stand til at finde den rigtige vej. Kun arbejderklassens parti kan vise den denne vej. Når ungdommens udtømmelige revolutionære energi forenes med arbejderklassens og de andre arbejdende massers energi for at tilintetgøre undertrykkelsen og udbytningen, for national og social befrielse, er der ingen kraft, som formår at stoppe revolutionens sejr.

Imidlertid bortødsler den overvejende del af ungdommen i de kapitalistiske og revisionistiske lande i dag sin energi i forkerte retninger, den føres på vildspor af bourgeoisiet og revisionismen og går ofte over til eventyrpolitik eller anarkisme eller forfalder til utopi og fortvivelse, fordi den er vildledt og forvirret og har et dystert syn på fremtiden, på udsigterne til opfyldelse af dens politiske, materielle og åndelige fordringer.

Marxister-leninisterne værder altid ungdommen meget stor opmærksomhed, de forsøger at oplyse den og overbevise den om, at dens bestræbelser og ønsker kun kan opfyldes ad den vej, som marxismen-leninismen viser den, og under ledelse af arbejderklassen og dens parti. De arbejder for at befri ungdommen fra bourgeoisiets og revisionisternes indflydelse og mobilisere den i revolutionære organisationer og drage den ind på revolutionens vej.

Det ægte marxistisk-leninistiske parti og de revolutionære kommunister tager aktiv del i arbejdernes strejker og demonstrationer, så tilværelsen dermed gøres umulig for kapitalismen, arbejdsgiverne, kartellerne, monopolerne og fagforeningsbosserne.

I løbet af denne brede virksomhed vil proletariatet oftere og mere åbent komme i nærkamp med den borgerlige ordens væbnede styrker, men disse sammenstød vil lære det at kæmpe bedre. I løbet af kampen vil det også finde de mulige, rigtige og egnede former for organisering og revolutionær kamp. "Man kan ikke lære at svømme uden at hoppe i vandet", lyder et folkeligt mundheld. Uden at kæmpe med strejker og demonstrationer, uden overhovedet at være aktiv i aktioner imod kapitalismen, kan man ikke organisere og forstærke kampen for den endelige sejr og ikke omstyrte den borgerlige orden.

Revolutionen kan ikke forberedes blot ved at snakke, som de forskellige revisionister gør, eller ved at teoretisere om de "tre verdener", som de kinesiske revisionister. Den kan ikke sejre ad den fredelige vej. Lenin talte om denne mulighed i særlige tilfælde, men han lagde altid hovedvægten på den revolutionære vold, fordi bourgeoisiet ikke frivilligt afgiver sin magt. Den internationale kommunistiske og arbejderbevægelses historie, revolutionernes udvikling og arbejderklassens sejre i en række tidligere socialistiske lande, og også i vort socialistiske land, viser, at revolutionerne indtil nu udelukkende har sejret gennem den væbnede opstand.

Den væbnede revolutionære opstand har intet tilfælles med militære kup. Den førstnævnte har som sit mål den radikale politiske omvæltning af det gamle regime, sønderbrydning af hele dets fundament. Det sidstnævnte fører ikke og kan ikke føre til omstyrtelse af undertrykker- og udbytterordenen eller til afskaffelse af det imperialistiske herredømme. Den væbnede opstand beror på de brede folkemassers støtte, hvorimod kuppet er et udtryk for mistillid til masserne og isolering fra dem. Har et parti, der kalder sig selv arbejderklassens parti, kupmager-tendenser i sin politik og virksomhed, er det en afvigelse fra marxismen-leninismen.

I overensstemmelse med landets konkrete betingelser og situationen i almindelighed kan den væbnede opstand være et pludseligt udbrud eller en mere langvarig revolutionær proces, men ikke en endeløs proces uden perspektiv, som det forfægtes af Mao Tsetungs "teori om langvarig folkekrig". Hvis man sammenligner Marx', Engels', Lenins og Stalins lære om den væbnede revolutionære opstand med Mao's teori om "folkekrig", så viser denne teoris anti-marxistiske, anti-leninistiske, anti-videnskabelige karakter sig klart. Den marxistisk-leninistiske lære om den væbnede opstand bygger på den nære forbindelse mellem kampen i byerne og kampen på landet under arbejderklassens og dens revolutionære partis ledelse.

Den maoistiske teori, som er imod proletariatets ledende rolle i revolutionen, betragter landet som den væbnede opstands eneste basis og forsømmer de arbejdende massers væbnede kamp i byerne. Den forknyder, at landet må holde byen, der betragtes som det kontrarevolutionære bourgeois fæstning, indkredset. Dette er et udtryk for mistillid til arbejderklassen og fornægtelse af dens ledende rolle.

Arbejderklassens revolutionære parti, som urokkeligt fastholder marxismen-leninismens lære om den voldelige revolution som en almengyldig lov, er en beslutsom modstander af eventyrpolitik og leger aldrig med den væbnede opstand. Under alle betingelser og omstændigheder gennemfører det en uafbrudt revolutionær kamp og virksomhed under forskellige former i den hensigt at forberede sig selv og masserne på revolutionens afgørende slag, på omstyrtelsen af bourgeoisiets herredømme gennem revolutionær vold. Men først når den revolutionære situation er fuldstændig modnet, sætter det den væbnede opstand

umiddelbart på dagsordenen og træffer alle politiske, ideologiske, organisatoriske og militære foranstaltninger for at føre den igennem til sejr.

Ved massernes forberedelse til revolutionen er propagandaen et magtfuldt middel i hænderne på det marxistisk-leninistiske parti, men den må være flammende, klar og overbevisende.

Den revolutionære propaganda er værdiløs, hvis den blot er frasemageri. Kun en knivskarp propaganda, der er nært forbundet med tilværelsens problemer, med de almene problemer og lokale spørgsmål, kun en sådan propaganda, der hjælper og vækker de brede massers initiativ, formår at opdrage proletariatet og de andre arbejdende masser politisk og ideologisk, at få dem til at handle og forberede dem på revolutionen.

Ved siden af de store magtmidler, som det har til sin rådighed, som hæren, politiet osv., råder det kapitalistiske bourgeoisie i alle lande også over en udstrakt erfaring i kampen mod proletariatet og dets virksomhed. Det råder ligeledes over et helt propagandanet - presse, radio, fjernsyn, film, teater, musik osv. Hele denne propaganda har en sådan korrumpierende magt, at den er i stand til midlertidigt at undergrave, pervertere og svække proletariatets anstrengelser og befrielseskamp.

I det såkaldte borgerlige demokratis stater, hvor der findes en vis "demokratisk frihed", er det ikke tilstrækkeligt blot at udføre en normal avispropaganda mod kapitalismen i almindelighed. De forskellige borgerlige og revisionistiske partiers aviser råber højt op, naturligvis ikke imod den borgerlige orden, men imod enkeltpersoner, som tager mere end deres del af kagen ved det store bord, hvor de alle sidder og mæsker sig på folkets bekostning.

Propagandaen, ikke mindst de nye marxistisk-leninistiske partiers presse, står overfor en meget stor opgave: at afsløre det borgerlige "demokratis" falskhed, at rive masken af alle dets manøvrer og af revisionisternes og kapitalens øvrige lakajers demagogi. Den marxistisk-leninistiske propaganda og presse fortæller den nøgne sandhed og viser vejen til social og national befrielse gennem revolution, hvorimod den borgerlige og revisionistiske propaganda og presse bedrager folk, luller dem i søvn og forvirrer dem for at bortlede masserne fra revolutionen, drive dem ind i blindgyder og holde dem slavebundet.

Men for at oplyse masserne, overbevise dem om rigtigheden af arbejderklassens partis politiske linje og forberede dem på revolutionen, er propaganda alene utilstrækkelig. Lenin siger, at for at forberede revolutionen

"... behøves disse massers egne politiske erfaringer." ¹²⁾

Propagandaen bliver først effektiv og rammer plet, når den udfoldes sammen med den revolutionære aktion. Uden handling sygner tanken hen. Denne virksomhed er ikke og må ikke være et eventyr, men en hård kamp, et heftigt sammenstød med klasse- fjenderne, som går fra en enklere til en højere form, som overvinder utallige vanskeligheder og accepterer alle de ofre, som revolutionen påkræver.

De ægte marxistisk-leninistiske partier står i den revolutionære aktions fortrop og ikke i dens bagtrop. De midlertidigt begrænsede muligheder for kampen og de anstrengelser, hvormed de modsætter sig og skal modsætte sig den kapitalistiske reaktions store kraft, tager ikke modet fra dem. De lærer deres medlemmer at være modige og have for øje, at en korrekt, velovervejet, moden og beslutsom aktion fra deres side vinder dyb genklang blandt masserne, som ser og hører an den. Når kommunisterne handler på denne måde, indser masserne, at formålet med denne eller hin revolutionære aktion er i proletariatets og de udbyttedes

interesse. Dristighed og modenhed i aktionerne er af stor betydning, fordi den revolutionære bølge på denne måde lidt efter lidt vinder fodfæste og fremgang. Den revolutionære handling forbinder arbejderklassens partier med masserne, bringer dem i spidsen for masserne og sætter dem i stand til at besejre de reformistiske og revisionistiske partier.

"Hvert skridt virkelig bevægelse", siger Marx, "er vigtigere end snese af programmer." ¹⁴⁾

I de kapitalistiske lande findes der foruden de revolutionære kræfter, som ledes af det marxistisk-leninistiske parti, også andre kræfter, som kæmper og har sammenstød med politiet, gendarmeriet osv. Mange af disse kræfters aktioner og angreb har en terroristisk, eventyrlig og anarkistisk karakter. De fremstår under alskens farver og betegnelser og vejledes af forskellige ideologier. Sådanne aktioner er ofte organiseret på tilskyndelse af de kapitalistiske landes efterretningstjenester og for deres midler, og de tager blandt andet sigte på at bringe de marxistisk-leninistiske partier i miskredit ved at tilskrive dem disse aktioner. Bourgeoisiets fascistiske elementer eller hemmelige agenter, som ofte organiserer og leder disse aktioner, søger at drage fordel af utilfredsheden, vreden og modet hos proletariatet, skoleeleverne og studenterne, hos ungdommen i almindelighed, for at involvere de forskellige grupper og bevægelser, som opstår blandt disse masser, i aktioner, der ikke alene intet har til fælles med virkelige revolutionære bevægelser, men som endda alvorligt truer dem og skaber det indtryk, at proletariatet er i forfald og er blevet et pjaltproletariat.

De marxistisk-leninistiske partier, som vier dette spørgsmål den fornødne opmærksomhed, må på den ene side ud fra massernes egen erfaring overbevise dem om, at de revolutionære aktioner har en helt anden karakter end de terroristiske og anarkistiske aktioner, og på den anden side må de kæmpe for at løsrive de revolutionære elementer, der er blevet vildledt, fra de terroristiske og anarkistiske grupper, fra de fascistiske elementer og bourgeoisiets hemmelige agenter, som arbejder i disse grupper.

De marxistisk-leninistiske partier er revolutionens partier. I modsætning til de revisionistiske partiers teorier og praksis, som helt og holdent er sunket ned i den borgerlige legalitet og "parlamentarisk kretinisme", indskrænker de ikke deres kamp udelukkende til legalt arbejde, og de betragter heller ikke dette som deres hovedvirksomhed. I sammenhæng med bestræbelserne for at beherske alle kampformer, skænker de kombinationen af legalt og illegalt arbejde særlig opmærksomhed, idet de giver forrang til det sidstnævnte som afgørende for omstyrtelsen af bourgeoisiet og som den virkelige garanti for sejren. De uddanner og opdrager deres kadrer, medlemmer og sympatisører til at handle klogt, behændigt og modigt under såvel legale som illegale betingelser. Men selv når de marxistisk-leninistiske partier virker under den dybeste illegalitets betingelser og søger at undgå afsløring af deres kræfter for fjenden og at beskytte deres revolutionære organisation mod fjendens slag, indkapsler de sig ikke; de hverken svækker eller bryder deres bånd med masserne, afbryder ikke et øjeblik deres livlige aktivitet blandt masserne og undlader aldrig at udnytte alle de legale muligheder, som betingelserne og forholdene tillader, til gavn for revolutionens sag.

Det marxistisk-leninistiske parti, som ikke nærer den ringeste illusion om at overtage magten ad den parlamentariske vej, kan også i særligt gunstige tilfælde finde det rimeligt at deltage i legale aktiviteter som kommunalvalg, parlamentsvalg osv., med det ene formål at propagandere dets linje blandt masserne og afsløre den borgerlige politiske orden. Partiet forvandler dog ikke som revisionisterne dette til en generallinje for dets kamp; det gør ikke disse former til dets vigtigste, eller endnu værre, eneste kampformer.

Partiet udnytter de legale muligheder og søger, finder og anvender uden hensyn til ofrene former og metoder af revolutionær karakter, fra de simpleste til de mest komplicerede, idet det forsøger at gøre disse former og metoder så folkelige og så antagelige som muligt for masserne.

Marxister-leninister bekymrer sig i deres virksomhed ikke an, at de gennem deres revolutionære aktioner bryder og krænker den borgerlige forfatning, de borgerlige love, regler og normer og den borgerlige orden. De kæmper for at undergrave denne orden, for at forberede revolutionen. Det marxistisk-leninistiske parti forbereder derfor sig selv og masserne på at imødegå de kontraslag, som bourgeoisiet kan rette som svar på proletariats og folkemassernes revolutionære aktioner.

Under de nuværende udviklingsbetingelser i den revolutionære og frigørelsesbevægelsen, som er en kompliceret proces med et bredt samfundsmæssigt grundlag, hvori der deltager talrige politiske kræfter og klassekræfter, støder proletariats revolutionære parti ikke sjældent på spørgsmålet an samarbejde og fælles fronter med andre partier og politiske organisationer på dette eller hint trin af revolutionen og i disse eller hine spørgsmål af fælles interesse. Et korrekt, principfast og samtidig smidigt standpunkt i dette spørgsmål, fjernt fra enhver opportuniste og sektarisme, er af den største betydning for at inddrage, forberede og mobilisere masserne til revolutionen og befrielseskampen. Det marxistisk-leninistiske parti er ikke og kan ikke i princippet være imod samarbejde eller fælles fronter med andre politiske partier og kræfter, når den revolutionære sags interesser kræver det og situationen gør det nødvendigt. Det marxistisk-leninistiske parti betragter dog ikke dette som en koalition af høvdinge og som et mål i sig selv, men som et middel til at forene og rejse masserne til kamp. Det væsentlige er, at det proletariske parti i disse fælles fronter aldrig for et øjeblik mister proletariats klasseinteresser og kampens endemål af syne, at det ikke smelter sammen med fronten, men bevarer sine ideologiske karaktertræk og sin politiske, organisatoriske og militære uafhængighed i den, at det kæmper for at sikre sig den ledende rolle i fronten og gennemføre en revolutionær politik i den.

For at kunne udarbejde og anvende en revolutionær strategi og taktik, en korrekt politisk linje, for at vide, hvordan det skal orientere sig i vanskelige situationer, for at kunne modstå fjenderne og overvinde forhindringerne, er det absolut nødvendigt, at det marxistisk-leninistiske parti udfører et stort og bredt anlagt arbejde for studiet og tilegnelsen af den marxistisk-leninistiske teori.

En af årsagerne til, at de tidligere kommunistiske partier i de kapitalistiske lande forvandlede til revisionistiske partier, var netop, at de fuldstændig havde forsømt studiet og tilegnelsen af marxismen-leninismen. Den marxistisk-leninistiske lære blev udelukkende brugt som udsmykning, den forvandlede til tomme fraser og paroler, var ikke blevet dybt indpodet i partimedlemmernes bevidsthed, var ikke blevet en del af deres kød og blod og var ikke blevet et våben til handling. Den smule arbejde, som blev gjort med henblik på studier af marxismen-leninismen, havde udelukkende til formål at gøre partimedlemmet bekendt med nogle færdigsyede formler, netop tilstrækkelige til at han kunne kalde sig kommunist og på en sentimental måde elske kommunismen, hvorimod han intet vidste om, hvorledes og på hvilken måde den skulle nås, fordi man ikke havde lært ham dette.

Disse partiers ledere, som var rige på ord, men fattige på handling, levede i borgerlige angivelser og inficerede proletariats i deres lande med liberale og reformistiske ideer.

De reformistiske partiers vending mod bourgeoisiet er således en socialdemokratisk opportunistisk evolution, som længe var blevet forberedt af deres ledere, som i virkeligheden er socialdemokrater, af arbejderaristokratiet, som ledte disse såkaldte kommunistiske partier.

De marxistisk-leninistiske partier må ubetinget have denne negative erfaring for øje og må heraf drage den lære, at de skal organisere studiet og tilegnelsen af marxismen-leninismen på et sundt grundlag og til stadighed forbinde det med den revolutionære handling.

De forskellige landes marxistisk-leninistiske partiers enhed og samarbejde på grundlag af den proletariske internationalismes principper er af særlig betydning for revolutionens forberedelse.

Denne enhed vil blive styrket og dette samarbejde vil blive udvidet i kamp mod imperialismen og socialimperialismen, mod bourgeoisiet og den moderne revisionisme af enhver afskygning - hrustjovitisk, titoistisk, "eurokommunistisk", kinesisk osv.

Som fjender af revolutionen bekæmper revisionisterne af al kraft og med alle midler den proletariske internationalisme for at vriste dette magtfulde kampvåben mod bourgeoisiet og imperialismen ud af hænderne på verdensproletariatet og proletariatet i de enkelte lande.

Det er de marxistisk-leninistiske partiers pligt at afsløre de manøvrer, som foretages af de titoistiske revisionister og "eurokommunisterne", som erklærer den proletariske internationalisme for forældet og udlevet i dag, såvel som de sovjetiske og kinesiske revisionister, som har forvansket den proletariske internationalisme og forsøger at bruge den som et våben til at realisere deres hegemonistiske, socialimperialistiske mål.

Kinas Kommunistiske Parti, som ikke følger den proletariske internationalismes grundsætninger og ikke støtter folkenes revolutionære og befrielseskampe, er slået ind på tilnærmelsens og samarbejds vej med de socialdemokratiske og borgerlige partier, indbefattet de mest højreorienterede og reaktionære partier. Samtidig forsøger det at skabe forskellige grupper, som er afhængige af og ledet af det. Det behøver disse grupperinger netop for at sabotere de ægte marxistisk-leninistiske partier og progressive elementer, som er gået i gang med at vække folket for at rejse det til revolution mod de herskende klikker, der er forbundet med supermagterne.

De små grupper, som kalder sig selv partier og lyster den kinesiske linje, gør, som de opportuniste de er, intet andet end at forsvare og propagandere Hua Kuo-feng- og Teng Hsiao-ping-gruppens revisionistiske teorier og kontrarevolutionære handlinger. Disse grupper besidder hverken nogen selvstændig individualitet eller beslutsomhed til at kampe i overensstemmelse med den marxistisk-leninistiske teori.

Disse partiers hovedparole, som også er den grundlæggende parole for den kinesiske politik, er, at proletariatets eneste og fundamentale opgave i den nuværende situation er at forsvare den nationale uafhængighed, som angiveligt kun trues af den sovjetiske socialimperialisme. De gentager næsten ordret Anden Internationales lederes paroler, som opgav revolutionens sag og erstattede den med tesen om forsvar af det kapitalistiske fædreland. Lenin afslørede denne falske og antimarxistiske parole, som ikke tjener forsvaret af virkelig uafhængighed, men anstiftelsen af Interimperialistiske krige. Han fastslog klart hvilken holdning, en ægte revolutionær måtte indtage til konflikterne mellem imperialistiske grupperinger. Han skrev:

"Hvis den givne krig er en reaktionær, imperialistisk krig, dvs. hvis den føres af to verdensgrupper af imperialistisk, voldslystent, røverisk, reaktionært bourgeois, så bliver ethvert

bourgeois (selv et lille lands) til deltager i rov, og min opgave som repræsentant for det revolutionære proletariat er at forberede den proletariske verdensrevolution som den eneste redning fra verdenskrigens rædsler...

Dét er internationalisme, dét er en internationalists, en revolutionær arbejders, en virkelig socialists opgave." ¹⁵⁾

De partier, som følger den kinesiske linje, er blevet forsvarere for de borgerlige hæres vækst og styrkelse, der som undskyldning bruger, at dette skulle være nødvendigt for forsvaret af uafhængigheden. De opfordrer arbejderklassen til at blive lydige soldater og sammen med bourgeoisiet træde op imod alle, som kæmper for at svække dette hovedvåben for det kapitalistiske herredømme og den kapitalistiske udbytning. Kort sagt vil de have proletariatet og de arbejdende masser til at tjene som kanonføde i de røveriske krige, som imperialismen og socialimperialismen forbereder.

Samtidig er disse vedhæng til kineserne blevet glødende forsvarere af de borgerligt kapitalistiske statsinstitutioner, ikke mindst NATO, Det Europæiske Fællesmarked osv., som de betragter som hovedfaktorerne for "forsvaret af uafhængigheden". Ligesom de kinesiske ledere rensker og skønmalder de disse støttepiller for kapitalistisk herredømme og ekspansion. De understøtter netop de organismer, som i virkeligheden alvorligt har krænket deres landes uafhængighed og suverænitæt.

For disse pseudo marxister er forbund med storbourgeoisiet, forsvar af den borgerlige hær, støtte til NATO, Fællesmarkedet osv. en problemfri vej, fordi den ikke alene ikke leder dem til sammenstød med bourgeoisiet, men tværtimod sikrer dem dets gunst.

De positioner, som disse klikelementer uden fremtid har antaget, fører dem henimod forening med "eurokommunismens" og bourgeoisiets partier, og dette må naturligvis ske, eftersom Kina selv opfordrer proletariatet til at forene sig med bourgeoisiet. Der er allerede ikke nogen som helst forskel mellem disse pseudo marxister-leninister og Marchais.

Marxist-leninisterne må være meget på vagt overfor de tomme fraser, som de moderne revisionister, socialdemokraterne og pseudomarxister-leninisterne bruger an den proletariske internationalisme, om proletarernes enhed i forsvaret for freden osv. Proletarisk internationalisme er ægte, når folk arbejder uselvsk for at støtte og udføre revolutionære aktioner, for at skabe en virkelig revolutionær kampsituation, i første række i deres eget land. Samtidig må de, som Lenin siger, med propaganda, sympati og materiel hjælp støtte denne kamp og denne linje i alle lande uden undtagelse. Alt andet, lærer han os, er bedrageri og manilovisme.

Derfor må vi være meget på vagt overfor sådanne pseudo marxistiske, pseudo revolutionære, pseudo internationalistiske elementer, hvad enten det er enkeltpersoner, små grupper eller partier, som kalder sig selv marxistisk-leninistiske, men som i virkeligheden ikke er det, men derimod er socialchauvinister, centrister og småborgerlige. Alle disse partier, som bryster sig af deres proletariske internationalisme, af forsvaret for freden, af reformer osv., tjener kapitalen.

Også de kinesiske revisionister taler nu og da an proletarisk internationalisme, men de står imidlertid på nationalistiske og chauvinistiske positioner. De kinesiske ledere er blandt dem, der slår sig for brystet og sværger "ved alt helligt", at de er for den proletariske internationalisme, for freden, for proletariatets kampe og krav, men i praksis sidder de med hænderne i skødet og gør ikke andet end at udsende vildledende fraser for at splitte de revolutionære kræfter.

De marxistisk-leninistiske partier står overfor den vigtige opgave at styrke den proletariske internationalisme, som må udvikles mellem alle partier, store som små, gamle som nye. De må alle styrke deres indbyrdes enhed og samordne deres politiske, ideologiske og kampaktioner.

Ved at fremhæve denne vigtige linje, som er en førsterangs pligt for de marxistisk-leninistiske partier for at kunne blive i stand til at rette et frontalt angreb mod såvel verdenskapitalismen og dens slavebindende politik som mod dens intriger, bedrageriske manøvrer og forbund med de sovjetiske, titoistiske, kinesiske, italienske, franske, spanske og andre moderne revisionister, vil disse partier skabe en mægtig front, som dag for dag vil blive stadig mere ubrydelig. Hvis de handler i enhed og sammen alle slår løs på reaktionens kræfter, hvis de afslører alle de intriger, som kapitalismen og den moderne revisionisme på forskellige måder brygger sammen for at undertrykke revolutionen og kvæle klassekampen, vil deres sejr være sikker.

Vi marxister-leninister må kampe og opfordre arbejderne overalt, hvor de er, til at rejse sig mod deres ældgamle fjender og sprænge deres lænker, til at gennemføre revolutionen og ikke underkaste sig monopolerne og kapitalisterne, som de moderne revisionister prædiker. Marxist-leninisternes opgave, de sande revolutionæres opgave, er at anråbe proletarerne og folkene an at rejse sig til kamp for den nye verden, for deres verden, for den socialistiske verden.

ANDEN DEL

Kapitel 1

TEORIEN OM »TRE VERDENER« - EN KONTRAREVOLUTIONÆR CHAUVINISTISK TEORI

I dag er også de kinesiske revisionister trådt åbent frem og kæmper over en bred front imod den leninistiske teori og strategi for revolutionen og folkenes befrielseskamp. De forsøger at imødegå denne strålende videnskabelige teori og strategi med deres teori om de "tre verdener", der er en falsk, kontrarevolutionær og chauvinistisk teori.

Teorien om de "tre verdener" står i modsætning til Marx', Engels', Lenins og Stalins teori, eller mere nøjagtigt er den en fornægtelse af den. Det er ikke så vigtigt at vide, hvem der først opfandt udtrykket den "tredje verden", hvem der var den første til at opdele verden i tre dele, men sikkert er det, at Lenin ikke foretog en sådan opdeling, mens Kinas Kommunistiske Parti gør krav på fadderskabet til den og hævder, at Mao Tsetung opfandt teorien om de "tre verdener". Hvis han er ophavsmanden, der først formulerede denne såkaldte teori, er det et yderligere bevis på, at Mao Tsetung ikke er marxist. Men selv hvis han kun overtog denne teori fra andre, er dette også tilstrækkeligt bevis for, at han ikke er marxist.

Begrebet »Tre Verdener« - en benægtelse af Marxismen-Leninismen

Forestillingen om eksistensen af tre verdener eller om delingen af verden i tre baserer sig på en racistisk og metafysisk verdensanskuelse, der er et produkt af verdenskapitalismen og reaktionen.

Men den racistiske tese, der anbringer landene på tre niveauer eller i "tre verdener", er ikke bare bygget på hudfarve. Den foretager en klassifikation på grundlag af graden af landenes økonomiske udvikling og har til hensigt at bestemme den "mægtige herrerrace" på den ene side og "pariaernes og plebejernes race" på den anden, at skabe en uforanderlig og metafysisk opdeling, som er i det kapitalistiske borgerskabs interesser.

Den betragter de forskellige nationer og folk i verden som en flok får, som et amorft hele.

De kinesiske revisionister godtager og prædiker, at "herrerracen" må fredes og at "pariaernes og plebejernes race" må tjene den ydmygt og hengivent.

Den marxistisk-leninistiske dialektik lærer os, at der ikke er nogen grænser for udvikling, at intet er uforanderligt. I denne uafbrudte udviklingsproces mod fremtiden sker kvantitative og kvalitative forandringer. Vor epoke er ligesom enhver anden karakteriseret af dybe modsætninger, som Marx, Engels, Lenin og Stalin så klart har bestemt. Det er imperialismens og de proletariske revolutioners epoke og dermed epoken med vældige kvantitative og kvalitative forandringer, der fører til revolution og arbejderklassens erobring af magten for at opbygge det nye socialistiske samfund.

Hele Marx' teori er baseret på klassekampen og den dialektiske og historiske materialisme. Marx påviste, at det kapitalistiske samfund er et samfund opdelt i udbytter- og udbyttede klasser, at klasserne først vil forsvinde, når man når det klasseløse samfund, kommunismen.

I dag befinder vi os på det stadie, der kendetegnes af imperialismens sammenbrud og de proletariske revolutioners sejr. Det betyder, at der i det kapitalistiske samfund i dag er to hovedklasser, proletariatet og bourgeoisiet, som står i uforsonlig kamp på liv og død med hinanden. Hvem vil sejre? Marx og Lenin, den marxistisk-leninistiske videnskab, revolutionens teori og praksis beviser og overbeviser os om, at proletariatet i sidste instans vil sejre ved at knuse og omstyrte bourgeoisiets, imperialismens og alle udbytteres magt, og at det vil bygge et nyt samfund, det socialistiske samfund. De lærer os også, at selv i dette nye samfund vil der eksistere klasser i en meget lang periode, dvs. arbejderklassen og de arbejdende bønder, der står i nært forbund med hinanden. Men der vil også være rester af de omstyrte og eksproprierede klasser. Igennem hele denne periode vil disse rester såvel som elementer, der degenererer og modsætter sig socialismens opbygning, forsøge at genvinde deres tabte magt. Derfor vil der også være hård klassekamp under socialismen.

Marxister-leninister er altid opmærksomme på, at i alle lande med undtagelse af de, hvor revolutionen har sejret, og den socialistiske orden er blevet oprettet, findes de fattige klasser med proletariatet i spidsen og de øvrige klasser med bourgeoisiet i spidsen.

I enhver kapitalistisk stat, hvor den end måtte være, og uanset hvor demokratisk og progressiv den måtte være, er der udbyttede og udbyttere, antagonistiske modsigelser og skånselsløs klassekamp. Denne kamps skiftende intensitet ændrer intet ved denne kendsgerning. Denne kamp har sine opsving og afmatninger, men den finder sted og kan ikke kvæles. Den finder sted overalt, den finder sted i USA mellem proletariatet og det imperialistiske bourgeoisie, og den finder ligeledes sted i Sovjetunionen, hvor marxismen-leninismen blev forrådt og en ny borgerlig-kapitalistisk klasse, der undertrykker dette lands arbejdende masser, er blevet skabt. Klasser og klassekamp findes også i den "anden verden", som i Frankrig, England, Italien, Vesttyskland, Japan.

De findes ligeledes i den "tredje verden", i Indien, Zaire, Burundi, Pakistan, Philippinerne osv.

Kun ifølge Mao Tsetungs teori om "tre verdener" findes klasser og klassekampen ikke i noget land. Den overser dem, eftersom den bedømmer lande og folk efter borgerlige geo-politiske begreber og efter deres økonomiske udviklingsgrad.

At betragte verden som delt i tre, i en "første verden", en "anden verden" og en "tredje verden", som de kinesiske revisionister gør, og ikke ud fra et classesynspunkt er ensbetydende med at afvige fra den marxistisk-leninistiske teori om klassekampen, det er at fornægte proletariatets kamp mod bourgeoisiet for overgangen fra et tilbagestående samfund til et nyt samfund, det socialistiske samfund, og senere til det klasseløse samfund, det kommunistiske samfund. At tredele verden betyder, at man ikke anerkender epokens kendetegn, at stille sig i

vejen for proletariatets og folkenes fremmarch mod revolutionen og national befrielse, at hindre deres kamp imod den amerikanske imperialisme, den sovjetiske socialimperialisme, kapitalen og reaktionen i hvert land og i alle verdenshjørner. Teorien om "tre verdener" forkynder social fred, klasseforsoning og forsøger at skabe alliancer mellem uforsonlige fjender, mellem proletariatet og bourgeoisiet, de undertrykte og undertrykkerne, folkene og imperialismen. Den er et forsøg på at forlænge den gamle verdens liv, den kapitalistiske verdens liv, at holde den på fode netop ved at søge at udslette klassekampen.

Men klassekampen, proletariatets og dets allieredes kamp for at erobre magten og bourgeoisiets kamp for at opretholde sin magt kan aldrig udslettes. Dette er en uafviselig kendsgerning og nok så megen som teoretisering om "verdenene" - det være sig den "første verden", den "anden verden", den "tredje verden", den "alliancefri verden" eller den "syttende verden" - kan ikke ændre denne kendsgerning. At acceptere en sådan opdeling er ensbetydende med at afskrive og opgive Marx, Engels, Lenins og Stalins teori om klasser og klassekampen.

Efter oktoberrevolutionens sejr sagde Lenin og Stalin, at der i vor tid er to verdener: Den socialistiske verden og den kapitalistiske verden, skønt socialismen dengang kun havde sejret i eet land. I 1921 skrev Lenin:

"... der er nu to verdener: kapitalismens gamle verden, som er i en tilstand af kaos, men som aldrig vil overgive sig frivilligt, og den fremvoksende nye verden, der stadig er meget svag, men som vil vokse, fordi den er uovervindelig". ¹⁾

Dette klassekriterium for opdelingen af verden har stadig gyldighed i dag uagtet den kendsgerning, at socialismen ikke har sejret i mange lande og at det ny samfund ikke er trådt i stedet for det gamle borgerlige kapitalistiske samfund. Noget sådant vil uundgåeligt ske i morgen.

Den kendsgerning, at socialismen er blevet forrådt i Sovjetunionen og de andre tidligere socialistiske lande ændrer ikke en tøddel ved det leninistiske kriterium for delingen af verden. Nu som før findes der kun to verdener, og kampen mellem disse to verdener, mellem de to antagonistiske klasser, mellem socialisme og kapitalisme, eksisterer ikke kun på nationalt, men også på internationalt plan.

De kinesiske revisionister, der ikke anerkender eksistensen af den socialistiske verden under påskud af, at den socialistiske lejr ikke længere eksisterer som følge af Sovjetunionens og de andre tidligere socialistiske landes forræderi, overser med fuldt overlæg en ting, nemlig at fremkomsten af den moderne revisionisme ikke ændrer det mindste ved historiens almene tendens mod revolution, mod imperialismens sammenbund, uagtet den kendsgerning, at kapitalismen stadig eksisterer. Samtidig overser de den kendsgerning, at marxismen-leninismens uadødelige ideer eksisterer, udvikler sig og sejrer, at de marxistisk-leninistiske partier eksisterer, at det socialistiske Albanien eksisterer, at folkene, der kæmper for frihed, uafhængighed og suverænitet, eksisterer og kæmper.

Pariserkommunen sejrede ikke; den blev undertrykt, men den gav verdensproletariatet et stort forbillede. Marx sagde, at erfaringerne fra Kommunen afslørede det franske proletariats midlertidige svaghed, men at den ikke desto mindre forberedte proletariatet i alle lande på verdensrevolutionen og gav en vældig lærdom om de nødvendige betingelser for at vinde sejr. Marx hævdede disse "himmelstormeres" store erfaring op til teoriens niveau og lærte

proletariatet, at det må knuse borgerskabets statsapparat og dets diktatur med revolutionær vold.

De moderne revisionister er kujoner. De tror, at de kontrarevolutionære kræfter er overordentlig mægtige i dag. Men dette er overhovedet ikke rigtigt. De er svagere end folkene. Folkene med proletariatet i spidsen er de stærkeste. De vil knuse de kontrarevolutionære kræfter, reaktionens, imperialismens og socialimperialismens kræfter. Dette standpunkt bygger på klasseanalysen af verden. Ethvert andet synspunkt er forkert, uanset hvordan revisionisterne tilslører deres aktivitet og frygt med revolutionære fraser.

Når vi marxister-leninister siger, at der er to og ikke tre eller fem verdener, er vi på den rette vej, og vi opbygger vor kamp mod det kapitalistiske bourgeoisie, den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialisme og mod de andre imperialistmagter på marxismen-leninismens grundlag.

Denne kamp må føre til ødelæggelsen af den gamle borgerlige kapitalistiske verden og oprettelsen af den ny socialistiske orden.

Proletariatet er vor epokes samfundsmæssige drivkraft. Lenin understregede, at den drivkraft, der fører historien fremad, repræsenteres af den klasse, der står

"...i centrum for denne eller hin epoke, som bestemmer dens hovedindhold, dens udviklings hovedretning, de vigtigste kendetegn for den historiske situation i denne epoke osv." ²⁾

I modsætning til denne tese af Lenin forsøger de kinesiske revisionister imidlertid at fremstille den "tredje verden" som "den store drivkraft, der driver historiens hjul fremad". At fremsætte en sådan erklæring er ensbetydende med at give en definition af hovedkraften, der er falsk i teori og praksis. Hvordan er det muligt i den samfundsmæssige udviklings nuværende epoke, der som sit centrum har den mest revolutionære klasse, proletariatet, at kalde en gruppering af stater, hvoraf det overvældende flertal regeres af bourgeoisiet og feudal- herrerne, og endog af åbent reaktionære og fascister, for drivkraften? Dette er en grov forvanskning af Marx1 teori.

Den kinesiske ledelse overser den kendsgerning, at i den "tredje verden" er der undertrykte og undertrykkere, proletariatet og de slavebundne, fattige og nødlidende bønder på den ene side og kapitalisterne og godsejerne, der udbytter og udplyndrer folket, på den anden. At undlade at påpege denne klassesituation i den såkaldte tredje verden, at undlade at påpege de antagonismer, der findes, er ensbetydende med at revidere marxismen-leninismen og forsvare kapitalismen. I landene i den såkaldte tredje verden er i almindelighed det kapitalistiske bourgeoisie ved magten. Dette bourgeoisie udbytter landet, udbytter og undertrykker det fattige folk i overensstemmelse med dets klasseinteresser for at tilegne sig størst mulige profiler og for at fastholde folket i evigt slaveri og elendighed.

I mange lande i den "tredje verden" er regeringerne ved magten borgerlige kapitalistiske regeringer, naturligvis med forskellige politiske nuancer. De er regeringer for den klasse, der er fjender af proletariatet, de undertrykte og fattige bønder, fjender af revolutionen og befrielseskrigene. Bourgeoisiet, der har statsmagten i disse lande, slår værn netop cm dette kapitalistiske samfund, som proletariatet i forbund med de fattige lag i byerne og på landet søger at omstyrte.

Det udgør den overklasse, der med udgangspunkt i sine egne snævre interesser til enhver tid og ved enhver ændring af begivenhedernes forløb er rede til at sælge landets rigdom og dets værdier i undergrunden, fædrelandets frihed, uafhængighed og suverænitet til udenlandsk

kapitalisme. Overalt hvor denne klasse er ved magten, er den modstander af proletariats og dets allieredes, de undertrykte klassers og lags kamp og bestræbelser.

Mange af de stater, som den kinesiske ledelse henregner til den "tredje verden" er ikke modstandere af den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialisme. At kalde sådanne stater "hoveddrivkraften i revolutionen og kampen mod imperialismen", som Mao Tsetung forfægter, er en grel fejl, der stikker i øjnene som Himalayabjergene. Der findes også andre pseudo-marxister, men de forstår i det mindste at skjule og maskere sig bag deres borgerlige teorier.

Det samme anti-marxistiske bedrageriske billede har de kinesiske revisionister også af hvad de kalder den "anden verden", hvor det kapitalistiske storbourgeois og storimperialister af i går, der stadig er imperialister, hersker. I landene i den såkaldte anden verden er der et stort og magtfuldt proletariat, der udbyttes ind til marven, der undertrykkes af knugende love, hæren, politiet, fagforeningerne, af alle disse våben for bourgeoisiets diktatur. Både i landene i den "tredje verden" og i den "anden verden" er det den borgerlige kapitalistklasse, de samme samfundsmæssige kræfter, der hersker over proletariatet og folkene og som må knuses. Også her er hoveddrivkraften proletariatet.

Nøjagtig som i den "tredje verden" fornægter de kinesiske revisionister også i USA og Sovjetunionen proletariatet, der repræsenterer revolutionens mægtige hær, de fornægter netop den samfundsmæssige drivkraft, den kraft, der skal angribe monopolborgerskabet, dens klassefjende og verdensrevolutionens fjende i almindelighed.

Mao Tsetungs teori om "tre verdener" bestrider denne storslåede virkelighed og afskriver proletariatet i Europa og de øvrige udviklede lande. Det er rigtigt, at en vis udartning også findes i proletariatets rækker - det være sig i den såkaldte tredje, anden eller første verden - eftersom bourgeoisiet ikke sidder med hænderne i skødet, men bekæmper sin fjende ikke blot med våbenmagt og undertrykkelse, men også politisk og ideologisk, med den livsstil, som det skaber osv. Men den kendsgerning, at et lag af proletariatet som arbejderaristokratiet degenererer, må ikke føre til, at man afskriver marxisten-leninisten og fornægter arbejderklassens afgørende rolle i den verdensrevolutionære proces. Ved korrekt marxistisk-leninistisk opdragelse, ved deres daglige revolutionære aktivitet forsvarer de ægte kommunister proletariatet i ethvert land og enhver "verden" mod degeneration og mobiliserer det til kamp mod dets undertrykkere, hvad enten de er engelske eller franske, italienske eller tyske, portugisiske eller spanske, amerikanske eller japanske osv.

Også i USA, som er verdensimperialismens hoved, er der et stort proletariat. Da det er et af de mest industrialiserede lande i verden og også det rigeste, er de krummer, som kapitalen afstår for at føre proletariatet bag lyset, en smule større end i de andre borgerlige lande. I USA har livsstilen en større indflydelse på proletariatet, men vi kan ikke i mindste måde benægte det amerikanske proletariats rolle i og indsats for revolutionen i dette land. Faktisk eksisterer der også en mening rettet imod imperialisme, røverkrige, kapitalister, truster, banker og undertrykkelse osv. Selv blandt de småborgerlige lag i dette land er der modstand mod storkapitalens undertrykkelse.

Ved at fornægte klassekampen fornægter den kinesiske teori an "tre verdener" også folkenes kamp for at befri sig fra fremmed overherredømme, for at vinde demokratiske rettigheder og friheder og fornægter deres kamp for socialisme.

Denne kontrarevolutionære og antividskabelige teori udelukker folkenes kamp mod deres fjender: imperialismen, socialimperialismen og hele det internationale storbourgeois. At placere folkene i "tre skuffer" og prædike at kun den "tredje verden" stræber efter frigørelse fra imperialismen, at denne alene skulle være "hoveddrivkraften mod imperialismen" er et bedrag og en åbenlys afvigelse fra marxismen-leninismen. Hvis imperialisterne og kapitalisterne skal henregnes til den "første verden" og den "anden verden", så opstår spørgsmålet: Hvor skal disse "to verdener" folk, som også kæmper for deres frigørelse mod de selvsamme undertrykkere, der undertrykker den "tredje verden", da placeres? Opfinderne og tilhængerne af opdelingen af verden i tre er fuldstændig ude af stand til at besvare dette spørgsmål, fordi de trofaste mod deres anti-marxistiske og anti-leninistiske begreber sammenblander imperialisterne, herskerne og folkene til eet.

Marxister-leninister identificerer ikke de sovjetiske folk med de anti-marxistiske, socialimperialistiske dobbeltspillere og nye kapitalister, der hersker over dem. På samme måde kan de ikke sammenblande og forveksle det amerikanske folk med USA-imperialismen. Hvis de handlede på samme måde som de kinesiske revisionister gør, ville de revolutionære begå en grov teoretisk fejl og stille sig i vejen for revolutionen. De ville støtte netop imperialismen og socialimperialismen, kapitalens kræfter, mod hvilke også proletariatet og folket kæmper.

Hvad er hensigten med den kinesiske opfordring til, at den "tredje verden" bør indgå alliance med den "anden verden" for at bekæmpe halvdelen af den "første verden", når en sådan opdeling af verden sammenblander egenarten, bestræbelserne og udviklingen hos folkene, der er modstandere af og står i kamp mod oligarkiet, der undertrykker dem? Også udviklingsgraden af folkenes modstand og revolutionære kamp er forskellig, men deres endelige mål, kommunismen, er ét og det samme. Under disse omstændigheder må vi marxister-leninister udføre propagandaarbejde og opbyde alle kræfter, så vi gennem vedvarende klassekampe mod imperialismen, socialimperialismen, kapitalismen, og deres bedrageriske ideologier opnår det endelige mål.

De kinesiske revisionister ikke alene sammensmelter og gør folkene til ét med herskerne i de kapitalistiske lande, men de ønsker også at likvidere de socialistiske landes identitet, når de prædiker, at også disse lande kan henregnes til den "tredje verden".

Hvordan kan et socialistisk land identificeres med den "tredje verden", hvor der eksisterer antagonistiske klasser, undertrykkelse og udbytning, og hvordan kan det stå på linje med "konger og prinser", som de kinesiske ledere forfægter?

De kinesiske revisionister, der kalder deres land socialistisk, hævder, at de henregner sig "den tredje verden" for at hjælpe folkene i denne "verden". Dette er et bedrag hvormed de vil skjule deres ekspansionistiske mål. For at bistå og støtte folkenes kamp har et ægte socialistisk land ikke nødig at opdele verden i tre eller henregne sig selv til den "tredje verden".

Med vore standpunkter, vejledt af klassekriteriet, støtter vi marxister-leninister, folkene, proletariatet, ægte demokrati, suverænitæt og frihed og ikke den stat, hvor konger, shah'er og de reaktionære klikere hersker. Vi støtter de folk og demokratiske stater, der ønsker at frigøre sig fra supermagternes åg, men vi understreger, at dette ikke kan gøres på den fornødne måde, ad korrekt vej og i overensstemmelse med klassekriteriet med mindre også kongerne og de internationale monopoler, som er knyttet til supermagterne, bliver bekæmpet. De kinesiske ledere hævder at have løst dette komplicerede klasseproblem ved "sammensmeltningen" med denne indbildte "tredje verden". Men dette er en anti-marxistisk løsning. I modsætning til hvad

de kinesiske ledere hævder, går de fleste stater og regeringer i den "tredje verden" ikke ind for kamp mod den "første verden", mod USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, eller den "anden verden".

Strømningen blandt verdens folk går i retning af kampen for frigørelse, for revolution, for socialisme, men kongernes, arairernes regeringer og reaktionære klikker af Mobuto- og Pinochettypen i den "tredje verden", hvortil Kina henregner sig, er ikke en del af denne strømning.

Med hensyn til staterne i den såkaldte tredje verden foretager den kinesiske ledelse ingen klasseskeln i overensstemmelse med den proletariske internationalismes principper og verdensrevolutionens interesser. Den tager ikke hensyn til den kendsgerning, at disse nationalstater, som for de flestes vedkommende ledes af bourgeoisiets øverste lag, er under indflydelse af og med utallige bånd nært knyttet til USA-imperialismen og også den sovjetiske socialimperialisme.

I disse stater er der dybtgående indre modsætninger mellem proletariatet og de fattige og undertrykte bønder på den ene side og alle undertrykkere på den anden. Den hjælp, som et socialistisk land giver folkene i disse stater, bør være en stor opmuntring for deres fremskridt henimod skabelsen af en ægte demokratisk stat uden at tilsløre perspektivet, uden at tilsidesætte spørgsmålet om den proletariske revolutions sejr og proletariatets erobring af magten. Revolutionen kan ikke importeres. Den vil blive gennemført af proletariatet og folket i hvert land. Naturligvis kan erobringen af magten ikke gennemføres fra den ene dag til den anden. Som Lenin lærer os, må sådanne betingelser skabes, at proletariatet ved enhver historisk vending vil være i forreste linje i kampen for at omstyrte diktatorer og det reaktionære bourgeois degenerede statsmagt og oprette folkets herredømme.

Den inddeling, vi kommunister foretager af verden i dag på grundlag af det leninistiske klassekriterium, forhindrer os ikke i at bekæmpe supermagterne og støtte alle folk og stater, der søger frigørelse og har modsigelser med supermagterne. Det socialistiske Albanien har givet helhjertet og magtfuld støtte til folkenes kamp i Asien, Afrika og Latinamerika, fordi denne kamp er i deres egen interesse og rettet mod imperialismen og udenlandsk kolonialistisk overherredømme. Men at skjule og forvrænge marxismen-leninismens principper, som de kinesiske ledere gør, det er anti-marxistisk, det er svindel og bedrag. Albanien Arbejdets Parti har aldrig gjort og vil aldrig gøre noget sådant, fordi dette ville være en utilgivelig forbrydelse mod dets eget folk, mod de øvrige folk, mod det internationale proletariat og verdensrevolutionen.

Med deres opdeling af verden i tre forfægter Kinas Kommunistiske Parti klasseforsoning.

De ægte marxister-leninister glemmer aldrig Lenins lære, der understreger, at opportunisterne og revisionisterne med alle midler søger at afsvække klassekampen, at føre arbejderklassen og de undertrykte bag lyset med "revolutionære" fraser, mens de frarøver den marxistisk-leninistiske lære dens revolutionære indhold. Dette er også, hvad den kinesiske revisionistiske ledelse gør, når den prædiker forsoning og fredelig sameksistens mellem arbejderklassen og bourgeoisiet.

Som Engels og Lenin lærer os, kan modsigelserne mellem klasser eller samfundsmæssige kræfter med modsatrettede grundlæggende interesser ikke forsones, men bliver tværtimod tilspidsede og resulterer i samfundspolitiske konflikter. Statens eksistens i sig selv beviser, at antagonismen mellem klasserne er uforsonlige. At forsøge at dæmpe disse

klasseantagonismer, som det ses i forskellige borgerlige og revisionistiske lande i den "tredje verden", den "anden" eller den "første verden", ved at prædike principløs enhed, betyder at fornægte den objektive karakter af modsigelsernes eksistens og at behandle dette problem på en anti-marxistisk måde.

De kinesiske "teoretikere" forsøger at forsoner klasser, der aldrig kan forsones, og dette betyder, at de indtager revisionistiske, opportunistiske standpunkter. De kinesiske revisionisters forvrængning af Marx' teori kommer klart for dagen, når de betragter landene, som de henregner til den "tredje verden" som lande, hvor klassefreden hersker og staten i disse lande som et organ for klasseforsoning.

At acceptere begrebet den "tredje verden", som de kinesiske ledere anbefaler det, er ensbetydende med at arbejde for at skabe en opfattelse, der tjener til at forsvare de statsorganer, som bourgeoisiet har behov for til at undertrykke arbejderklassen og folkets masser. Som Lenin sagde, da han angreb revisionisterne, retfærdiggør og forstærker tesen om klassekampens afsvækkelse denne undertrykkelse. At søge enhed indenfor den "tredje verden" betyder i virkeligheden at søge enhed mellem den undertrykte klasse og undertrykkerklassen, dvs. at forsøge at afsvække antagonismen mellem de arbejdende masser og bourgeoisiet, mellem folket og de udenlandske undertrykkere. Disse prædikener fra de kinesiske revisionisters side står i modsætning til de interesser, der er forbundet med folkenes nationale og sociale frigørelse, til deres stræben efter frihed, uafhængighed og social retfærdighed.

Flertallet af de stater, der påstås at udgøre den "tredje verden" eller den "alliancefri verden" er afhængig af udenlandsk finanskapital, der er så stærk og så omfattende, at den spiller en afgørende rolle på alle områder af deres samfundsliv. Disse stater nyder ikke fuldstændig uafhængighed. Tværtimod er de afhængige af denne store finanskapital, der udvikler den politik og udbreder den ideologi, der retfærdiggør udbytningen af folkene.

Bourgeoisiet og imperialismen gør sig store anstrengelser for at skjule denne virkelighed, og når den afsløres, opfinder de forskellige "teorier" mod staternes uafhængighed og suverænitet. For at kvæle folkenes stræben efter frihed, uafhængighed og suverænitet fremstiller de borgerlige og revisionistiske teoretikere disse bestræbelser som "anakronistiske", giver dem diverse metafysiske fortolkninger og iirtødegår dem med slagordet om "verdens gensidige afhængighed", der påstås at udtrykke det menneskelige samfunds nuværende udviklingsretning, eller med slagordet om "begrænset suverænitet", der påstås at udtrykke det såkaldte socialistiske fællesskabs højeste interesser osv.

Den borgerlig-revisionistiske virkelighed, krænkelsen af nationernes og staternes frihed, uafhængighed og suverænitet under alle former og i enhver retning, viser det kapitalistiske systems forfald. Vi lever i en epoke, hvor bourgeoisiet mister fodfæste som herskerklasse, mens verdensproletariatet er blevet en kraft og er trådt ind i en uophørlig, nådeløs kamp for at kaste den klasse, der udbytter det, af sin ryg. Som følge af de slag, som folkene og proletariatets klassekamp har tildelt dem, blev bourgeoisiet tvunget til at give afkald på kolonialismen de jure og til formelt at anerkende mange landes frihed, uafhængighed og suverænitet, lande som det havde besat og udbyttet indtil marven igennem lang tid.

Imidlertid er den frihed, uafhængighed og suverænitet, som de kapitalistiske stater juridisk har anerkendt for deres tidligere kolonier, for mange lande den dag i dag forblevet rent formel, fordi kapitalisterne og imperialisterne stadig hersker dér under nye former. For at forlænge deres herredømme over de tidligere kolonier og ved at drage fordel af folkenes økonomiske,

politiske og ideologiske tilbageståenhed og manglen på organisation af de revolutionære kræfter, gør disse regressive kræfter af i dag udstrakt brug af sammensværgelser og intriger for at dele og herske, hvilket der stadig findes en frugtbar jordbund for i disse lande.

Ved behandlingen af dette problem må man ikke tro, at deres kamp har været nyttesløs eftersom de tidligere koloniale lande endnu ikke har vundet fuldstændig uafhængighed og suverænitet.

På ingen måde. Folkenes kamp for deres små landes frigørelse fra de mægtiges, imperialismens og socialimperialismens diktat og formynderskab må ikke undervurderes. Tværtimod har Albaniens Arbejdets Parti og den albanske stat givet og vil fortsat give uforbeholden støtte til denne retfærdige revolutionære befrielseskamp, som de har betragtet som en sejr for folkene med hensyn til styrkelsen af deres politiske uafhængighed og løsrivelsen fra kolonialistisk og neokolonialistisk herredømme.

Men vi er imod de revisionistiske teoretikere, der prædiker, at den samlede revolutionære kamp nu skulle være reduceret til en kamp for national uafhængighed, for at vinde og forsvare denne uafhængighed mod imperialistmagternes aggression, mens de fornægter kampen for social frigørelse. Kun sejr i denne kamp garanterer ægte og fuldstændig national frihed, uafhængighed og suverænitet. Disse talsmænd for udbyttersystemet "glemmer", at klassekampen mellem proletariatet og dets forbundsfæller på den ene side og det lokale bourgeoisi og dets udenlandske allierede på den anden side til stadighed pågår, og en dag vil den føre til de øjeblikke, til de revolutionære situationer, som Lenin kalder dem, hvor revolutionen bryder ud. De stadig mere gunstige betingelser, som er ved at blive skabt i verden for udviklingen af anti-imperialistiske og demokratiske revolutioner i stor målestok og for proletariatets ledelse af dem må udnyttes til at gå videre fra kampen for national uafhængighed til en anden og mere fremskreden fase, til kampen for socialisme. Lenin lærer os, at revolutionen må føres igennem til enden ved at likvidere bourgeoisiet og dets statsmagt. Kun på dette grundlag kan der være tale om ægte frihed, uafhængighed og suverænitet.

Ifølge vore marxistisk-leninistiske begreber kan folket ikke opnå frihed og suverænitet i et samfund med antagonistiske klasser, hvor feudalklassen eller bourgeoisiet har magten. Frihed, uafhængighed og suverænitet har et konkret samfundspolitisk indhold. Ægte og fuldstændig frihed og suverænitet sikres under proletariatets diktators betingelser, hvorimod de økonomiske og politiske forbindelser, der er kendetegnet ved ulighed mellem udbytterne og de udbyttede og mellem landene indbyrdes, fører til tab eller indskrænkninger af folkets frihed og suverænitet dér, hvor statsmagten er i udbytterklassens hænder. Som følge heraf kan der ikke være tale om virkelig national frihed og suverænitet, og endnu mindre om folkenes suverænitet, i de lande, der henregnes til den "alliancefri" eller den "tredje verden". Kun ud fra en videnskabelig analyse baseret på den marxistisk-leninistiske teori er det muligt korrekt at bestemme, hvilket folk, der virkelig er frit og uafhængigt, og hvilket, der er slavebundet, hvilken stat, der er uafhængig og suveræn, og hvilken, der er afhængig og undertrykt. Den marxistisk-leninistiske teori forklarer tydeligt, hvem der er folkenes undertrykkere og udbyttere og hvilken vej, der fører til at folkene bliver frie, uafhængige og suveræne. Vi albanske kommunister forstår udelukkende staternes og folkenes frihed, uafhængighed og suverænitet på denne måde, i lyset af marxismen-leninismen.

De kinesiske revisionisters holdning til modsigelser er en idealistisk, revisionistisk og kapitulationistisk holdning

Gennemførelsen af en korrekt revolutionær strategi baseret på marxismen-leninismens lære kræver ikke blot en alsidig dialektisk analyse og vurdering af drivkræfterne i den verdensrevolutionære udvikling og udviklingen i retning af frigørelse, en korrekt vurdering af fjendens kræfter med deres stærke og svage sider, men også en korrekt og videnskabelig forståelse af de modsigelser, der kendetegner vor tid.

Hvis vi i overensstemmelse med den marxistisk-leninistiske teori fortolker modsigelserne i sammenhæng med de konkrete kendsgerninger og situationernes virkelige udvikling, vil vi ikke lave fejl.

I forbindelse med modsigelserne "teoretiserer", "fortolker", "filosofierer", omskriver og sammenblander de kinesiske ledere mange teser, som marxismen-leninismens klassikere formulerede så klart. Ved at udlægge modsigelserne på en måde, der afviger fra deres virkelige indhold, indgår de overenskomster og kompromiser, der ikke er til fordel for befrielseskampen, folkene, revolutionen og socialismens opbygning, men til fordel for bourgeoisiet og imperialismen. Disse ledere, der stiller sig an som marxistisk-leninistiske filosoffer, har to masker: den ene, der skal udgive dem for at være i overensstemmelse med den marxistisk-leninistiske teori, og den anden til at forvrænge den i praksis.

Deres standpunkt i sammenhæng med modsigelserne, alliancerne og kompromiserne har sit udspring i en forvrænget og pragmatisk analyse, som de foretager af den internationale situation, af modsigelserne i verden, modsigelserne mellem de imperialistiske magter, mellem de forskellige kapitalistiske stater, mellem proletariatet og bourgeoisiet osv. Dette standpunkt har sine rødder i deres idealistiske og revisionistiske verdensanskuelse.

Det er imidlertid ikke tilfældigt, at de kinesiske ledere lægger spørgsmålet om modsigelser, alliancer og kompromisser på bordet til diskussion. Den kinesiske ledelse har nu kastet masken og er trådt åbent frøn imod revolutionen. Den er blevet til bannerfører for højreopportunismen, revisionismen. Som alle revisionister prøver også lederne af Kinas Kommunistiske Parti at "retfærdiggøre" deres afvigelse fra den marxistisk-leninistiske teori, deres revisionistiske synsmåde, ved at anvende citater fra Marx, Engels, Lenin og Stalin. Naturligvis beskærer, ituskærer og løsriver de disse citater fra deres sammenhæng og bruger dem, skamferede som de er, til at falbyde deres reaktionære synspunkter og teser som marxistisk-leninistiske. Men de kinesiske revisionister er hverken de første eller de sidste til at foretage disse forvrængninger, tendentiøse beskæringer og fortolkninger af vor korrekte teori. Længe før dem gjorde socialdemokratiets høvdinge, titoisterne, de sovjetiske, italienske, franske og andre revisionister det samme og de gør det stadig.

Først og fremmest har de kinesiske ledere ved at jonglere med modsigelserne til hensigt at retfærdiggøre deres holdning overfor USA-imperialismen, at bane vejen for deres tilnærmelse og samarbejde med den.

De kinesiske revisionister hævder, at der kun eksisterer een modsigelse i verden i dag, og at denne stiller den "tredje verden", den "anden verden" og halvdelen af den "første verden" over for Sovjetunionen, ud fra denne tese, der forener folkene med en gruppe af imperialister, taler de for, at alle klasse-modsigelser må tilsidesættes, og at den eneste kamp må rettes mod den sovjetiske socialimperialisme.

Men lad os analysere, hvordan det ser ud med hensyn til spørgsmålet om modsigelserne mellem folkene og supermagterne og modsigelserne mellem supermagterne selv.

I fastlæggelsen af en konsekvent revolutionær strategi og taktik antager et principfast standpunkt over for de to imperialistiske supermagter USA. og Sovjetunionen, der udgør den største kraft i forsvaret af det kapitalistiske undertrykkelses- og udbyttersystem, verdensreaktionens højborg, førsterangs betydning. De er de svorne og de farligste fjender af revolutionen, socialismen og folkene i hele verden; de har påtaget sig den afskyvækkende rolle som international gendarm rettet mod alle revolutionsåre bevægelser og befrielsesbevægelser og repræsenterer de mest aggressive krigsanstiftende magter, der ræd deres handlinger driver verden hen mod en ødelæggende krig.

Ingen, og mindst af alle Albanien's Arbejdets Parti, kan benægte eksistensen af dybe modsigelser mellem vor tids største imperialistmagter - den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialisme. Vi har gentagne gange understreget, at ikke alene er modsigelsen mellem de to supermagter til stede, men den uddybes. Parallelt med dette anstrenger supermagterne sig for at opnå overenskomster om bestemte spørgsmål. Lenin forklarer dette fænomen med kapitalens to tendenser. Han sagde:

"... to tendenser gør sig gældende - een der gør alliancen mellem alle imperialister uundgåelig, og den anden, der sætter nogle imperialister op mod andre ..." ³⁾

Men hvorfor er der uforsonlige modsigelser og antagonismer mellem de to supermagter? Det er, fordi de, eftersom de er imperialistiske stormagter, hver især kæmper for at opnå verdensherredømme, for at skabe nye indflydelsessfærer, for slavebinding og udbytning af folkene. Den appetit og grådighed, som de hver især nærer, er kilden til sammenstød og alvorlige gnidninger mellem dem. Disse gnidninger kan føre til krig mellem dem og endda til en blodig verdenskrig.

Vi marxister-leninister må udnytte de modsigelser, der eksisterer mellem supermagterne i revolutionens og folkenes frigørelseskamp's interesse.

At udnytte modsigelserne i fjendens lejr er en bestanddel af den revolutionære strategi og taktik. Stalin beskrev udnyttelsen af modsigelserne og konflikterne i arbejderklassens fjenders rækker - inden for landet selv eller mellem imperialistiske stater på internationalt plan - som en indirekte reserve for den proletariske revolution. Det er en velkendt historisk kendsgerning, at den sovjetiske socialistiske stat under Lenins og Stalins ledelse regnede med og udnyttede interimperialistiske modsigelser i perioden efter Oktoberrevolutionen eller under den Anden Verdenskrig.

På hvert enkelt tilfælde er de revolutionære kræfter, de socialistiske landes vurdering og udnyttelse af modsigelserne blandt fjenderne et resultat af en korrekt marxistisk-leninistisk analyse af disse modsigelser og graden af deres skærpelse, af styrkeforholdet i en given periode eller et givent øjeblik for at bestemme, hvordan, i hvilken form og med hvilke midler de skal udnyttes. Det er et princip, at disse modsigelser altid må udnyttes til fordel for revolutionen, folkene og deres frihed, til fordel for socialismens sag. Udnyttelsen af modsigelser blandt fjenderne må føre til vækst og styrkelse af den revolutionære bevægelse og befrielsesbevægelsen og ikke til deres svækkelse og hendøen. Den må føre til en stadig mere aktiv mobilisering af de revolutionære kræfter i kampen mod fjenderne, især hovedfjenderne, uden at tillade at der opstår nogen som helst illusioner om dem blandt folkene.

De to supermagter, Amerikas Forenede Stater og det revisionistiske Sovjetunionen, har undertrykkelsen af revolutionen og socialismen som første punkt på deres program. Ikke alene undlader de kinesiske revisionister at betone denne kendsgerning, som er udtryk for den uforsonlige modsigelse mellem socialismen og kapitalismen, de benægter den endog i praksis. Uagtet supermagternes indbyrdes kamp om hegemoni er det naturligvis utilladeligt for marxister-leninister at glemme, at de aldrig taber deres fælles mål af syne: undertrykkelsen af folkene, der kræver frihed, og sabotage af revolutionen, og dette fører også til storkrige eller lokale krige. I dette spørgsmål indtager de kinesiske revisionister fortsat deres eget standpunkt, at kampen kun skal rettes mod Sovjetunionen, der ifølge dem er den farligste, mest aggressive og mest krigeriske. Den amerikanske imperialisme sætter de i anden række og understreger, at USA "ønsker status quo, at det er i tilbagegang". Ud fra dette kommer de kinesiske revisionister til den slutning, at en alliance med den amerikanske imperialisme mod den sovjetiske socialimperialisme kan og bør opnås.

USA-imperialismen er aldeles ikke svækket eller tæmmet, som de kinesiske ledere hævder. Tværtimod er den aggressiv, vild og mægtig som den sovjetiske socialimperialisme. Den kendsgerning, at USA-imperialismen ikke længere har den dominerende stilling, som den indtog førhen, ændrer intet. Dette er dialektikken for udviklingen af kapitalismen, og den bekræfter Lenins teser, at imperialisme er kapitalisme i forfald, dekadence. Men det er utilladeligt at gå så langt som til at undervurdere den ene eller den anden supermagts virkelige aggressive økonomiske og militære styrke. Det er ligeledes utilladeligt på baggrund af den faktiske svækkelse af og tilbagegang for imperialisternes magt at sige, at den ene imperialisme er blevet mindre farlig, og at den anden er farligere. Begge imperialistiske supermagter er farlige, eftersom ingen af dem nogensinde glemmer kampen mod dem, der ønsker at lægge dem i graven, og de, der ønsker at lægge supermagterne i graven, er folkene.

At forfægte kampen mod den sovjetiske socialimperialisme alene og indstille kampen mod USA-imperialismen i praksis, som de kinesiske ledere gør, betyder at undlade at fastholde marxismen-leninismens grundlæggende læresætninger. Der er ingen tvivl om den kendsgerning, at den sovjetiske socialimperialisme må bekæmpes til det sidste. Men at undlade at kæmpe lige så hårdt også mod USA-imperialismen er forkasteligt, det er at forråde revolutionen. Hvis den kinesiske kurs følges, vil det ikke blive klargjort, hvad USA-imperialismen er, og hvad den sovjetiske socialimperialisme er, hvorfor disse to supermagter har modsigelser, og hvori disse modsigelser består, hvad der er grundlaget for kampen mellem dem, som vi må uddybe, og hvad vi må gøre for at forhindre disse to imperialistiske stater i at udløse en verdenskrig osv.

Hvis vi forstår disse spørgsmål teoretisk rigtigt, og hvis vi handler korrekt på basis af den marxistisk-leninistiske teori så vil den ubetingede nødvendighed af, at vi bistår og støtter folkene, der kæmper mod de to supermagter og mod de borgerlige kapitalistiske klikker, der hersker over dem, stå fuldstændig klar. Den kapitalistiske verden i dag undergår en alvorlig krise. Men denne krise må vurderes i sit fulde omfang og modsigelserne, der eksisterer i den kapitalistiske verden, må ligeledes vurderes i deres fulde dybde.

Deres pragmatiske og anti-marxistiske logik: leder de kinesiske revisionister til at fremstille Sovjetunionen som et land, der udvikler sig uden modsigelser, som en imperialisme, der uden problemer behersker de andre revisionistiske lande som Polen, DDR, Ungarn, Tjekkoslaviet, Rumænien og Bulgarien. De fremstiller den sovjetiske blok som en blok på vej op og

Sovjetunionen som den eneste imperialisme, der er tilbage i verden og som er besluttet på at oprette sit overherredømme alle vegne.

Hvis vi taler om Sovjetunionens hegemoni over de revisionistiske lande i Østeuropa, korner dette i første række til udtryk i de sovjetiske væbnede styrkers militære besættelse af disse lande, i den sovjetiske socialimperialismes skånselsløse og hensynsløse plyndring af deres værdier og ved at den forsøger fuldstændig at integrere dem i de sovjetiske republikkers system. Naturligvis støder det revisionistiske Sovjetunionen på modstand i disse bestræbelser. Tiden vil komme, hvor denne modstand og disse modsigelser, som latent er tilstede inden for den revisionistiske fold, bliver mere akutte og kommer i udbrud.

Vi har beskrevet den sovjetiske socialimperialisme som aggressiv, fordi den har angrebet og besat Tjekkoslaviet, fordi den har indblandet sig i Afrika og andre steder og har planer om og forbereder nye aggressionshandlinger. Men har måske USA-imperialismen begået færre aggressionshandlinger eller er mindre aggressiv end den sovjetiske socialimperialisme?

Den kinesiske ledelse har glemt Amerikas Forenede Staters aggression mod Korea, den har glemt den langvarige og barbariske krig mod Vietnam, Cambodia og Laos, den har glemt krigen i Mellemøsten, dens indblanding i de centralamerikanske republikker osv. Alle disse ting har den slettet af hukommelsen og fremkommer nu med den konklusion, at USA-imperialismen skulle være blevet tam! Den glemmer, at USA-imperialismen har udstrakt sine fangarme over hele verden, at den har oprettet sine militærbaser overalt og udvikler og styrker dem. Mao Tsetung og Chou En-lai glemte dette, den kinesiske revisionistiske ledelse glemmer dette, når de fortæller os, at USA-imperialismen skulle være blevet svækket og tam, og at en alliance følgelig kan sluttes med den! At handle på denne måde betyder at søge at udslette kampen mod imperialismen i almindelighed og mod USA-imperialismen i særdeleshed - og i virkeligheden også mod den sovjetiske socialimperialisme, som Kina hævder at bekæmpe så hårdt.

Det er sandt, at den sovjetiske socialimperialisme tørster efter ekspansion. Dens intervention i Angola og Etiopien, dens forsøg på at oprette støttepunkter i Middelhavet og nogle arabiske lande, at bemægtige sig Rødehavsområder eller oprette militærbaser i det Indiske Ocean, alt dette er nøgne imperialistiske handlinger. Men disse stillinger for den sovjetiske socialimperialisme er ikke befæstet i samme grad som USA-imperialismen har konsolideret sine neokolonialistiske økonomiske, strategiske og militære støttepunkter i andre lande. Det er netop denne situation, som den kinesiske ledelse synes at undervurdere, men i virkeligheden kender og støtter de den.

Samtidig kan de kinesiske revisionister ikke undgå at se, at uanset de modsigelser, der findes mellem den kapitalistiske stater i Vesteuropa og USA-imperialismen, så er de tæt knyttet til hinanden, forbundet af politiske, militære og økonomiske alliancer som NATO, EF osv. Det er umuligt for den kinesiske ledelse at være uvidende om, at den amerikanske kapital er trængt dybt ind i de vesteuropæiske landes økonomier og ikke bare her, men også i Østeuropa og Sovjetunionen. Den kinesiske ledelse ved ganske nøje, at Amerikas Forenede Stater har investeret og fortsat investerer milliarder af dollars i forskellige lande i verden. Men hvad håber den da på? Håber den, at de vestlige kapitalistiske lande på baggrund af deres modsigelser med Amerikas Forenede Stater vil løsrive sig fra denne for at svække deres egen lejr og give afkald på den væbnede magt, de økonomiske, sociale og kulturelle bånd, de har med den, og blotlægge sig over for den sovjetiske socialimperialisme for Kinas interesser skyld? Dette er en absurditet i den kinesiske udenrigspolitik.

Som vi allerede har understreget, er der ingen tvivl om, at de modsigelser, der eksisterer mellem de to supermagter og de andre imperialistiske lande bør udnyttes af de revolutionære kræfter og befrielseskræfterne. Men det er vigtigt, at dette bør forstås korrekt, at det altid bør ses i lyset af revolutionens interesser og underordnet disse. Udnyttelsen af modsigelserne mellem de imperialistiske magter og grupper, de kapitalistiske-revisionistiske stater osv., kan aldrig blive et mål i sig selv for arbejderklassen og de marxistisk-leninistiske revolutionære.

At udnytte modsigelserne mellem de imperialistiske lande og de to supermagter betyder at uddybe kløfterne mellem dem, at opmuntre disse landes revolutionære og patriotiske kræfter til at modsætte sig USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, der ønsker at underkue dem økonomisk, politisk og militært, at udbytte dem og nægte dem deres nationale identitet osv.

Men hvad gør Kina?

Den kinesiske politik forfægter den "hellige alliance" mellem de vestlige kapitalistiske lande og Amerikas Forenede Stater. I virkeligheden går den endnu videre. Den forfægter alliancen mellem proletariatet i de vesteuropæiske lande og det reaktionære bourgeoisi i disse lande. Hvor er den revolutionære marxistisk-leninistiske linje her? Hvor er linjen angående udnyttelsen af modsigelser? Tror de kinesiske ledere, at de vil være i stand til at styrke denne blok over for sovjetrevisionisterne i overensstemmelse med deres egne ønsker med en sådan politik? Det er denne utopi, som de drømmer om, men det er et metafysisk synspunkt fra deres side.

Amerikas Forenede Stater, de vestlige kapitalistiske lande og med dem Japan og Canada er ikke så enfoldige, som de kinesiske tror, deres politik er ikke så naiv som den kinesiske.

De ved for deres vedkommende udmærket, hvordan de skal udnytte modsigelserne mellem Kina og Sovjetunionen. De ved, hvordan de skal behandle dem for at svække den aggressive stormagt, Sovjetunionen. De har i lang tid kæmpet i denne retning, og man

kan ikke sige, at de ikke har opnået resultater. Amerikas Forenede Stater og de andre kapitalistiske stater ansporer modsigelserne mellem de revisionistiske lande i øst og Kreml.

Nu er også Kina begyndt at praktisere denne gamle amerikanske politik. Hua Kuo-fengs besøg i Rumænien og Jugoslavien var i overensstemmelse med denne kurs. Men Kinas åbning mod Europa, dets antændelse af modsigelser og især dets forsøg på at skabe et gunstigt aktionsområde for sig selv på Balkan - alt dette sker ikke i folkenes og revolutionens interesse. De er en bestanddel i den kinesiske krigsophidserpolitik, hvis mål er, at Europas folk skal ombringe hinanden og blive kanonføde i en imperialistisk krig.

"Pravda" har længe været optaget af en polemik med Amerikas Forenede Stater, naturligvis uden virkning, og beskylder USA for hastig og omfattende oprustning. Formålet er ikke at kritisere denne handling fra USAs side, eftersom de sovjetiske socialimperialister selv gør det samme. Problemet er, at væksten i USAs militære potentiale svækker den sovjetiske kampstyrke relativt og tvinger Sovjetunionen til skridt for skridt at følge Amerikas Forenede Stater for at bringe dets egne militære stridskræfter og aggressionsmagt i ligevægt. Imidlertid svækker det den sovjetiske økonomi at holde trit med USA-imperialismen i våbenkapløbet, fordi det betyder, at omfattende materielle, finansielle og menneskelige ressourcer overføres fra økonomien til hæren. Det er det, som bekymrer Bresjnev og Co.

Men det forbløffende er, at de kinesiske revisionister i deres avis "Renmin Ribao" uforbeholdent tager stilling for amerikanerne ved at offentliggøre artikel efter artikel, som indtrængende ansporer Amerikas Forenede Stater til ikke at miste føringen i våbenkapløbet, men uophørligt at forøge sin militære slagkraft. Ifølge "Renmin Ribao" er det altså sådan, at Amerikas Forenede Stater ikke opruster, men kun Sovjetunionen. Et sådant talerør for amerikanerne som den kinesiske revisionistiske ledelse har udviklet sig til, ses ikke i noget andet land. Bourgeoisiet forsøger i det mindste at bevare en vis proportionssans i dets bedømmelse og tolkning af realiteterne, at afveje de begivenheder, der udvikler sig, omend naturligvis tendentiøst. Men at handle på den måde, som de kinesiske ledere gør, er ganske uhørt.

Under sit møde med Teng Hsiao-ping forklarede den amerikanske udenrigsminister Vance, at "USA er Sovjetunionen militært overlegen". Men Teng Hsiao-ping fortalte en stor gruppe amerikanske journalister, der besøgte Kina på samme tidspunkt, at "Peking ikke tror på" Vances erklæring, og at "Sovjetunionen er

USA langt overlegen". "Ingen er så døv, som den der ikke vil høre", som man siger.

Den kinesiske tese, der udgives for at være en marxistisk tese, men som sår tvivl an den kendsgerning, at det ikke kun er den ene, men begge de imperialistiske supermagter, der søger nyopdeling af verden, at skabe nye kolonier, at undertrykke folkene og udvide deres markeder, kan ikke accepteres.

Alene det at rejse spørgsmålet om, at en imperialisme er stærkere og den anden svagere, at en er aggressiv og en anden er tam, er i sig selv ikke marxistisk-leninistisk. At rejse spørgsmålet på denne måde er en afspejling af det reaktionære standpunkt, som fører de kinesiske revisionister ind i forbund med Amerikas Forenede Stater, NATO og EF, med Spaniens konge, shahen af Iran, Chiles Pinochet og alle de fascistiske diktatorer. Den kinesiske politik., der ikke antaster USA-imperialismen, der er uskadelig for bankerne og vor tids mægtigste kapital, er en helt igennem borgerlig reformistisk, pacifistisk og yderst plump politik.

De kinesiske ledere kan ikke undgå at se, at amerikansk finanskapital, trusterne og monopolerne, overhovedet ikke er ved at nedskære deres investeringer, at de ikke er ved at opgive deres udbytende og slavebindende hensigter, men at de tværtimod bliver stærkere og forsøger at ændre styrkeforholdet i verden til deres egen fordel.

De sovjetiske socialimperialister gør det samme. Målet for deres økonomiske politik, for de store truster, der findes i Sovjetunionen, er at udsuge vasalstaterne og andre lande til marven på alle måder og med alle midler. De har iført sig en anden kappe og præsenterer sig selv under et andet navn, alt imens de også stræber efter at ændre styrkeforholdet til deres egen fordel, i begyndelsen ved overenskomster og forhandlinger, men, når tiden kammer, også med vold, dvs. krig.

Med deres begrundelser: at USA "ønsker status quo", at "den er på retur" og at den sovjetiske socialimperialisme er den "farligste, mest aggressive, mest krigeriske" osv., ønsker de kinesiske revisionister at bevise, at Amerikas Forenede Stater kan og bør blive Kinas allierede mod Sovjetunionen. De forskellige former for forbindelser, som de udbygger, den åbne støtte, som de giver til forøgelsen af krigsbudgettet og den videre oprustning i USA, bekræfter dette.

De kinesiske revisionister prædiker, at situationen i dag er sådan, at marxist-leninisterne, de revolutionære og folkene kan gå på kompromis med og støtte sig på USA-imperialismen.

Vort parti er imod ethvert kompromis med den rovgriske USA-imperialisme, fordi noget sådant ikke er i revolutionens eller folkenes frigørelses interesser. Vi har været, er og vil være i kamp med USA-imperialismen indtil dens fuldstændige ødelæggelse. Ligeledes er vi og vil til det sidste være i kamp med den sovjetiske socialimperialisme,

Den støtte, som Kina giver USA-imperialismen er ikke i det mindste til fordel for revolutionen og folkene, men til fordel for kontrarevolutionen. Med dens reaktionære politiske og ideologiske linje overlader den kinesiske ledelse verdens folk til USA-imperialismens kløer. Den ønsker, at de forbliver føjelige, at de ikke gør oprør, og endog at de forener sig med USA-imperialismen mod den anden supermagt, som ønsker at frarøve USA de skatte, den har ophobet fra folkenes blod og sved. Kinas ledelse anbefaler de kapitalistiske lande i Europa, som har sluttet sig sammen i Det Europæiske Fællesmarked, at forene sig. Den opstiller også folkene i Europas kapitalistiske sammenslutning. Dette standpunkt betyder: Hold jer i ro, ikke mere tale om revolutionen, ikke mere tale om proletarietets diktatur, men stil jer i trusternes, i kapitalisternes tjeneste og skab sammen med dem en endnu større økonomisk og militær magt, der kan modstå den sovjetiske socialimperialisme.

Det Europæiske Fællesmarked, som Kina støtter og styrker økonomisk, er intet andet end et middel til at bevare de vesteuropæiske monopoltrusters maksimalprofitter og at samle de udviklede industristater, hvor de rige klasser, som Lenin siger, inddriver en kolossal tribut fra Afrika, Asien osv. Ved at støtte disse kapitalistiske stater støtter den kinesiske ledelse i virkeligheden en håndfuld kapitalisters snylten på bekostning af folkene i disse lande selv, og folkene der er faldet i deres kløer.

De kinesiske revisionisters teori om de "tre verdener", hvormed de forsøger at retfærdiggøre deres kontrarevolutionære standpunkter, er intet andet end en variant af opportunismen i arbejderbevægelsens rækker, som hjælper imperialismen med at skabe markeder og aftvinge profitter på andre folks bekostning med det formål, at opportunisterne også selv vil modtage nogle krummer fra kapitalisternes bord.

Det er en uomtvistelig kendsgerning, at den kinesiske ledelse forsvarede de kapitalistiske kræfter og stater i Europa og ikke de revolutionære kræfter og proletariet i Europa, så de rejser sig og knuser den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialismes planer, "Det forenede Europa", Det Europæiske Fællesmarked og Comecon, kort sagt: alle de imperialistiske systems støttepillere, der som et kæmpe uhyre udsuger folkenes blod.

Skønt den henregner de udviklede kapitalistiske lande som Den Tyske Forbundsrepublik, England, Japan, Frankrig, Italien osv. til den "anden verden", betragter den kinesiske revisionistiske ledelse ikke disse stater som fjender af revolutionen, uagtet dens teoretiske snak om deres "dobbelte" karakter. Tværtimod har kineserne fundet det passende at lukke øjnene for dette og åbent indgå kompromis med den, angiveligt for at spille den ud imod den sovjetiske socialimperialisme.

Den kinesiske ledelse, hvis øjne er forblændede som følge af dens pragmatiske og anti-marxistiske politik, "glemmer" at stater som Den Tyske Forbundsrepublik, England, Japan, Frankrig, Italien og andre af samme slags har været og er imperialistiske stater, at de slavebindende og kolonialistiske tilbøjeligheder, som traditionelt har været karakteristiske for dem, ikke er forsvundet og heller ikke kan forsvinde. Det er rigtigt, at efter Anden Verdenskrig er disse imperialistmagter blevet svækket, endda alvorligt svækket, og at deres tidligere positioner er forandret til fordel for den amerikanske imperialisme. Ikke desto mindre har

hverken Frankrig eller England eller nogen af de andre opgivet kampen for at beskytte deres markeder og erobring af nye i Afrika, Asien og landene i Latinamerika.

Blandt alle disse kapitalistiske og imperialistiske stater, der ikke er så stærke som den amerikanske imperialisme, er der modsigelser, men samtidig er der også tendenser til at karme overens med hinanden.

Efter Anden Verdenskrig hjalp den amerikanske imperialisme dens gamle, tidligere allierede i Europa med atter at karme på fode, og de amerikanske monopoler knyttede sig til disse tidligere allieredes monopoler i et fletværk af fælles interesser.

Men modsigelser har altid eksisteret mellem dem, eftersom de hver især forsøger at skaffe sig frie hænder til at monopolisere markeder, importere råvarer og eksportere sine industrivarer. Også i dette tilfælde bekræfter den internationale virkelighed rigtigheden af Lenins tese om kapitalens to objektive tendenser.

Det er ligeledes sandt, at disse kapitalistiske stater har modsigelser ikke alene med den amerikanske imperialisme, men også med den sovjetiske socialimperialisme. Følgende spørgsmål rejser sig: Hvordan bør disse modsigelser udnyttes? De interimperialistiske modsigelser kan under ingen omstændigheder udnyttes på den måde, som de kinesiske revisionister forkynner. Vi marxist-leninister kan ikke forsvare de forskellige reaktionære, kliker omkring Strauss eller Schmidt i Den Tyske Forbundsrepublik, de engelske konservative eller Labour-ledere, blot fordi disse har modsigelser med den sovjetiske socialimperialisme. Gjørde vi dette og støttede kinesernes prædikener, der går ud på at "Europas kapitalistiske stater bør forene sig i Fællesmarkedet", at "Det forenede Europa" bør styrkes for at kunne hamle op med den sovjetiske socialimperialisme, ville det betyde, at vi gav tilslutning til at ofre disse landes proletariats kamp og bestræbelser for at bryde slaveriets lænker, at sabotere revolutionens fremtid i disse lande.

Ved at indgå principløse kompromisser med den amerikanske imperialisme har de kinesiske revisionister forrådt marxismen- leninismen og revolutionen. Marxister-leninister fortolker Marx¹, Engels¹, Lenins og Stalins tese om modsigelserne og kompromiserne i dens virkelige mening. Kineserne fortolker denne tese i diametral modsætning til sandheden.

Idet det følger den leninistiske kurs, er vort parti ikke imod ethvert kempremis, men det er imod forræderiske kompromisser. Et kempremis kan indgås, når det er nødvendigt og tjener klassens og revolutionernes interesser. Men man må altid huske, at det ikke må være på bekostning af strategien og troskaben mod marxismen-leninismens principper, at det ikke må skade klassens og revolutionens interesser.

Med hensyn til holdningen til kompromisser siger Lenin blandt andet:

"Er det tilladeligt for den proletariske revolutions forkæmper at slutte kompromisser med kapitalisterne eller kapitalistklassen? ... at besvare dette generelle spørgsmål negativt vil være åbenlyst absurd. Selvfølgelig kan den proletariske revolutions forkæmper slutte kompromisser eller overenskomster med kapitalisterne. Alt afhænger af hvilken slags overenskomst og under hvilke omstændigheder det indgås. Det er her og alene her, at forskellen kan og må søges mellem den overenskomst, der er tilladelig fra den proletariske revolutions synsvinkel, og den overenskomst, der er forræderisk, troløs (fra samme synsvinkel)". ⁴⁾

Og Lenin fortsætter:

"Konklusionen er klar: fuldstændig at udelukke enhver overenskomst eller ethvert kompromis med røverne er lige så absurd som at retfærdiggøre deltagelse i røveriet ud fra der, abstrakte tese, at, sagt i almindelighed, er overenskomster med tyvene nogle gange tilladelige og nødvendige" ⁵⁾

Lenin sagde også:

"Opgaven for et virkeligt revolutionært parti er ikke at erklære det for umuligt at afsværge enhver slags kompromis, men uanset disse kompromisser, eftersom de er uundgåelige, at forstå at forblive trofast mod dets principper, mod dets klasse, mod dets revolutionære opgave: at forberede revolutionen og opdragelsen af folkets masser til at vinde sejr i revolutionen". ⁶⁾

Kun ved at gå ud fra denne Lenins lære kan kamppremisser være tilladelige. Men hvordan kan et kompromis med den amerikanske imperialisme eller den sovjetiske socialimperialisme være i socialismens og verdensrevolutionens interesse, når man ved at disse to supermagter er de mest grusomme fjender af folkene og revolutionen? Ikke alene er dette kompromis ikke ubetinget nødvendigt, men det sætter tilmed revolutionens interesser på spil. At indgå kompromisser eller at krænke principperne med hensyn til problemer af en sådan vigtighed betyder at forråde marxismen-leninismen.

Hvis Mao Tsetung og de andre kinesiske ledere havde og stadig har en masse at sige om modsigelser "i teorien", så skulle de ikke kun tale om at udnytte de interimperialistiske modsigelser og om kompromisser med imperialisterne, men de burde først og fremmest tale om vor epokes grundlæggende modsigelser, modsigelserne mellem proletariatet og bourgeoisiet, modsigelserne mellem de undertrykte folk og lande på den ene side og de to supermagter og hele verdensimperialismen på den anden, modsigelserne mellem socialisme og kapitalisme. Men de kinesiske ledere forholder sig tavse om disse modsigelser, der objektivt eksisterer, og som ikke kan skjules. De taler om kun en modsigelse, der ifølge dem er mellem hele verden og den sovjetiske socialimperialisme og forsøger på denne måde at retfærdiggøre deres principløse kompromisser med den amerikanske imperialisme og hele verdenskapitalismen.

Den marxistisk-leninistiske klasseanalyse og kendsgerningerne viser, at eksistensen af modsigelser og kløfter mellem de

imperialistiske magter og grupper ikke på nogen måde overskygger modsigelserne mellem arbejde og kapital i de kapitalistiske og imperialistiske lande eller modsigelserne mellem de undertrykte folk og deres imperialistiske undertrykkere eller giver dem andenrangs betydning. Netop disse modsigelser mellem proletariatet og bourgeoisiet, mellem de undertrykte folk og imperialismen, mellem socialisme og kapitalisme er de mest dybtgående, de er permanente, uforsonlige modsigelser. Følgelig har udnyttelsen af interimperialistiske modsigelser kun mening, hvis den tjener til at skabe gunstigst mulige betingelser for den magtfulde udvikling af den revolutionære bevægelse og befrielsesbevægelsen mod bourgeoisiet, imperialismen og reaktionen. Derfor skal disse modsigelser udnyttes uden at skabe illusioner blandt proletariatet og folkene om imperialismen og bourgeoisiet. Det er afgørende at skabe klarhed om Lenins lære blandt arbejderne og folkene, at gøre dem bevidste om, at kun et uforsonligt standpunkt overfor undertrykkerne og udbytterne, kun en beslutsom kamp mod imperialismen og bourgeoisiet fra deres side og at kun revolutionen vil sikre dem virkelig social og national frihed.

Udnyttelsen af modsigelserne mellem fjenderne kan ikke være revolutionens grundlæggende opgave eller stilles i modsætning til kampen for at omstyrte bourgeoisiet, det reaktionære og fascistiske diktatur, de imperialistiske undertrykkere.

Marxist-leninisternes holdning til dette spørgsmål er klar.

De henvender sig til folkene, proletariatet, kalder masserne til opstand for at knuse de amerikanske imperialisters og sovjetiske socialimperialisters hegemonistiske, undertrykkende, aggressive og krigsanstiftende planer, at omstyrte det reaktionære bourgeoisie og dets diktatur både i vest og i øst.

Hvad vor socialistiske stat angår, har den altid udnyttet modsigelserne i fjendens lejr. Når vort parti udnytter den, går det altid ud fra en korrekt vurdering af de modsigelser, der eksisterer mellem et socialistisk land og de imperialistiske og borgerlig-revisionistiske lande og en korrekt vurdering af inter imperialistiske modsigelser.

Marxismen-leninismen lærer os, at modsigelserne mellem et socialistisk land og kapitalistiske og revisionistiske lande - der afspejler modsigelserne mellem to klasser med diametralt modsatrettede interesser, arbejderklassen og bourgeoisiet - er permanente, grundlæggende, uforsonlige. De løber som en rød tråd gennem hele den historiske epoke med overgangen fra kapitalisme til socialisme på verdensplan. På den anden side er modsigelserne mellem imperialistmagterne udtryk for modsigelser indenfor udbytternes række, blandt klasser med fælles

grundlæggende interesser. Uanset hvor alvorlige modsigelserne og konflikterne mellem de imperialistiske magter måtte være, består faren for aggressive handlinger mod det socialistiske land fra verdensimperialismens side eller fra forskellige dele af den derfor som en virkelig fare hvert eneste øjeblik. Spaltningen blandt imperialisterne, interimperialistiske stridigheder og konflikter kan højst midlertidigt svække og udskyde faren for imperialismens aktioner mod det socialistiske land. Skønt det er i dette lands interesse at udnytte disse modsigelser i fjendens rækker kan de derfor ikke eliminere denne fare. Dette er blevet kraftigt understreget af Lenin, som sagde

"...Sovjetrepublikkens eksistens side om side med imperialistiske stater igennem længere tid er utænkeligt. Den ene eller anden må til slut sejre. Og indtil denne afslutning indtræffer, vil en række frygtelige sammenstød mellem Sovjetrepublikken og de borgerlige stater være uundgåelige". ⁶⁾

Denne lære af Lenin bibeholder sin fulde gyldighed i dag. Den er blevet fuldstændig bekræftet af en række historiske begivenheder som den fascistiske aggression mod Sovjetunionen under den Anden Verdenskrig, den amerikanske imperialismes aggression i Korea og derpå i Vietnam, den fjendtlige imperialistiske og socialimperialistiske aktivitet og de forskellige sammensværgelser mod Albanien osv. Derfor har vort parti understreget og understreger, at enhver undervurdering af modsigelserne mellem et socialistisk land og de imperialistiske magter og de kapitalistisk-revisionistiske lande, enhver undervurdering af faren for aggressive handlinger fra de sidstnævntes side mod det socialistiske Albanien, enhver slækkelse af årvågenheden, som stammer fra ideen om at modsigelserne mellem de imperialistiske magter indbyrdes er meget heftige, og at de af den grund ikke vil foretage sig sådanne handlinger mod vort fædreland, ville være forbundet med yderst farlige konsekvenser.

Albaniens Arbejdets Parti tager også udgangspunkt i den kendsgerning, at kun de revolutionære kræfter, frigørelseskræfterne, de frihedselskende og progressive kræfter kan være ægte og pålidelige forbundsfæller for vort land som socialistisk land. Vort land opretholder statslige forbindelser med forskellige lande i den borgerlige-revisionistiske verden; det udnytter modsigelserne mellem de imperialistiske, kapitalistiske og revisionistiske stater og støtter samtidig med fasthed arbejderklassens, og de arbejdende massers og folkenes revolutionære kampe og befrielseskampe i alle lande, hvor en sådan kamp finder sted, og det betragter denne støtte som sin høje internationalistiske pligt. Albaniens Arbejdets Parti har altid konsekvent fastholdt dette synspunkt; på sin 7. kongres understregede det endnu engang, at det vil støtte proletariatet og folkene, de marxistisk-leninistiske partier, de revolutionære og progressive, der kæmper mod supermagterne, det kapitalistiske og revisionistiske bourgeoisie og verdensreaktionen, for social og national frigørelse.

Førhen har Kinas Kommunistiske Parti også anført velkendte marxistisk-leninistiske principper og teser med hensyn til modsigelser. F.eks. skrev kineserne i det kendte dokument "Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinje", som blev offentliggjort af Kinas Kommunistiske Partis Centralkomité i 1963: "Nødvendige kompromisser af den ene eller anden slags mellem socialistiske og imperialistiske lande påbyder ikke, at de undertrykte folk og nationer også indgår kopremisser med imperialismen og dens lakajer". Og de tilføjede: "Aldrig må nogen i den fredelige sameksistens' politik navn forlange, at de undertrykte folk og nationer opgiver den revolutionære kamp". Således talte den kinesiske ledelse dengang, for dengang var det Hrustjov-ledelsen, der forlangte folkenes og de kommunistiske partiers tilslutning til, at den amerikanske imperialisme og dens ledere var blevet fredelige og til at underlægge sig den sovjetiske tilnærmelsespolitik over for den amerikanske imperialisme. Nu er det Kinas Kommunistiske Partis ledelse, der til folkene, de revolutionære, de marxistisk-leninistiske partier og hele verdensproletariatet prædiker, at de må indgå forbund med de imperialistiske eller kapitalistiske lande og forene sig med bourgeoisiet og alle reaktionære mod den sovjetiske socialimperialisme. Og kineserne udtrykker ikke disse ideer i maskerede vendinger, men åbent. En sådan vaklen og 180 graders kovending har intet at gøre med en principfast marxistisk-leninistisk politik. Den er karakteristisk for den pragmatiske politik, som følges af alle revisionister, der underordner principperne deres borgerlige og imperialistiske interesser.

For at retfærdiggøre deres principløse kompromisser med den amerikanske imperialisme og det internationale bourgeoisie fordrejer de kinesiske ledere og alle talsmændene for teorien om de "tre verdener" med fuldt overlæg den historiske sandhed om den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt i 1939 og den engelsk-sovjetisk-amerikanske alliance under den Anden Verdenskrig.

Den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt var en dygtig udnyttelse af interimperialistiske modsigelser fra Stalins side. På det tidspunkt var Hitlers aggression mod Sovjetunionen umiddelbart forestående. Det var den periode, da Nazityskland havde invaderet Østrig og Tjekkosllovakiet, og det fascistiske Italien havde invaderet Albanien, hvor München-aftalen var blevet sluttet, og det tyske krigsmaskineri hurtigt rykkede mod øst. Sovjetunionen indgik ikke et forbund, men en ikke-angrebspagt med Tyskland efter at vestmagterne havde afslået at imødekomme Stalins opfordring til fælles handlinger med den sovjetiske stat for at tøjle de nazi-fascistiske aggressorer, og da det stod klart, at disse magter var i færd med at anspore Hitler til at angribe sovjeternes land. Den sovjetisk-tyske pagt krydsede deres planer og gav Sovjetunionen tid til at forberede sig på at imødegå nazi-aggressionen.

Med hensyn til den engelsk-sovjetisk-amerikanske alliance er det velkendt, at den blev sluttet, da Hitlertyskland efter Frankrigs besættelse og allerede i krig med England rettede sin brutale aggression mod Sovjetunionen, da krigen mod aksemagterne havde antaget en klar og udpræget antifascistisk karakter og karakter af befrielseskrig. Det skal påpeges, at Stalin og Sovjetunionen på den tid på intet tidspunkt og i intet tilfælde talte for eller opfordrede til at afskrive revolutionen og forene sig med det reaktionære borgerskab. Faktisk var det sådan, at da Browder opgav klassekampen og talte for klasseforsoning, fordi den engelsk-sovjetisk-amerikanske alliance angiveligt krævede dette, blev han af Stalin og den kommunistiske bevægelse stemplet som revisionist og overløber fra revolutionen.

Som man kan se, er der intet, der retfærdiggør kinesernes principløse kompromis ser og alliancer med den amerikanske imperialisme og de forskellige reaktionære kræfter. Den historiske analogi, som de kinesiske revisionister forsøger at fremlægge, er ikke vandtæt.

I deres propaganda søger de kinesiske ledere at give det indtryk, at vi albanere skulle være imod ethvert kompromis og ikke stræber efter at udnytte modsigelserne, som vi burde. Naturligvis ved de, at vi i disse spørgsmål står på marxismen- leninismens standpunkt, men de fortsætter med at udbrede denne forbryderiske linje for at skjule deres afvigelse fra den videnskabelige marxistisk-leninistiske teori og revolutionens vej.

De handler på denne måde for at tilsværte det proletariske partis og den proletariske stats korrekte politik og standpunkter. Deres beskyldninger er grundløse. Lad os se på kendsgerningerne.

Vort parti har altid uden undtagelse energisk støttet de arabiske folks retfærdige sag og vil fortsat gøre det til det sidste. Vi støtter det palæstinensiske folks kamp mod Israel, der for længst er blevet et blindt redskab, en gendarm for USA-imperialismen i Mellemøsten. Det har fået pålagt den opgave at forsvare de rige arabiske oliefelter til gunst for de store monopoler i USA og opretholde status quo, som de kinesiske revisionister kalder det.

Til trods for den kendsgerning, at præsident Sadat og hans regering tidligere stod i forbund med Sovjetunionen, støttede vi Egyptens folks kamp for at genvinde de landområder, som var besat af Israel. Imidlertid afslørede vi Sovjetunionens hensigter over for Ægypten og dets spil i Mellemøsten i almindelighed. Ikke et eneste øjeblik har vi tiet an Sovjetunionens kolonialistiske mål over for Ægypten. Vi har gjort det samme med den lige så konsekvente støtte til det ægyptiske folk i deres kamp mod USA-imperialismen og Israel.

Samtidig med at vort parti og folk har forsvaret det ægyptiske folk og de øvrige arabiske folks interesser, afslører vi også de manøvrer, som USA-imperialismen og Israel foretager i øjeblikket. Vi kan ikke anerkende nogen som helst kurs, nogen som helst linje for kompromis med aggressoren Israel under påskud af, at dette skulle være til det ægyptiske folks fordel.

Den kinesiske ledelse afslører imidlertid ikke den amerikanske imperialisme. Den bifalder de israelsk-ægyptiske overenskomster og tilskynder de arabiske folk til at træffe overenskomster og gå på kompromis med den amerikanske imperialisme og Israel, som er med deres hovedfjender. Et sådant standpunkt er ikke marxistisk-leninistisk, et sådant kompromis i den kinesiske stil er ikke i folkenes interesse. Den kinesiske absurditet, at det er at " handle i folkenes friheds interesser" at bryde med een imperialisme for at kaste sig i armene på en anden, er fuldstændig uantagelig. Disse typiske borgerlige manøvrer og intriger kan ikke kaldes marxistisk-leninistiske handlinger, der bidrager til at uddybe modsigelserne mellem de to imperialistiske supermagter.

Det albanske parti og folk er imod imperialistiske røverkrige og støtter beslutsomt de retfærdige befrielseskrigene, der er og altid må være til fordel for revolutionen. De er ikke imod at støtte selv en borgerlig stat, når de ser, at de der styrer denne stat er progressive personer og kæmper til fordel for deres folks frigørelse fra imperialistisk hegemoni. Men vort land kan ikke gøre fælles sag eller indgå kompromis, som de kinesiske revisionister kalder det, med en stat styret af en reaktionær klike, der i sin egen classes interesse og til skade for folkets interesser indgår alliance med den ene eller anden supermagt.

Tilsvarende er det socialistiske Albanien ikke imod at opretholde normale diplomatiske forbindelser med den "tredje verden" eller den "anden verden"s stater. Den er kun imod sådanne forbindelser, når det gælder de to supermagter og de fascistiske stater. Men når vi udvikler vore diplomatiske forbindelser, såvel som handels-, kulturelle og andre forbindelser arbejder vi efter principper, idet vi først af alt har vort lands og revolutionens interesser for øje. Vi har aldrig handlet i modsætning til disse og vil aldrig gøre det.

Vi marxister-leninister, der er kommet til magten, må oprette diplomatiske forbindelser med de borgerlige-revisionistiske stater, fordi disse forbindelser er i vor interesse og også i deres. Disse interesser er gensidige.

Marxister-leninister bør altid have principperne for øje.

De kan ikke træde principperne under fode på grund af anstændigheder skabt i denne eller hin periode. Vi må holde os for øje, at i de lande, hvor bourgeoisiets øvre lag hersker, er de til stadighed i kamp mod folket, proletariatet og fattigbønderne, byernes småborgerskab. Derfor må det socialistiske land, både når det opretholder statslige forbindelser med de borgerlige lande, og når det ikke gør, gøre det klart for folkene, at det støtter deres kamp, at det ikke billiger deres herskeres reaktionære, antifolkelige handlinger.

Vi marxister-leninister må ikke blot erkende og holde os de modsigelser for øje, der eksisterer mellem de undertrykte klasser og deres undertrykkere, men også de modsigelser, der opstår mellem stater, dvs. mellem disse landes regeringer og den amerikanske imperialisme, den sovjetiske social imperialisme, de andre kapitalistiske lande osv. Vi må altid følge en sådan politik, at vi ikke forsvarer en reaktionær regering, blot fordi den i egen og den magthavende classes interesse midlertidigt bryder med den amerikanske imperialisme for at kaste sig i favnen på en anden imperialisme, f.eks. engelsk, sovjetisk eller andre. Vi må udnytte modsigelserne, der eksisterer mellem dem med det mål, at vort standpunkt bistår styrkelsen af proletariatets og det undertrykte folks kamp i dette land mod dets reaktionære regering. Hvis der er opstået modsigelser mellem den reaktionære og undertrykkende kapitalistiske regering i et land i den "anden verden" eller den "tredje verden" og regeringen i et land i den "første verden", ifølge de kinesiske revisionisters opdeling, må det ikke tages for givet, at disse modsigelser altid er til fordel for frigørelsen af folket i dette land fra kapitalens åg, fra det reaktionære borgerskabs åg, der hersker dér. I dette tilfælde har vi hovedsageligt med borgerlige klasseinteresser at gøre, med regeringsinteresser, der repræsenterer udbytterklasserne, med spørgsmålet om, hvem der giver mere og hvem mindre, hvem der bedst støtter dem i at bevare deres magt, og hvem der ønsker at sparke dem ud for at sætte sine egne mænd ind.

Ved behandlingen af proletariatets kamp må holdningen over for bourgeoisiet ikke sammenblandes med de diplomatiske, handels-, kulturelle og videnskabelige forbindelser mellem det socialistiske land og stater med et andet samfundssystem. Disse mellemstatslige

forbindelser er nødvendige og må udvikles, men det socialistiske land bør have klare formål med at etablere dem. Det ideologiske, moralske og materielle liv i det socialistiske land må være et forbillede for folkene i disse stater, som det opretholder forbindelser med, så folkene i de ikke-socialistiske lande gennem udviklingen af disse forbindelser kan se det socialistiske systems overlegenhed og fordele. Naturligvis er det deres egen sag, om de følger den socialistiske vej eller ej, men det er det socialistiske lands pligt at vise et godt eksempel.

Omkring alle disse politiske, teoretiske og organisatoriske problemer er de kinesiske ledere ikke alene uklare, men langt fra at klarlægge dem gør de dem endnu mere tågede, fordi, som Mao Tsetung siger, vi må hvirvle tingene op for at klargøre dem. Denne tese er ikke korrekt. Tværtimod må vi klargøre tingene og overbevise folk om at gennemføre revolutionen, eftersom forvirringen allerede er til stede. Hvis det drejer sig om at hvirvle ting op, så lad os hvirvle tingene endnu mere op for imperialismen, som er ved at opgive ånden, og ikke forsyne den med hjælp og krykker til at holde den gående. Vi bør forkorte kapitalismens eksistens, så folkene, proletariatet kan blive frigjort og socialismens og kommunismens perspektiv blive bragt nærmere. Dette er vor revolutionære vej, marxismen-leninismens vej. Der er ingen anden vej.

De kinesiske ledere anvendte tidligere udtrykket en kamp "lige for lige" mod den amerikanske imperialisme, men de fulgte den ikke dengang, og de følger den bestemt ikke i dag. De fører ikke en kamp lige for lige, eftersom de tilnærmer sig den amerikanske imperialisme og står i forbund med USA.

Kinas diplomatiske, handelsmæssige og kulturelle forbindelser med de imperialistiske stater og de andre stater i verden

er på kapitalistisk basis. Kinas mål med disse forbindelser er at styrke sine økonomiske og militære positioner med den hjælp, som det ønsker at modtage fra de magtfulde imperialistiske stater, så det også kan konkurrere med de andre to supermagter. Med sin propaganda gennem radio og andre midler søger Kina at skabe det indtryk i verden, at det ikke alene er en stor, magtfuld stat med en gammel kultur, men også at den nuværende kinesiske politik er progressiv, ja tilmed marxistisk-leninistisk. Denne virksomhed fra de kinesiske revisionisters side kan imidlertid ikke på nogen måde tjene som et eksempel, som verdens folk bør følge i deres kamp for at knuse den kapitalistiske og imperialistiske magt.

Den kinesiske opfattelse af den »Tredje Verdens« enhed er reaktionær

Den kinesiske ledelse søger enhed mellem alle landene i den "tredje verden", der fra enhver synsvinkel er uensartede: med hensyn til deres økonomiske, sociale og kulturelle udvikling, den tid der var nødvendig og den vej, de hver især har fulgt for at vinde den grad af frihed og uafhængighed, som det nyder i dag osv.

Men hvordan forestiller Kina sig den enhed, som det prædiker? Den kinesiske ledelse forstår ikke denne enhed som enhed opnået ad den marxistisk-leninistiske vej og i revolutionens og folkenes frigørelses interesser. Den forstår den ud fra det borgerlige standpunkt, dvs. som en enhed gennem traktater og overenskomster, som afsluttes og ophæves af disse landes herskere, der den ene dag er forbundet med en imperialistmagt og den næste måske opsiger de aftaler, som de selv har sluttet, for at tilknytte sig en anden.

Den kinesiske revisionistiske ledelse glemmer, at enheden mellem disse nationalstater kun kan sikres gennem proletariats og de arbejdende massers kamp i hvert enkelt land, først og fremmest mod den ydre imperialisme, som er trængt ind i dette land, men også imod den indre kapitalisme og reaktion. Kun på dette grundlag kan enheden mellem disse lande tilvejebringes. Kun på dette grundlag kan den forenede front mod udenlandsk imperialisme, såvel som mod konger, det lokale reaktionære bourgeoisie, feudale godsejere og diktatorer, opnås.

Under kapitalismen virkeliggøres enhed kun fra oven, fra toppen, for at sikre bourgeoisiets sejr og beskytte sig mod revolutionen. Virkelig enhed, folkets enhed, må imidlertid hovedsageligt opnås nedefra med proletariats i spidsen for denne enhed.

Naturligvis kan den taktik, som proletariats i et land i den såkaldte tredje verden eller alle disse landes proletariat måtte anvende for at forene sig med andre politiske kræfter imod imperialismen, ikke forkastes helt og holdent. De revolutionære kræfters enhed også med et lands borgerlige ledelse kan heller ikke afvises, når i et givet øjeblik en dybtgående modsigelse opstår i forhold til en udenlandsk imperialisme eller i forhold til en reaktionær ledelse i et af landene i den "tredje verden".

Alle disse gunstige lejligheder og muligheder må have sig for øje og udnyttes af de revolutionære kræfter. Det er derfor Lenin siger, at hjælpen fra det socialistiske land og det internationale proletariat bør være nuanceret og betinget.

De kinesiske ledere forfægter imidlertid netop en ubetinget alliance mellem de reaktionære regeringer angiveligt for at imødegå imperialismen. Og når de taler imod imperialismen, mener de ikke imperialismen i almindelighed, men kun den sovjetiske socialimperialisme.

Svækkelsen af imperialismen og kapitalismen er verdenshistoriens hovedtendens i dag. De anstrengelser, som forskellige stater udfolder for at frigøre sig for imperialismens indflydelse, udgør yderligere en tendens, der fører til imperialismens svækkelse. Men sådan som den kinesiske revisionistiske ledelse gør denne anden tendens absolut og ubetinget, uden at foretage nogen skelnen mellem landene, uden at studere de generelle og specifikke forhold, fører den ikke til den korrekte linje for folkenes enhed i kampen for at frigøre sig fra imperialistisk indblanding og herredømme. Tilsvarende kan de kinesiske revisionisters synspunkt, der betragter Europa som et kontinent af lande i den "anden verden", som de sætter i forbund med den "tredje verden", heller ikke føre til den korrekte vej. Denne gruppe af kapitalistiske stater kan aldrig være for en generel svækkelse af verdenskapitalismen. At sige at noget sådant kan opnås med bistand fra og samarbejde med Englands aristokratiske bourgeoisie, Vesttysklands revanchistiske bourgeoisie, det forslagne franske bourgeoisie og de øvrige store kapitalistiske grupper, er beklagelig naivitet.

Tilhængerne af teorien om de "tre verdener" kan også hævde, at de ved at forfægte enheden mellem disse kapitalistiske

lande har til hensigt at svække imperialismen. Men hvilken imperialisme vil denne enhed svække? Den imperialisme, som teorien om de "tre verdener" opfordrer til enhed med for at skabe en forenet front imod socialimperialismen? Den imperialisme, som de kapitalistiske lande i Europa står i forbund med, på trods af deres modsætningsforhold til den? Det er indlysende, at det at forfægte styrkelsen af disse stater er at forfægte styrkelsen af USA-imperialismens positioner, styrkelsen af de vesteuropæiske kapitalistiske staters positioner.

Når de kinesiske ledere på den anden side taler om skabelsen af en alliance mellem staterne i den "anden verden" og staterne i den såkaldte tredje verden, betyder det enheden mellem de herskende kredse i disse lande. Men at hævde, at disse alliancer vil hjælpe folkenes frigørelse er et idealistisk, metafysisk, anti-marxistisk synspunkt. At bedrage folkenes brede masser, der søger frigørelse, med sådanne revisionistiske teorier er derfor en forbrydelse mod folkene og revolutionen.

Kinas Kommunistiske Parti tror, at imperialismen ikke ved, ikke ser, ikke forstår og ikke udnytter modsigelserne, der består mellem de lande, der netop har afkastet sig kolonialismens åg og er krænket under neokolonialismens åg. Kendsgerningerne viser, at imperialismen udnytter disse modsigelser uophørligt og hver dag, til sin egen fordel. Den tilskynder og ansporer disse lande og deres folk til at bekæmpe hinanden, anstifter splittelse og strid for at de ikke skal opnå enhed, om det så blot er om visse særlige spørgsmål.

Imperialismen fører også en kamp på liv og død, idet den kæmper for at forlænge sin levetid, og når den ser, at den ikke kan opnå dette ved hjælp af de sædvanlige midler, kaster den sig ud i åben krig og aggression for at genvinde sin forrang og sit overherredømme.

De kinesiske ledere ønsker ikke alene at forene landene i den "tredje verden" med hinanden, men også med Amerikas Forenede Stater imod den sovjetiske socialimperialisme. Med andre ord siger de kinesiske revisionister åbent til folkene i den "tredje verden", at den sovjetiske socialimperialisme er deres hovedfjende, og at de derfor ikke på nuværende tidspunkt bør rejse sig mod hverken USA-imperialismen eller mod dens allierede, det reaktionære bourgeoisie, der hersker i deres egne lande. Ifølge den kinesiske "teori" må staterne i den "tredje verden" ikke kæmpe for at styrke deres frihed, uafhængighed og suverænitet, ikke for revolutionen, der omstyrter bourgeoisiets herredømme, men for status quo. Det er forståeligt, at de kinesiske revisionister, ved at prædike overenskomst med USA i modsætning til revolutionens interesser og den nationale frigørelses sag, tvinger disse stater ud i et forræderisk kompromis.

De ægte marxistisk-leninistiske partier har den internationalistiske pligt at opmuntre og inspirere proletariatet og folkene i alle disse lande til at gennemføre revolutionen, til at rejse sig mod udenlandsk og indre undertrykkelse og slaveri i en hvilken som helst form. Vort parti mener, at dette er den eneste måde, hvorpå betingelserne kan skabes for folkene for både at bekæmpe imperialismen og socialimperialismen, med hvilke det kapitalistiske bourgeoisie i de fleste af disse lande i den "tredje verden" er forbundne på alle mulige måder.

Men hvad gør Kina? Kina forsvare Mobuto og kliken omkring ham i Zaire. Gennem sin propaganda prøver Kina at skabe det indtryk, at det angiveligt forsvare dette lands folk mod en invasion af lejetropper foranstaltet af Sovjetunionen, men i virkeligheden forsvare det det reaktionære Mobuto regime. Mobuto-klikken er et agentur i USA-imperialismens tjeneste. Gennem dets propaganda og dets "pro-Zaire"-holdning forsvare Kina Mobutos alliance med USA-imperialismen, med nedkolonialismen og stræber efter at forhindre enhver forandring af status quo i dette land. De ægte revolutionæres pligt er ikke at forsvare de reaktionære herskere, imperialisternes redskaber, men at arbejde for at anspore Zaires folk til at kæmpe for deres frihed og suverænitet imod Mobuto, med den hjemlige kapital og den amerikanske, franske, belgiske og andre imperialismers.

På samme måde, sart vi er imod Mobuto i Zaire, er vi også imod Nato og hans hjælpere i Angola, fordi Sovjetunionen og Nato gør det samme i Angola, som USA og Mobuto gør i Zaire.

Ud fra en undersøgelse af situationens udvikling i de to ovennævnte stater er det indlysende, hvordan rivaliseringen mellem supermagterne an opdelingen af kolonier og markeder raser dér. Vi forsvarer hverken Nato eller Sovjetunionen, men skønt vi bekæmper dem, kan vi ikke støtte USA-imperialismen og dens lejetropper, fjender af det angolesiske folk. I enhver situation, under alle omstændigheder og til enhver tid må vi alene støtte folkene i disse to lande i deres bestræbelser på at afkaste sig det åg, som supermagterne lægger om deres hals.

Hvad bør man råde de revolutionære i Zaire til? Til at indgå kompromis med Mobuto, så folket i dette land vil blive endnu mere undertrykt af imperialismen, som de kinesiske revisionister råder til? Nej, marxister-leninister kan ikke anbefale Zaires folk eller noget andet folk den slags kempremis.

Lad os som eksempel tage Kinas politik i Pakistan. Khan'ernes Pakistan, hvor det rige bourgeoisie og de store godsejere altid har hersket, påstås at have været en allieret til Kina.

Kinas hjælp til dette land har ikke været hjælp i revolutionær retning. Det har bistået styrkelsen af Pakistans reaktionære godsejerbourgeois, som brutalt undertrykker dette lands folk, på samme måde som klikerne omkring Nehru, Gandhi og de andre reaktionære magnater undertrykker det indiske folk. Zulfikar Ali Bhuttos styre var ingen undtagelse. Først brød Østpakistan med Vestpakistan. Indien vidste, hvordan de store modsigelser, der var til stede mellem folket i Østpakistan og det herskende reaktionære bourgeoisie i Vestpakistan skulle udnyttes. De pustede til disse modsigelser til det punkt, der førte Østpakistans folk til opstand mod Ali Bhuttos Pakistan. På det tidspunkt blev Mujibur Rabmans regering, der angiveligt kæmpede for demokrati og folkets interesser dannet i Østpakistan, der antog navnet Bangla Desh. Men en morgen blev Mujibur Rabman myrdet af elementer, som var nært knyttet til USA-imperialismen. Nu er Ali Bhutto også blevet styrtet. Kinas ven og allierede, Pakistans største jordbesidder og rigeste mand, blev væltet af andre reaktionære ved et statskup.

Men hvad er det for en opposition, der er kommet til magten, og hvem er det, der tilhører den? Den er også en reaktionær kraft bestående af militærpersoner, kapitalister og storgodsejere. Drevet frem af deres klasseinteresser og de bånd, som også de har til Amerikas Forenede Stater, Sovjetunionen eller Kina, forsøger de at holde den reaktionære magt fast i deres hænder.

At prædike en tæt alliance med eller støtte til denne eller hin borgerlige politiske kraft overfor Pakistans folk, at erstatte een herskerklasse med en anden under disse betingelser, sådan som de kinesiske ledere gør, er ikke at vise dem den korrekte kurs for revolutionen. Den korrekte kurs er at opfordre folket, der befinder sig under dobbelt ild, Bhuttos og hans modstanderes, til at antænde revolutionens mægtige ild, for at udsukke de to førnævnte bål, for at omstyrte de to klikker af samme type, der eksisterer i Pakistan. I denne kamp på to fronter må det pakistanske folk selv forstå at udnytte modsigelserne.

Det samme gælder mange lande i den såkaldte tredje verden eller den "alliancefri verden".

Således har den kinesiske ledelse intet held med sig, hverken når det gælder dets alliancer og venskab med marxist-leninisterne, eller dets alliancer med de borgerlige-kapitalistiske stater. Men hvorfor har det ikke held med sig? Fordi dets politik ikke er marxistisk-leninistisk, fordi analyserne, det foretager, og de slutninger, det drager af dem, er forkerte. Hvilken tiltro kan folkene i den "tredje verden" under disse betingelser nære til Kina, der har som mål at tage disse lande under sine vinger?

Kun proletariats diktatur, kun den marxistisk-leninistiske ideologi, kun socialismen kan skabe oprigtig kærlighed, nært venskab og stålsat enhed mellem folkene, ved at eliminere alt, der splitter og deler dem. For at skabe enhed og venskab mellem folkene, for at løse problemer på den måde, der er bedst og mest i overensstemmelse med deres interesser, bør hjælp og indrømmelser ikke under nogen omstændigheder ydes til sådanne degenererede borgere som Mobuto, Bhutto, Ghandhi og andre under påskud af at ville oprette politisk ligevægt. Dette er udtryk for den anti-videnskabelige, anti-folkelige og opportunistiske "ligevægtsteori", der tjener til at opretholde status quo og slaveriet.

Vi marxister-leninister kæmper mod neokolonialisme, mod det undertrykkende kapitalistiske bourgeoisie i ethvert land, dvs. mod de, der undertrykker folkene. Denne kamp kan føres, hvis de ægte kommunistiske partier inspirerer, organiserer og leder proletariatet og de arbejdende masser. Partiets ledelse af proletariatet og masserne kan kun fremgangsrigt opnås, når partiet er besjælet af en marxistisk-leninistisk revolutionær ånd og ikke er tvetydig ånd med hundrede opfattelser, med hundrede flag. I dets handlinger går det marxistisk-leninistiske parti i det ægte socialistiske land ikke alene ud fra dets egen stats interesser, men tager også verdensrevolutionens interesse i betragtning.

Den kinesiske teori om den »Tredje Verden« og den jugoslaviske teori om den »Alliancefri Verden« undergraver folkenes revolutionære kamp

Alle overløberne fra marxismen-leninismen, de sovjetiske, titoistiske, kinesiske og andre moderne revisionister gør deres yderste for at bekæmpe marxismen-leninismen, proletariatets sejrige teori. Vort partis afsløring af teorien om de "tre verdener" har bragt de kinesiske revisionister i en vanskelig stilling, fordi de er ude af stand til at besvare vor modstand og afsløring teoretisk, og det er ikke fordi de er bange for os, men fordi de er bange for deres mangel på argumenter.

Mao Tsetung og Teng Hsiao-ping, der fremsatte eller antog begrebet den "tredje verden", ønskede ikke at underbygge denne teori med teoretisk argumentation, og dette havde sit formål. Hvorfor gjorde de ikke dette? Denne "forglemmelse" fra deres side er et trick og dets formål er at bedrage folk, at få dem til at godtage en absurd tese uden diskussion, blot fordi Mao Tsetung har udfærdiget den. Mao Tsetung kunne ikke forklare, hvori det teoretiske grundlag for dette "filosofiske" eller "politiske" begreb består, fordi der ikke er nogen måde, den kan forsvares på. Han og hans disciple udbredte deres opfattelse af verdens deling i tre ved simpelthen at proklamere den, men uden at forsvare den, fordi de selv ved, at denne tese ikke kan forsvares.

Den kinesiske "tredje verden" og den jugoslaviske "alliancefrie verden" er på det nærmeste eet og det samme. Formålet med begge disse "verdener" er at skaffe en teoretisk retfærdiggørelse for at udsukke klassekampen mellem proletariatet og bourgeoisiet og at bistå de store imperialistiske og kapitalistiske magter ræd at bevare og forevige det borgerlige undertrykkelses- og udbyttersystem.

Som en falsk anti-marxistisk teori, totalt blottet for enhver teoretisk basis, har teorien om den "tredje verden", den myte, som de kinesiske revisionister har skabt omkring den, ikke nogen virkning overhovedet, hverken på proletariatet og de lidende folkemasser eller på lederne i

disse lande. Disse ledere, som den kinesiske ledelse prøver at anbringe under sin paraply, har deres egne dybt indgroede synspunkter. De har deres egen ideologi og faste anskuelser. Derfor glider de kinesiske eventyrhistorier ikke ned hos dem. Teng Hsiao-ping og kompagni tror, at Kina med dets udstrakte landområde og befolkning kan imponere disse lande. Til en vis grad, og så længe den kinesiske teori om "tre verdener" ikke truer USA-imperialismens planer, passer denne teori USA-imperialismen. Denne teori er kilden til skabelsen af forvirrede situationer i verden, som både den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialisme drager fordel af for at udvide deres eget hegemoni, for at smede og indgå flere alliancer og overenskomster med de kapitalistiske og borgerlige godsejerherrer i landene i den såkaldte tredje verden og gøre dem endnu fastere. Denne situation tjener også de kinesiske revisionisters socialimperialistiske mål.

Med hensyn til teorien om den "alliancefrie verden", så har de jugoslaviske revisionister ophøjet den til en almenyldig teori til at erstatte den marxistisk-leninistiske teori med, der efter deres opfattelse er blevet "forældet", som ikke længere er "relevant", fordi folkene og verden skulle have forandret sig. De forkaster ikke marxismen-leninismen åbent som Carillo gør, men de bekæmper den ved at forsvare deres teori om den "alliancefri verden", mens de, der forsvare marxismen-leninismen ifølge de jugoslaviske revisionister altid gentager den samme fejl: at de ikke er enige i, at den revolutionære læres principper og normer må korrigeres, og de er derfor "vaneforbrydere". Ifølge dem er Albaniens Arbejdets Parti (der er målet for deres angreb) et "vaneforbryder"-parti, fordi det ønsker at anvende Marx', Engels', Lenins og Stalins videnskabeligprincipper, metoder og lære på "en verden fuldstændig forskellig fra den, der fandtes på deres tid".

De titoistiske synspunkter er fuldstændig anti-marxistiske.

Og de analyser de foretager af verdensudviklingen i dag udgår fra disse standpunkter. Den moderne revisionisme i almindelighed og den jugoslaviske og kinesiske revisionisme i særdeleshed er imod revolutionen. De jugoslaviske og kinesiske revisionister betragter den amerikanske imperialisme som en mægtig kraft, der kan slå ind på en mere logisk kurs, der kan "hjælpe" den nuværende verden, som - ifølge dem - 'udvikler sig og som ikke ønsker at være alliancebundet. Men den jugoslaviske teori er ude af stand til at foretage en rimelig definition af selve betegnelsen "alliancefri". Ud fra hvilken synsvinkel er de lande, som den henregner til den verden, den taler for, alliancefri: politisk, ideologisk, økonomisk eller militært? Den jugoslaviske pseudo-marxistiske teori berører eller nævner ikke dette spørgsmål, eftersom alle disse lande, som den søger at lede som en angiveligt ny verden, ikke kan vikle sig ud af deres mangesidige og forskelligartede former for afhængighed af USA-imperialismen eller den sovjetiske socialimperialisme.

Den jugoslaviske "teori" gør et stort nummer ud af den kendsgerning, at kolonialismen af den gamle type stort set nu er blevet afskaffet, men den siger ikke, at mange folk er faldet i den ny kolonialismes klør. Vi marxister-leninister benægter ikke den kendsgerning, at kolonialismen i de gamle former er blevet afskaffet, men vi understreger, at den er blevet erstattet af neo-kolonialisme. De samme kolonialister af i går undertrykker stadig folkene i dag med deres økonomiske og militære magt, og desorganiserer dem politisk og ideologisk ved at indføre deres korrupte livsstil. Titoisterne kalder en sådan situation for en stor verdensforandring og tilføjer, at hverken Marx eller Lenin, for slet ikke at tale om Stalin, som de helt og holdent forkaster, tænkte sig en sådan mulighed. Ifølge dem er folkene nu fri, uafhængige og stræber

kun efter alliancefrihed, og efter at verdens rigdom fordeles på en mere rationel og retfærdig måde.

For at denne "bestræbelse" kan realiseres, beder de jugoslaviske "teoretikere" de amerikanske imperialister og sovjetiske socialimperialister og de udviklede kapitalistiske lande an, at de af deres hjertes godhed og gennem internationale konferencer, debatter samt gensidige indrømmelser og koncessioner bidrager til omdannelsen af verden af i dag, der, som de siger, "har nået en sådan grad af bevidsthed, at den er i stand til at overgå til socialismen".

Det er den "socialisme", de titoistiske revisionister prædiker, og det er en prædiken, som de holder for at bortlede folkene så meget som muligt fra virkeligheden. Da de er imod revolutionen, er de for bevarelsen af social fred, så bourgeoisiet og proletariatet kan karme overens an at "forbedre de nederste klassers levestandard". Dvs. at de ydmygt beder de øvre klasser an at være "gavmilde" og afstå noget af deres profit til de "fordømte her på jorden".

Tito ønsker at gøre teorien om den "alliancefri verden" til "en almengyldig lære", der som før nævnt skulle være i overensstemmelse med "situationen i verden i dag". Verdens folk er vågnet og ønsker at leve frit, men ifølge Titos teori er denne "frihed" ikke "fuldstændig" nu på grund af de to blokke, NATO—blokken og Warschawa-blokken.

Tito stiller sig an som den ledende skikkelse og bannerfører for anti-blok-politikken. Det er rigtigt, at hans land ikke er medlem af NATO eller Warschawa-pagten, men det er forbundet med disse militære organisationer med mange bånd. Den jugoslaviske økonomi og politik er ikke uafhængig. Den er betinget af de kreditter, den hjælp og de lån, som de modtager fra de kapitalistiske lande og først og fremmest fra den amerikanske imperialisme. Det er derfor det støtter sig mest på denne imperialisme.

Tito støtter sig imidlertid også på den sovjetiske imperialisme og på alle andre kapitalistiske stormagter. Så Jugoslavien, der hævder at være alliancefri er om ikke de jure så de facto allieret med supermagternes aggressive organisationer.

Der er i forskellige lande i verden mange ledere som Tito, som han vil samle i den såkaldte alliancefri verden. Disse personer er i almindelighed borgerlige, kapitalister, ikke-marxister. Mange af dem bekæmper revolutionen. Betegnelserne socialist, demokrat, socialdemokrat, republikaner, uafhængig republikaner osv., som disse personer antager, tjener som oftest til at bedrage proletariatet og det undertrykte folk for at holde dem i lænker og føre et politisk spil på deres bekostning.

Anti-marxistisk kapitalistisk ideologi er fremherskende i de "alliancefri" stater. Mange af disse stater er forbundet og sammenflettet med supermagterne og alle de udviklede kapitalistiske lande i verden på samme måde som Titos Jugoslavien. Det eneste grundlag, der er for grupperingen i den "alliancefri verden" under Titos ledelse, som han anbefaler alle lande, er målet og aktiviteten for at kvæle revolutionen, at hindre proletariatet og folkene i at rejse sig til opstand for at omstyrte det gamle kapitalistiske samfund og oprette det ny samfund, socialismen.

Dette er den ide og det hovedprincip, der leder Tito til at samle disse lande. Han foregiver, at han har klaret at samle dem og påtaget sig ledelsen af dem, men dette har ingen bund i virkeligheden, eftersom der ikke er nogen, der tillægger den titoistiske teori om den "alliancefri verden" eller den kinesiske teori om de "tre verdener" den betydning, som deres bannerførere

ønsker og stræber efter. Enhver går sit eget ærinde ad den vej, der giver ham den største og mest umiddelbare gevinst.

Alle tegn tyder på, at den amerikanske imperialisme og verdenskapitalismen foretrækker Titos "alliancefri verden" fremfor kinesernes "tredje verden". Selv om de støtter den kinesiske teori om "tre verdener", er de udviklede kapitalistiske lande og den amerikanske imperialisme imidlertid en smule varsomme og tøvende, fordi styrkelsen af Kina kan føre til uønskede situationer og eventuelt blive farlig for amerikanerne selv. Titos "alliancefri verden" udgør imidlertid slet ikke nogen fare for Amerikas Forenede Stater. Det er derfor, at Carter under Titos seneste besøg i USA priste hans rolle i skabelsen af den "alliancefri verden" og beskrev de "alliancefri landes" bevægelse, som "en meget vigtig faktor for at løse hovedspørgsmålene i verden af i dag!"

De "alliancefri lande", hvoraf de fleste er kapitalistiske lande, har kastet terningerne. De ved, hvordan de skal manøvrere i politik og forbinder sig med de imperialistiske og kapitalistiske magter, der yder dem mest hjælp. Ifølge den borgerlige og kapitalistiske anskuelse er det at beskæftige sig med politik ensbetydende med at bedrage, narre og overliste de andre så grundigt og ofte som muligt. Denne politik er en prostitutionens politik, der som formål har i bestemte øjeblikke og under forbigående anstændigheder at skaffe nogle hårde kontanter fra en mægtigere stat i ens egen classes interesse, i denne classes ledende folks interesse.

Titoismen forkynnder med dens teori om den "alliancefri verden" netop denne politik. Men den har ikke overalt samme orientering, som Tito foregøgler. De "alliancefri" stater rådfører sig ikke med Tito med hensyn til, hvad de burde gøre, og hvordan

de burde handle. På få undtagelser nær prøver disse staters herskere at befæste deres kapitalistiske magt, at udbytte folket, at stå på venskabelig fod med et stort imperialistisk land, at hindre eller undertrykke udbrud af oprør eller opstand fra ethvert folks side og enhver revolution. Dette er hele politikken i den titoistiske "alliancefri verden".

Den kinesiske teori om den "tredje verden" er også for status quo. Hensigten med den titoistiske "alliancefri verden" er at tigge kreditter fra den amerikanske kapitalisme og de andre kapitalistiske lande for at berige bourgeoisiet og holde det ved magten. Med sin teori om den "tredje verden" ønsker også Kina at berige sig, at styrke sig økonomisk og militært for at blive en supermagt, for at dominere verden. Målet med begge disse "verdener" er anti-marxistisk, de er for kapitalen, for den amerikanske imperialisme.

Som Titos besøg i Kina og Hua Kuo-fengs besøg i Jugoslavien viste, ødsler de jugoslaviske revisionister med lovprisninger og forslagen smiger overfor Kina, velvidende om de kinesiske revisionisters karakter og med henblik på at lokke dem over på de jugoslaviske standpunkter, så teorien om de "alliancefri lande" ikke bare møder forståelse, men også fuldstændig billigelse i Peking. Selv om de ikke fraviger deres teori om den "tredje verden", er de kinesiske revisionistiske ledere med Hua Kuo-feng og Teng Hsiao-ping i spidsen trådt frem med åben støtte til den titoistiske teori om den "alliancefri verden".

De har demonstreret, at de ønsker at arbejde nært sammen med de jugoslaviske revisionister ad den samme linje, på to parallelle spor, med det fælles anti-marxistiske formål at bedrage folkene i den "tredje verden". De jugoslaviske revisionister er nu ved at udarbejde disse synspunkter til forsvaret af Kina. Samtidig med at de forsvarer det, har de imidlertid rejst en række "argumenter", der er fornærmende for Kina som den storhedsvanvittige stat, det er. Titoisterne er trådt frem med åben støtte til Kina og forsvarer det mod den afsløring, som vort

parti foretager af den kinesiske ledelse, ved at hævde, at Kinas nuværende politik skulle være realistisk.

Kina er et stort land, siger jugoslaverne, der ifølge selve dets natur må udvikles, da det stadig er tilbagestående, et udviklingsland. De marxistisk-leninistiske partier, som Albanien Arbejdets Parti, tager fejl, hævder titoisterne, når de angriber Kina for dets rigtige stræben efter udvikling og alliance- frihed, for den hjælp det giver nationale befrielseskrigene osv. osv. Jugoslavien har ambitioner om at gøre Kina til en satellit omkring den. Det væsentlige for de jugoslaviske revisionister er, at Kina antager deres anti-marxistiske synspunkter uden forbehold.

Med teorien om den "alliancefri verden" har Jugoslavien med Tito i spidsen altid trofast tjent den amerikanske imperialisme. Tito og hans gruppe udfører også den slags tjeneste nu ved at søge at presse Kina hen mod en tilnærmelse til og alliance med Amerikas Forenede Stater. Dette var det vigtigste formål med Titos rejse til Peking og med hans samtaler der, som resulterede i et nært venskab. Med Hua Kuo-fengs besøg i Jugoslavien har det taget form af et omfattende samarbejde ikke blot mellem de to stater, men også mellem de to partier. Allerede under Titos besøg i Peking indrømmede de kinesiske ledere halvvejs, at Jugoslaviens Kommunisters Forbund var et ægte marxistisk-leninistisk parti, og at ægte socialisme var under opbygning i Jugoslavien. Da Hua Kuo-feng tog til Beograd, fastslog de det fuldstændigt og officielt.

Maoisterne har med andre ord gjort nøjagtig, hvad Miko Jan og Hrustjov i sin tid gjorde, da de ydede Tito fuld anerkendelse som "marxist-leninist" og erklærede, at "socialismen opbygges i Jugoslavien", og at "Jugoslaviens Kommunistiske Parti er et marxistisk-leninistisk parti".

Amerikas Forenede Stater trækker enten i Tito-tråden eller i Hua Kuo-feng og Teng Hsiao-ping-trådene, som de ønsker. Dette par er marionetter, som ikke optræder åbent på dukketeaterscenerne. De holder sig snarere forklædt, og når deres teorier angribes og de ikke kan finde nogle kendsgerninger til støtte for deres argumenter, erklærer de, at "de ikke vil indgå i en polemik"! Hvorfor går de ikke ind i en polemik med det socialistiske Albanien, når det og det marxistisk-leninistiske Arbejdets Parti har afsløret dem i deres nøgenhed overfor verdensopinionen? Hvad venter de på? De går ikke ind i en polemik, fordi de frygter, at deres forræderiske spil mod marxismen-leninismen og revolutionen skal blive blotlagt. Når de kinesiske ledere gennem jugoslaverne og andre siger, at Kina ikke vil svare på den albanske polemik, er deres hensigt at dække over sandheden.

USA, Sovjetunionen og andre kapitalistiske lande afholder til stadighed forskellige tosidige eller flersidige møder, alle mulige konferencer, kongresser, vedtager resolutioner, holder taler, organiserer pressekonferencer, udspreder en mængde løgne og vakker falske forhåbninger, fremsætter trusler og griber til afpresning. Alt dette gøres for at kante ud af krisen, som de er kørt fast i, for at undertrykke de lidende undertrykte folks hævnfølelser, for at føre de brede arbejdende masser og proletariatet bag lyset og bedrage de progressive demokrater. De jugoslaviske og kinesiske revisionister spiller også deres kort i hele dette vildledende og beskidte spil.

Også teorien om en "verden i udvikling" er et af kortene i dette spil, der har det samme anti-marxistiske formål at forvirre folks bevidsthed. Denne teori spilder ingen ord på politiske problemer, for at gøre dette ville være omsonst. Kun "økonomiske spørgsmål" og "udviklingsspørgsmålet" i almindelighed eksisterer for denne teori. Men hvilken slags udvikling denne teori om en "verden i udvikling" tilstræber, er der ingen, der præciserer. Naturligvis

Ønsker forskellige lande i verden at udvikle sig på det økonomiske, politiske, kulturelle og andre områder. Folkene i verden med proletariatet i spidsen ønsker at omstyrte den gamle, rådne, borgerlige kapitalistiske verden og bygge en ny verden, socialismen, i stedet. Men teorierne om den "alliancefri verden" og en "verden i udvikling" nævner ikke denne verden.

Når vi marxister-leninister taler om forskellige lande, tilkendegiver vi også vor mening om dem, foretager vurderinger af udviklingstrinnet i dette eller hint land, af hver enkelt stats muligheder for at udvikle sig i denne retning. Vi siger, at folkene i hvert land må gennemføre revolutionen og bygge det nye samfund ved at stole på egne kræfter. Vi siger, at enhver stat for at blive fri, uafhængig og suveræn må bekæmpe og omstyrte dets undertrykkere, at den må bekæmpe enhver imperialisme, der slavebinder den, at den må vinde og forsvare sine politiske, økonomiske og kulturelle rettigheder og opbygge et fuldstændigt frit, fuldstændigt uafhængigt fædreland, hvor arbejderklassen hersker i forbund med alle de arbejdende masser. Det er, hvad vi siger, og vi er beslutsomme forsvarere af den leninistiske tese om to verdener. Vi tilhører den nye socialistiske verden, og vi bekæmper den gamle kapitalistiske verden på liv og død.

Alle andre teorier, der opdeler verden i den "første verden", den "anden verden", den "tredje verden", den "alliancefri verden", en "verden i udvikling" eller en hvilken som helst anden "verden", der måtte blive opfundet i fremtiden, tjener kapitalismen, tjener stormagternes hegemoni, tjener deres formål: at fastholde folkene i slaveri. Det er derfor, vi bekæmper disse reaktionære, anti-marxistiske teorier af al kraft.

Hele verden og især landene i den såkaldt tredje verden, den alliancefri verden eller verden i udvikling følger vort partis kamp med sympati.

I vore marxistisk-leninistiske synspunkter, i vort partis ideologiske og politiske standpunkt ser folkene i disse lande, som de kinesiske, titoistiske og sovjetrevisionistiske teorier har til hensigt at bedrage, et korrekt standpunkt, der svarer til den korrekte vej for deres endelige frigørelse for undertrykkelse og udbytning.

Netop derfor prøver marxismen-leninismens fjender at rette den beskyldning mod os, at vi er sekteriske, "venstre"-opportuniste, blanquister, at vi ikke foretager korrekte analyser af den internationale situation, men holder os til forældede skemaer osv. Det er klart, at de dermed mener vor revolutionære lære, som de kalder "marxistisk-leninistiske skematisme", "stalinistisk skematisme" osv.

De beskylder os for at ville opfordre de lande, der er undsluppet den gamle kolonialismes form for udbytning og som er kommet ind under neokolonialismens udbytningsform, til at gennemføre den proletariske revolution øjeblikkeligt. De tror, at de tildeler os hårde slag ved at fremstille os som eventyrere. Men vort parti fastholder trofast den marxistisk-leninistiske teori, den teori, der korrekt har bestemt revolutionens vej, etaperne, som denne revolution må gennemløbe, og betingelserne, der må være opfyldt for at denne revolution, hvad enten den er nationaldemokratisk og anti-imperialistisk eller socialistisk, kan gennemføres med held. Vi var trofaste mod denne teori under vor antifascistiske nationale befrielseskrig, vi er trofaste mod den nu under socialismens opbygning, vi er trofaste mod den i vor ideologiske kamp og udenrigspolitik. Vor analyse er korrekt, derfor kan ingen bagvaskelser ryste den.

Kapitel 2

KINAS PLAN OM AT BLIVE EN SUPERMAGT

I starten, da USA-imperialismens og den sovjetiske socialimperialismes globale strategi for at opnå verdensherredømme blev analyseret, da opkomsten og udviklingen af de forskellige varianter af den moderne revisionisme blev analyseret, såvel som alle disse fjenders kamp imod marxismen-leninismen og revolutionen, behandlede vi også den kinesiske revisionismes rolle og strategi.

Kina fremstiller sin politiske linje som marxistisk-leninistisk, men virkeligheden viser det modsatte. Det er netop denne linjes sande natur, som vi marxister-leninister må klarlægge. Vi må ikke tillade, at de kinesiske revisionistiske teorier får lov at gå for at være marxistiske teorier; vi må ikke tillade, at Kina med den kurs det er slået ind på fremstår, som om det kæmper for revolutionen, når det modsatte i virkeligheden er tilfældet.

Med den politik, det følger, bliver det stadig mere åbent- lyst, at Kina forsøger at styrke kapitalismens positioner hjemme og etablere hegemoni i verden, at blive en imperialistisk stormagt, således at det også - så at sige - udfylder den "plads det fortjener".

Historien viser, at ethvert stort kapitalistisk land stiler imod at blive en stor verdensmagt, stiler imod at indhente og overgå de andre stormagter, og konkurrere med dem om verdensherredømme. Den kurs, de store borgerlige stater har fulgt for at blive imperialistmagter, har været forskellig; den har været betinget af forskellige historiske og geografiske omstændigheder, af produktivkræfternes udvikling osv. Amerikas Forenede Staters kurs er forskellig fra den, de gamle europæiske magter som England, Frankrig og Tyskland har fulgt, som baserede sig på kolonial besættelse.

Efter Anden Verdenskrig stod USA som den største imperialistiske magt. På grundlag af den store økonomiske og militære styrke det besad og gennem udviklingen af neokolonialismen, forvandlede det til en imperialistisk supermagt. Men inden længe fjøede sig endnu en supermagt til denne, nemlig Sovjetunionen, som efter Stalins død og Hrustjov-ledelsens forræderi imod marxismen-leninismen, forvandlede til en imperialistisk supermagt. Til dette formål udnyttede det den store økonomiske, tekniske og militære potentiel, socialismen havde opbygget.

Vi er nu vidner til, at endnu en stor stat bestræber sig på at blive en supermagt, nemlig Kina af i dag, fordi også det i hurtigt tempo følger en kapitalistisk kurs. Men Kina har ingen kolonier, mangler en udviklet storindustri, har generelt set ingen stærk økonomi, og har heller ikke nogen stor atomslagstyrke af den størrelsesorden, som de to andre supermagter besidder.

For at blive en supermagt er det absolut afgørende at have en udviklet økonomi, at have en hær udstyret med atombomber for at sikre sig markeder, indflydelsessfærer, kapitalinvesteringer i udlandet osv. Kina er opsat på at tilvejebringe disse betingelser så hurtigt som muligt. Dette udtryktes i Chou En-lais tale til Folkeforsamlingen i 1975 og blev gentaget på Kinas Kommunistiske Partis 11. kongres, hvor man proklamerede, at Kina inden udgangen af dette århundrede vil blive et mægtigt, moderne land, der har som mål at indhente Amerikas Forenede Stater og Sovjetunionen. Nu er hele denne plan blevet udvidet og fastlagt i nøje detaljer med den politik, der kaldes de "fire moderniseringer".

Men hvilken kurs har Kina valgt, så at det også vil blive en supermagt? I øjeblikket er kolonierne og markederne i verden optaget af andre. Opbygningen af en økonomisk og militær styrke på højde med USAs og Sovjets, sådan som kineserne hævder, de vil gøre, og ved egne kræfter, er umuligt på tyve år.

Under disse betingelser må Kina for at blive en supermagt gennemgå to hovedfaser: Først må det forsøge at opnå lån og investeringer fra USA-imperialismen og andre udviklede kapitalistiske lande, anskaffe sig ny teknologi for at udnytte sine egne rigdomme, hvoraf en stor del vil gå tilbage til kreditorerne som profitter. For det andet vil den investere den merværdi, der er presset ud af det kinesiske folk, i stater på forskellige kontinenter, akkurat som USA-imperialisterne og de sovjetiske socialimperialister gør i dag.

Kinas bestræbelser på at blive en supermagt er i første række baseret på dets valg af allierede og opbygningen af alliancer. I verden i dag er der to supermagter, USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme. De kinesiske ledere har regnet ud, at de må satse på USA-imperialismen, som de har knyttet store forventninger til om at opnå hjælp inden for de økonomiske, finansielle, teknologiske og organisatoriske områder såvel som inden for det militære felt. Faktisk er USAs økonomisk-militære styrke større end den sovjetiske socialimperialismes. Dette er de kinesiske revisionister udmærket klar over, skønt de siger, at Amerika er i tilbagegang. Med den kurs de følger, kan de ikke satse på en svag partner, som de ikke vil kunne opnå ret meget fra. Det er netop på grund af dets styrke, at de har valgt Amerikas Forenede Stater som deres allierede.

Der er også andre hensigter bag alliancen med USA og tilpasningen af den kinesiske politik til USA-imperialismens politik. I sig selv udgør den en trussel mod den sovjetiske social imperialisme, som det er åbenbart ud fra den øredøvende propaganda og de febrilske aktiviteter, de kinesiske ledere fremfører mod Sovjetunionen. Ved at følge denne politik lader Kina det revisionistiske Sovjetunionen forstå, at dets forbindelser med Amerikas Forenede Stater udgør en kolossal styrke imod det i tilfælde af udbruddet af en imperialistisk krig.

Den kinesiske politik af i dag sigter også imod at etablere venskaber og alliancer med alle de andre udviklede kapitalistiske lande, som det søger politiske og økonomiske fordele fra. Kina ønsker og prøver på at styrke USAs alliance med disse lande i den "anden verden", som det kalder den. Det opmuntrer deres enhed med eller rettere deres underkastelse under den amerikanske imperialisme, som det betragter som sin seniorpartner.

Dette er forklaringen på alle de nære bånd, som den kinesiske regering er opsat på at etablere med alle de rige kapitalistiske stater: Japan, Vesttyskland, England, Frankrig osv., dette er forklaringen på de regelmæssige besøg, som regeringsdelegationer indenfor økonomi, kultur og videnskab fra USA og alle de andre udviklede kapitalistiske lande aflægger i Kina, det være sig republikker eller monarkier, såvel som på de kinesiske delegationer til disse lande. Dette er forklaringen på Kinas systematiske handlinger for ved enhver given lejlighed at demonstrere sin stilling til gunst for USA og de andre industrialiserede kapitalistiske lande ved at forsøge at gøre opmærksom på alt hvad der skrives, siges og gøres i disse stater imod den sovjetiske socialimperialisme.

Denne politik fra de kinesiske leders side kan ikke undgå at vække USAs opmærksomhed og behørig støtte. Som bekendt var der under Anden Verdenskrig i det amerikanske udenrigsministerium to fløje - en for Chang Kai-shek og en anden for Mao Tsetung. Selvfølgelig sejrede Chang Kai-shek-fløjen i det amerikanske udenrigsministerium og senat på denne tid,

medens Mao Tsetung-lobbyen sejrede på stedet, på det kinesiske fastland. Blandt tilhængerne til denne fløj var Marshall og Vandemeyer, Edgar Snow og andre, der blev venner med og rådgivere for kineserne, som tilskyndede til og inspirerede alle mulige organisationer i det ny Kina. I dag genoplives og styrkes alle disse gamle bånd, de intensiveres og tager fast form. Nu kan enhver se, at Kina og Amerikas Forenede Stater tilnærmer sig hinanden stadig mere. For nogen tid siden skrev en af de mest velinformerede amerikanske aviser, "The Washington Post": "Der er nu en samstændende opfattelse i Amerika, som endog støttes af højre, endog af de, der har ringe sympati for Peking. Ifølge denne enige opfattelse er der ikke længere grund til - uanset hvad der måtte være sket i fortiden - at regne Kina for nogen trussel imod USA. Bortset fra Taiwan er der kun få ting, som de to regeringer ikke er enige om. Faktisk er de to sider enedes om at lægge Taiwanspørgsmålet til side for at kunne opnå fordele på andre områder".

Taiwanspørgsmålet, som rejses i forholdet mellem Kina og USA står tilbage som noget formelt. Kina insisterer ikke på dette spørgsmål nu. Det bekymrer sig ikke om Hong Kong og er ikke det mindste foruroliget over, at Macao stadig beherskes af portugiserne. Den kinesiske regering vil ikke tage imod den nye portugisiske regerings tilbud om at levere denne koloni tilbage til Kina, idet den siger, at "man ikke tager en gave tilbage". Eksistensen af disse kolonier hører fortiden til, men dette forstyrrer ikke de kinesiske leders pragmatiske politik. Og når Hong Kong og Macao forbliver kolonier, hvorfor skulle Taiwan så ikke også forblive en koloni? Øjensynligt er Kina stærkt interesseret i at Taiwan også skal forblive som det er i fremtiden. Foruden sine åbne forbindelser, som det plejer helt åbenlyst, er det interesseret i at udvikle sin fordækte trafik med de amerikanske imperialister, med de britiske, japanske og andre imperialister gennem disse tre døre. Derfor er det noget vrøvl, når Teng Hsiao-ping og Li Hsien-nien forsøger at diske op med, at det sino- amerikanske forhold angiveligt skulle være afhængigt af amerikanernes stilling overfor Taiwan. Det er intet andet end et røgslør, der skal skjule den kurs, som Kina har slået ind på for tilnærmelse til USA med det formål at blive en supermagt.

Carter har erklæret, at USA vil oprette diplomatiske forbindelser med Kina. For så vidt angår Taiwan, vil det indtage samme stilling som Japan, dvs. formelt bryde diplomatisk med øen uden at bryde de økonomiske og kulturelle forbindelser og under dække af disse de militære forbindelser. Og faktisk er Kina interesseret i USAs militære forbindelser med Taiwan. Det ønsker, at USA opretholder styrke på Taiwan, i Japan, Sydkorea og Det Indiske Ocean, fordi det anser dette for at være til Kinas fordel, for på denne måde at danne en modvægt overfor Sovjetunionen.

Alle disse standpunkter er forbundet med den kurs, som den kinesiske ledelse har valgt for at gøre Kina til en supermagt, ved at forsøge at udvikle dets økonomi og øge dets militære styrke via lån og investeringer fra USA og andre store kapitalistiske lande. Det retfærdiggør denne politik ved at hævde, at det angiveligt følger en korrekt politik, Mao Tsetungs "marxistiske" linje, ifølge hvilken "Kina bør nyde godt af de store fremskridt i verden, nye patenter og teknologi, lade de udenlandske ting tjene den indre udvikling", osv. Artiklerne i "Folkets Dagblad" og de kinesiske leders taler er fulde af den slags slogans. Ifølge det kinesiske syn er det at drage nytte af opfindelserne og de industrielle landvindinger det samme som at tage imod lån og acceptere investeringer fra USA, Japan, Vesttyskland, Frankrig, Storbritannien og alle de andre kapitalistiske lande, som det er så fuldt af lovord om.

De kinesiske ledere har antaget de revisionistiske teorier om at store lande som Kina, der besidder mange værdier, kan modtage lån fra den amerikanske imperialisme eller enhver

mægtig kapitalistisk stat, trust eller bank, fordi de angiveligt er i stand til at betale lånene tilbage.

De jugoslaviske revisionister forsvarede dette synspunkt. Når de falbyder deres erfaringer med "opbygningen af de specifikke socialisme" med støtte fra verdens finansoligarki og især amerikansk kapital, giver de Kina et eksempel og en opmuntring til uden tøven at følge denne kurs.

De store lande betaler måske de lån tilbage, de modtager, men de imperialistiske investeringer, der placeres i disse store stater, som f.eks. i den revisionistiske Sovjetunion, Kina eller hvor som helst, kan ikke undgå at føre til alvorlige neokolonialistiske konsekvenser. Folkenes arbejde og rigdom udbyttes også i de udenlandske kapitalistiske koncerners og monopolders interesser. De amerikanske imperialister såvel som de udviklede kapitalistiske stater i Vesteuropa eller Japan, som foretager investeringer i Kina og i de revisionistiske lande, er ude på at bore sig ind der for at sammenflette deres landes koncerner i et fast samarbejde med virksomhederne og de vigtige industrigrene i disse lande.

Spørgsmålet om imperialistiske staters investeringer i Kina er ikke så simpelt, som revisionisterne søger at foregøgle når de hævder, at denne indtrængen af kapital i deres lande er harmløs, angiveligt fordi den ikke kommer ind via mellemstatslige forbindelser (skønt topledere i Kina nyligt har erklæret, at de vil tage imod statslån fra udlandet), men gennem private banker og selskaber uden politiske implikationer og forpligtelser. Ethvert land, stort eller lille, der pådrager sig omfattende gæld hos denne eller hin imperialisme, er altid udsat for uundgåelige farer med hensyn til landets uafhængighed og suverænitet, når det slår ind på denne kurs, og det gælder særligt økonomisk svage lande som Kina. Et ægte socialistisk land har intet behov for at sætte sig i en sådan gæld. Det har kilderne til sin økonomiske udvikling hjemme, i sin rigdom, i sin indre akkumulation og i folkets skabende kraft. Eksemplet et lille land som Albanien giver, viser meget klart, hvilke uudtømmelige midler, kilder og kapaciteter et socialistisk land har til sin udvikling.

Og disse midler og kilder er meget større i et større land, såfremt det konsekvent går frem ad marxismen-leninismens vej.

Åbningen af det kinesiske marked for den amerikanske imperialisme og de store amerikanske og andre vestlige selskaber er blevet budt velkommen med tøjlesløs glæde af USA-imperialisterne og hele det internationale bourgeoisie. De multinationale selskaber, industriherrerne i USA har et grundigt kendskab til den kinesiske økonomi og dens mange sider, og derfor gør de deres yderste for at opbygge deres økonomiske netværk der, for at danne fællesselskaber og høste kæmpe profiler. Ikke kun de store amerikanske selskaber, men også selskaberne i Japan, Tyskland og de andre udviklede kapitalistiske lande opererer således i Kina.

Kina har allerede afsluttet en kontrakt med Japan om levering af indtil 10 mio. tons olie årligt. Et stort hold repræsentanter fra det italienske ENI drog til Kina for at tilbyde dem licenser til olieeftersøgningsudstyr, men de måtte se sig forbigået af store grupper fra de amerikanske olieselskaber, som forinden havde indgået aftaler med Kina om den fælles udvinding og udnyttelse af olie. Således handler Kina også i andre minesektorer, som for eksempel for jern og andre mineraler, af hvilke der allerede kendes eller kan findes store ressourcer. De tyske kulbaroner er nu i Kina og har afsluttet kontrakter til en værdi af milliarder af mark. Kinesiske ministre rejser frem og tilbage til Japan, Amerika og Europa for at få lån, underskrive kontrakter om moderne teknologisk udstyr, for at købe moderne våben og slutte teknisk-videnskabelige

aftaler osv. Dørene til alle kinesiske institutioner og virksomheder er blevet åbnet for forretningsmænd fra Tokio, Wall Street og EF, som suser til Peking, og skæver til hinanden for at sikre sig kontrakter til de store "moderniserings"projekter, den kinesiske regering tilbyder don. Således er også Kina hvirvlet ud i den imperialistiske griskheds malstrøm, ud i imperialismens store hunger efter mineraler og råstoffer og efter at udbytte den kinesiske arbejdskraft.

Enhver véd, at ingen kapitalist giver hjælp til nogen uden først at kalkulere sine egne økonomiske, politiske og ideologiske interesser. Det er ikke blot et spørgsmål om den andel af profitten, som han opnår. Med den kredit, som det kapitalistiske land yder, følger også dets livsform, dets kapitalistiske tankegang, som trænger ind i det land, der modtager dets "hjælp", det indretter baser og spreder sig snigende, som ringe i vandet, det udvider sit spindelvæv - hvor edderkoppen som bekendt altid sidder i midten på spring, parat til at suge blod af alle de fluer, der fanges ind i dens væv, som det er sket med Jugoslavien, og som det nu sker med Sovjetunionen. Og det samme vil ske med Kina.

Følgelig vil Kina, som det allerede gør, give efter i politiske og ideologiske spørgsmål, og det kinesiske marked vil blive en meget vigtig redningsplanke for den amerikanske imperialisme og de andre industrialiserede kapitalistiske magter.

De amerikanske, vesttyske, japanske og andre lån til og investeringer i Kina vil med sikkerhed berøre dets uafhængighed og suverænitæt i større eller mindre grad. Sådanne lån gør enhver modtagerstat afhængig, thi udlånerne påfører den sin egen politik. Derfor vil enhver stat, stor eller lille, der vikles ind i imperialismens system, få beskåret eller miste sin politiske frihed, sin uafhængighed og sin suverænitæt. Selv Sovjetunionen er blevet reduceret til en sådan stat med begrænset suverænitæt, skønt det, da det slog ind på den kapitalistiske genrejsnings vej, var langt stærkere økonomisk og militært end Kina af i dag, der står på samme kurs.

Naturligvis mister de små lande, når de fanges i det imperialistiske system, hurtigere deres frihed og uafhængighed end store lande som Kina og Sovjetunionen, som mister den mere gradvist, ikke blot fordi disse har et større økonomisk og militært potentiel, men også fordi de ved at støtte sig på dette potentiel, kæmper for at beskytte deres markeder og erobre nye, skabe og udvide deres indflydelsessfærer for at lægge pres og få indflydelse på hinanden, ja endog gå i krig, når de ikke kan finde anden udvej. Men selv dette befrier don ikke fra kreditternes og investeringernes lænker, som binder don på hænder og fødder. Lånene skal tilbagebetales med renter. Hvis man imidlertid er ude af stand til at betale tilbage, vil man pådrage sig ny gæld. Gælden hober sig op og kapitalisten forlanger sin betaling, og når man ikke kan betale vil han lægge pres på én. De amerikanske monopoler, for eksempel, som påtvinger sin politik på regeringen, tvinger den til at beskytte deres kapital med alle midler, om nødvendigt erklære krig for at beskytte sig.

Bedømt ud fra den iver, de kinesiske ledere lægger for dagen i deres bestræbelser på at basere sig på den amerikanske imperialisme, på USAs kapitalister, for at udvikle deres lands økonomi, falder deres øredøvende larm om denne imperialismes svækkelse til jorden. Deres påstande om den amerikanske imperialismes svækkelse er et bluffnummer på samme måde som deres forsikringer om at ville stole på egne kræfter. De kinesiske revisionister mener det modsatte af, hvad de siger; det kan enhver se af deres praksis.

De officielle kinesiske aviser lufter ofte deres bekymring over de lån, Sovjetunionen modtager fra amerikanske, vesttyske, japanske og andre banker. De maner USA og de andre udviklede kapitalistiske lande til forsigtighed, fordi Sovjetunionen bruger den teknologiske bistand og de

ydede lån til at udvikle og styrke sin økonomiske og militære styrke og fordi denne hjælp og disse kreditter øger den fare, som truer fra den sovjetiske socialimperialisme, der ifølge de kinesiske ledere i dag har indtaget Det tredje Riges plads. Derfor opfordrer de til at disse lån standses så hurtigt som muligt. Den kinesiske presse taler med somme vendinger som Strauss, den berygtede vesttyske nazist og revanchist.

Det er ikke svært at udlede den virkelige mening der ligger i den "bekymring", som de kinesiske ledere udtrykker over lån, Sovjetunionen modtager. De er naturligvis ikke bekymrede over disse låns kapitalistiske natur eller den fare de udgør for den sovjetiske stat. Men de er ude på at fortælle de amerikanske kapitalmagter og USAs regering, regeringerne og kapitalisterne i de andre imperialistiske lande, at de skal lade være med at give disse lån og denne hjælp til Sovjetunionen for i stedet at give den til Kina, der ikke udgør nogen fare for dem, men derimod er en kilde til profit.

Dette er det ene aspekt i den kinesiske plan om at blive en supermagt. Det andet aspekt er forsøgene på at beherske de mindre udviklede lande i verden, at blive anføreren for det, Kina kalder den "tredje verden".

Den herskende gruppe i Kina lægger stor vægt på den "tredje verden", i hvilken Kina ikke tilfældigt eller uden formål indregner sig selv. De kinesiske revisionister har et meget veldefineret politisk formål med den "tredje verden". Det er en del af den strategi, hvis formål er at forvandle Kina til en supermagt så hurtigt som muligt. Kina ønsker at samle landene i den "tredje verden" eller de "alliancefrie" lande eller "udviklingslandene" om sig, fordi det vil skabe en stor styrke, som ikke blot vil forøge den samlede kinesiske styrke, men også vil være en hjælp for Kina til at imødegå de andre to supermagter, USA og Sovjetunionen; det vil give Kina større vægt i slagsmålet om opdelingen af markeder og indflydelsessfærer for at opnå ægte status som imperialistisk supermagt. Kina prøver at virkeliggøre sin hensigt om at samle så mange stater i verden som muligt omkring sig selv under det slogan, at det skulle være for folkenes befrielse fra neokolonialisme og deres overgang til socialisme gennem kampen imod imperialismen.

Kina taler ret abstrakt om denne imperialisme, men det fremhæver, at den sovjetiske socialimperialisme er den farligste.

Kina har lanceret dette demagogiske slogan, som er blottet for ethvert teoretisk indhold i håbet an at kunne udnytte det som et middel i realiseringen af dets hegemonistiske hensigter. Til en begyndelse forsøger det at etablere kinesisk herredømme over den såkaldte tredje verden og så manipulere denne "verden" for sine egne imperialistiske interesser skyld. For øjeblikket prøver Kina at skjule dette bag sit ry som et socialistisk land. Det driver spekulation med den antagelse, at et socialistisk land ikke kan have til formål at slavebinde andre eller føre dem i snor, udøve afpresning, undertrykkelse og udbytning af dem og bekæmpe dem. Det bruger dette slogan og bakker det op med Kinas Kommunistiske Partis ry, som skabt af den "store" Mao Tsetung, som et angiveligt marxistisk-leninistisk parti, der tro følger Marx' og Lenins teori, en teori, der er imod alle kapitalismens onder, imod den koloniale udbytning osv.

Forklædt som noget, det ikke er, gant bag frasen om den "tredje verden" og ved at medregne sig selv uden noget kriterium eller nogen klassedefinition i denne "verden", tror Kina, at det lettere vil kunne realisere sit strategiske mål: at oprette sit hegemoni over denne "verden". Sovjetunionen har praktiseret det samme bedrag i forhold til andre lande. Alle Hrustjovrevisionisteme taler nat og dag om, at de er "kommunister" og at deres partier er ægte

marxistisk-leninistiske partier". Sovjetrevisionisterne forsøger også at etablere deres hegemoni over verden under denne forklædning. Følgelig kan vi sige, at der ikke er nogen væsensforskel mellem kinesernes og de sovjetiske socialimperialisters handlinger.

Hele denne udvikling i den kinesiske politik og dens handlinger bekræfter til fulde marxismen-leninismens beskrivelse af imperialismen som finansoligarkiets herredømme, der er ude på at erobre markeder og beherske verden og etablere sit hegemoni overalt. Ad denne vej forsøger Kina at trænge ind i og få "fodfæste" i landene i den "tredje verden". Men dette "fodfæste" må opnås under store ofre.

For at trænge ind i den "tredje verden", erobre markeder, må man have kapital. De herskende klasser ved magten i den "tredje verden" ønsker investeringer, kreditter og "hjælp". Imidlertid er Kina ikke i stand til at yde den "hjælp" i større målestok, fordi det ikke har den nødvendige økonomiske styrke. Det er netop denne styrke, det nu forsøger at opbygge ved hjælp af den amerikanske imperialisme. Under disse omstændigheder er bourgeoisiet, der regerer i landene i den "tredje verden" udmærket godt klar over, at de for tiden ikke kan opnå meget fra Kina, økonomisk, teknologisk eller militært. De kan opnå mere fra den amerikanske imperialisme eller fra den sovjetiske socialimperialisme, som har stor økonomisk, teknisk og militær styrke.

Imidlertid kæmper Kina, som ethvert land med imperialistiske mål, for markeder i verden og det vil kæmpe endnu mere energisk for dem. Det stræber og vil stræbe endnu stærkere efter at sprede sin indflydelse og udstrække sit herredømme. Disse planer er allerede nu åbenlyse. Kina åbner sine egne banker, ikke blot i Hong Kong, hvor det store har haft den, men også i Europa og andetsteds. Det vil især stræbe efter at åbne banker i og eksportere kapital til landene i den "tredje verden". For øjeblikket udretter det meget lidt på dette område. Kinas "hjælp" begrænser sig til bygningen af en cementfabrik, jernbane eller et hospital. For dets muligheder er begrænsede. Først når de amerikanske, japanske og andre investeringer i Kina begynder at bære den ønskede frugt, dvs. når dets økonomi, handel og militære teknologi er blevet udviklet, vil Kina være i stand til at kaste sig ud i virkelig storstilet økonomisk og militær ekspansion, men for at kunne nå dertil kræves tid.

Indtil da bliver det nødt til at manøvrere, som det allerede er begyndt at gøre, ved hjælp af en politik med "hjælp" og lån, som enten er rentefrie eller til en lav rente på et tidspunkt hvor russerne og amerikanerne kræver langt højere renter. Så længe kinesisk kapital ikke kan strømme ud af Kina vil den revisionistiske kinesiske ledelse fæstne opmærksomheden på propagandaaspektet i den lille smule "hjælp" og kreditter, det yder "udviklingslandene", idet det priser sin "internationalistiske karakter" og sine "uselviske hensigter", og idet det lader dette ledsages af parolen om at "støtte sig på egne kræfter" for befrielsen og opbygningen af ens land.

Jo mere Kina udvikler sig økonomisk og militært, des mere vil det ønske at trænge ind i og beherske de små og mindre udviklede lande gennem sin kapitaleksport, og så vil det ikke længere beregne sig 1 - 2 % i rente for sine lån, men vil hamle som alle andre.

Men alle disse planer og bestræbelser er ikke så lette at gennemføre. De udviklede imperialistiske og kapitalistiske lande, som har indflydelse i landene i den såkaldte tredje verden, vil ikke uden videre tillade Kina at indtage de markeder, som de erobrede i tidligere tiders krige. Ikke blot forsvarer de deres gamle stillinger stærkt, men de forsøger også på enhver mulig måde at indtage nye og vil ikke tillade Kina at lægge hånd på disse lande.

Imperialismen er hensynsløs overfor sine partnere, når den er i vanskeligheder eller når den blomstrer. Nogle gange kan den, af nødvendighed og for at opnå større profitter, gøre nogle indrømmelser, men for det meste forsøger den at forstærke sine kæder, ikke kun overfor de svage lande, men også i forhold til de udviklede, som de industrialiserede kapitalistiske stater. For eksempel har USA altid fulgt denne politik overfor sine kapitalistiske allierede, når de har været i vanskeligheder i de imperialistiske krige, der brød ud mellem dem. Men selv efter disse krige, når de har gjort sig anstrengelser for at karme sig, har den amerikanske imperialisme gjort sit yderste for at hindre dem i at trænge ind i andre lande i verden, hvor den havde etableret sit herredømme. Således trængte USA efter Anden Verdenskrig, i- msns det foregav at bistå England og Frankrig, der var gået svækkede ud af krigen, dybt ind i pundets og Franc1 ens markeder og andre områder. De amerikanske monopoler og karteller inden for metallurgi, kemisk industri, transport og mange andre grene af vital betydning for kapitalismens udvikling, trængte ind i monopolerne og kartellerne i England, Frankrig osv. i overvældende omfang og gjorde disse lande til redskaber for den amerikanske imperialisme. Denne hensynsløse og umættelige imperialisme kan som enhver anden imperialisme heller ikke handle anderledes overfor Kina.

Ved beregningen af de vanskeligheder, der er forbundet med at trange økonomisk og militært ind i landene i den "tredje verden" mener Kina, at det kan sikre sit hegemoni over den ved at oprette sin politiske og ideologiske indflydelse. Det mener, at dette kan opnås ved at arbejde i tre retninger: Ved at afholde sig fra kamp mod den amerikanske imperialisme og de herskende klikker i de kapitalistiske lande og i stedet indgå alliance med denne imperialisme og disse klikker, ved at bekæmpe den sovjetiske socialimperialisme, som det grænser op til, for at svække og ødelægge dens baser i Asien, Afrika og Latinamerika, ved at bedrage proletariatet og de folk, der længe har måttet undgælde i disse kontinenter, med pseudorevolutionær og pseudo-socialistisk demagogi og manøvrer, samtidig med at det undergraver alle revolutionære befrielsesbevægelser.

Den amerikanske imperialisme og de andre imperialistiske magter, inklusive socialimperialismen, forstår fuldt ud, at

dette er kinesernes hensigter. Landene i den "tredje verden" forstår dem også, og de er derfor mistænksomme overfor Kina, de forstår, at det bluffer, at dets hensigt ikke er at understøtte den og fremme deres udvikling, men selv at blive en supermagt. De fleste af ledelserne, der hersker i den såkaldte tredje verden, har længe været tæt forbundne med den amerikanske imperialisme eller med de udviklede kapitalistiske magter, såsom England, Frankrig, Tyskland, Belgien, Japan osv. Derfor bekymrer Kinas flirt med den "tredje verden" ikke de udviklede imperialistiske og kapitalistiske stater det mindste.

Kinas bestræbelser på at indgå i den "tredje verden" via sin politik og ideologi, den såkaldte Mao Tsetung-tænkning, vil heller ikke lykkes, fordi dens ideologiske og politiske linje er kaotisk. Kinas politiske linje er forvirret, det er en pragmatisk linje, som vakler og skifter alt efter omstændighederne og midlertidige interesser. De herskende klasser i den "tredje verden" nærer ikke nogen frygt for denne ideologi, fordi de forstår, at den ikke er for folkenes revolution og virkelige nationale befrielse. For lettere at udøve sin undertrykkelse og udbytning af folkene har borgerskabet i disse lande skabt deres egne partier under alle slags mærkater. Disse partier, der er tæt forbundne med den udenlandske kapital, der er investeret i landene i den såkaldte tredje verden, har ingen problemer med at bekæmpe og afsløre den kinesiske linje. Derfor har

de kinesiske revisionistiske ledere valgt charmeoffensivens metode overfor partierne i disse lande og søger på alle måder ved enhver lejlighed at være "honningsøde" overfor dem.

Med sin plan om at karme til at beherske den "tredje verden" gør Kina sit bedste for at kanalisere de arbejdende massers bevægelser ind i en kamp for dets egne interesser. Imidlertid er de undertrykte folk med proletariatet i spidsen, ikke i dag i den situation de befandt sig i ved slutningen af det 19. århundrede og begyndelsen af det 20. århundrede.

De modsætter sig enhver politik, der går ud på hegemoni og underkastelse fra de store imperialistiske magters side, gamle såvel som nye, det være sig amerikanske, sovjetiske eller kinesiske. I dag er folkenes brede masser i verden som helhed vågnet op, og det er lykkedes dem at opnå en vis bevidsthed omkring forsvaret af deres økonomiske og politiske rettigheder på den ene eller anden måde gennem deres kampe. Folkene i den såkaldte tredje verden kan ikke undgå at se, at Kina ikke arbejder på at føre revolutionens og den nationale befrielses ideer ud i livet overfor deres lande, men er ude på at udslutte revolutionen, der er en hindring for den kinesiske indflydelses indtrængen. Den kinesiske vej med alliance med USA og de andre neokolonialistiske lande afslører ligeledes den kinesiske socialimperialisme i folkenes øjne.

Kina kan desuden heller ikke udføre positiv revolutionær propaganda i landene i den "tredje verden", fordi det så ville støde sammen med den supermagt, som det håber at opnå kapitalinvesteringer og avanceret teknologi i Kina fra.

Og Kina kan desuden heller ikke fremføre en sådan propaganda, fordi revolutionen ville styrte netop de reaktionære klikker, der hersker i en række lande i den såkaldte tredje verden, og som Kina understøtter og hjælper med at holde ved magten.

De kinesiske leders store ambition om at forvandle deres land til en supermagt så hurtigt som muligt og etablere deres hegemoni overalt, særligt i den såkaldte tredje verden, har drevet dem til at gøre anstiftelsen af interimperialistisk krig til grundlaget for deres strategi og udenrigspolitik. Deres store ønske er et frontalsammenstød mellem Amerikas Forenede Stater og Sovjetunionen i Europa, hvorved Kina på behagelig afstand kan varme sine hænder ved flammen fra denne atomare menneskeofring, der ville udslutte dets to hovedrivaler og efterlade det almægtigt, som verdens eneherre.

Indtil det føler sig stærkt nok til at tage konkurrencen op med de andre supermagter, vil Kina søge fred for sig selv og krig for de andre. De kinesiske revisionisters åbenlyse diplomatiske manøvrer for at anspore til krig mellem Amerikas Forenede Stater og Sovjetunionen på en sådan måde, at de selv kan holde sig udenfor og fortsætte med deres "moderniseringer", hænger sammen med deres nuværende behov for fred. Teng Hsiao-pings erklæring om, at der ikke vil blive krig inden for 20 år, er ikke tilfældig. Hermed vil han fortælle supermagterne og de andre imperialistiske lande, at de ikke skal være bange for Kina gennem disse 20 år. På samme tid ophidser de kinesiske ledere til krig mellem supermagterne i Europa, langt fra Kina og fjært fra faren for, at det skal blive indblandet i den.

I hvilken udstrækning dette så er muligt, er en anden sag, men de kinesiske ledere arbejder i denne retning, fordi de føler det uomgængelige behov for fred i det tidsrum, som de anser for at være nødvendigt for at virkeliggøre deres hensigter med at forvandle Kina til en supermagt.

Kina er højlydte talsmænd for styrkelsen af "Europas enhed", "de udviklede kapitalistiske landes enhed i Europa".

Det støtter denne enhed i alle spørgsmål, idet det tror, at de kan lære de gamle ulve og ræve hvordan de skal styrke deres

militære og økonomiske enhed, deres statslige enhed osv. stillet overfor den store trussel fra den sovjetiske socialimperialisme. Men de har ikke brug for kineserne til at lære dem lektien, for de er selv i stand til at finde ud af og ved meget vel, hvorfra faren truer.

De udviklede lande i vesten er ikke så naive, at de retter sig efter kinesernes råd og ønsker "å la lettre".¹⁾ De styrker sig for at kunne imødegå en eventuel fare fra Sovjetunionen, men samtidig gør de sig også betragtelige anstrengelser for ikke at forværre deres forhold til den, for ikke at gå for langt og vække den "russiske bjørns" vrede. Dette står naturligvis i modsætning til Kinas ønske.

Kinas ansporing af deres modsigelser overfor russerne behager USA og de europæiske kapitalistiske lande, fordi det giver dem mulighed for indirekte at sige til russerne: "Jeres hovedfjende er Kina, hvorimod vi sammen ned jer vil etablere afspænding, fredelig sameksistens, lige meget hvad Kina siger". På den anden side ruster disse stater sig for at styrke deres hegemoni og militære enhed mod deres hovedfjende - revolutionen – alt imens de foregiver at ønske fred. Dette er målet med alle møderne som f.eks. i Helsinki og Beograd, som trækker ud i det uendelige ligesom Wienerkongressen efter Napoleons fald, der er kendt som ballernes og soiréernes kongres.

Som Teng Hsiao-ping officielt erklærede i det interview, som han gav til lederen af AFP, opfordrer de kinesiske ledere til skabelsen af en "bred front, der vil omfatte den tredje verden, den anden verden og USA", for at slå den sovjetiske socialimperialisme.

Den revisionistiske kinesiske ledelses strategi med at opmuntre USA-imperialismen, Vesteuropa osv. til krig imod den sovjetiske socialimperialisme indebærer i større grad faren for krig mellem Kina og Sovjetunionen end en krig mellem Sovjetunionen og USA og dets allierede i NATO.

Hvad Kina gør: at ophidse de andre til krig, er præcis det samme, som hvad USA-imperialismen, de udviklede kapitalistiske lande og alle de andre lande, hvor borgerlige kapitalistiske klikker har magten, gør, når de ophidser både Kina og Sovjetunionen mod hinanden. Derfor er det mest sandsynlige at USAs politik og Kinas egen fejlagtige strategi vil tvinge Sovjetunionen til at styrke sit militærbudget endnu mere, og, som den imperialistiske magt det er, angribe Kina først.

På sin side har Kina en stærk tilbøjelighed til at angribe Sovjetunionen, når det føler sig stærkt nok, fordi det har store territoriale ambitioner i forhold til Sibirien og andre områder i det fjerne østen. Det har rejst disse territoriale krav for lange siden, men det vil fremsætte dets krav endnu stærkere, når det er parat, når det har opbygget en hær udstyret med alle typer våben. Dette er, hvad Hua Kuo-fengs erklæring til den tidligere engelske premierminister, Heath, indebærer, da han sagde: "Vi håber, at vil karme til at se et forenet og stærkt Europa; vi tror, at Europa på sin side håber at se et stærkt Kina". Kort sagt siger Hua Kuo Feng til det europæiske storbourgeoisi: "Opbyg jeres styrke og angrib Sovjetunionen fra vest, så vil vi, kineserne, styrke os selv og angribe det fra øst".

Den kinesiske politik åbnede en bred og meget indbring- vej til velstand for USA, en vej, sari oprindeligt åbnedes af Mao Tsetung, Chou En-lai og Nixon. Mange broer byggedes mellem USA og Kina, camouflerede broer, men dog effektive og frugtbare. Nixon prædikede: "Vi må bygge en bro, der er så lang, at den kan forbinde San Francisco med Peking".

Den invitation, som Mao Tsetung og Chou En-lai gav Nixon efter Watergate-skandalen og Maos modtagelse af Nixon var ikke grundløs og uden formål. Dette betød, at venskabet med Amerikas Forenede Stater ikke blot var et midlertidigt venskab mellem personer, men et venskab mellem lande, mellem Kina og USA, selvom den præsident, der havde banet vejen for dette, var fjernet fra sin post på grund af sin korrupte praksis.

Nu hvor Carter er kommet til magten, konsolideres venskabsbåndene mellem Kina og USA. USA er stærkt interesseret i Kinas standpunkt i dag, og Carter opmuntrer dets strategi på mange måder.

USA er interesseret i at yde Kina alsidig politisk, militær og økonomisk støtte for at ophidse det til krig mod Sovjetunionen. Det har givet Kina atomhemmeligheder. Dette er nu klart. USA har også forsynet det med de mest moderne computere til atomkrig. Kina har fået fuldstændige oplysninger, så det kan bygge egne atomundervandsbåde. Nu tales der officielt og åbent i Washington om at forsyne Kina med moderne våben. Alle disse "velsignelser", som Amerikas Forenede Stater øser ud over Kina, giver det naturligvis ikke for at hjælpe det til at blive en stor land- og søstridskraft, som vil være en trussel endog for Amerikas Forenede Stater som Japan under Anden Verdenskrig. Nej, USA-imperialismen kalkulerer nøje med den såkaldte hjælp, den yder overalt i verden, og særligt ned hjælpen til Kina.

Således vil Kinas bestræbelser på og febrilske anstrengelser for at blive en supermagt, der kan opveje både USA og Sovjetunionen, uundgåeligt føre til nye gnidninger, kæmpebrande, krige, der kan have lokal karakter eller karakter af verdenskrig.

Hele teorien om de "tre verdener", dets samlede strategi, alliancerne og de "fronter", det gør sig til talsmand for, de mål, det søger at opnå, er alt sammen ansporing til imperialistisk verdenskrig.

Nikita Hrustjov og de moderne revisionister udarbejdede den berygtede hrustjovske teori an "fredelig sameksistens", som støttede "social fred", "fredelig kappestrid", den "fredelige vej" for revolutionen, en "verden uden våben og uden krig". Hensigten med dette var at afsvække klassekampen ved at skjule og udglatte de grundlæggende modsigelser i vor epoke. Ganske særligt gjorde Hrustjov sig til talsmand for, at modsigelserne mellem Sovjetunionen og den amerikanske imperialisme og modsigelserne mellem det socialistiske og det kapitalistiske system generelt set var ved at dø bort. Han fremsatte den opfattelse, at med de forandringer, der var indtruffet i verden på den tid, ville den historiske modsigelse mellem socialisme og kapitalisme blive løst ved fredelig kappestrid på det økonomiske, politisk-ideologiske, kulturelle og andre felter.

"Lad os overlade det til tiden at bevise det, og så skal vi se, hvem der har ret", sagde Hrustjov, og i denne kappestrid skulle folkene "i hellig fred" så frivilligt vælge det mest passende regime. Nikita Hrustjov rådede folkene til at sælge deres rigdomme til supermagterne og vente med at sikre sig deres frihed, uafhængighed og velfærd som resultat af denne berømte "fredelige" kappestrid. Naturligvis blev denne anti-marxistiske politik afsløret, og det var vort parti, der først angreb den.

Kinas Kommunistiske Parti har fulgt en politik som Hrustjovs allerede da Mao levede. Denne politik opfordrer også begge sider, proletariatet og bourgeoisiet, folkene og deres herskere, til at indstille klassekampen, til at forene sig alene imod den sovjetiske socialimperialisme og glemme den amerikanske imperialisme.

Teorien om de "tre verdener" er en reaktionær teori, akkurat som Hrustjovs teori om "fredelig sameksistens" var det. Men medens Hrustjov og hans følgesvende, den moderne revisionismes forkæmper, bar pacifismens maske, så træder Mao Tsetung, Teng Hsiao-ping, Hua Kuo-feng osv. åbent fran som krigsophidsere. De vil give den imperialistiske-kapitalistiske koalition, hvortil de medregner Kina selv, udseende af og betydning som en organisme til revolutionær kamp, en kamp for proletariatets sejr og folkenes befrielse. Imidlertid opfordrer Mao Tsetungs og Kinas Kommunistiske Partis "teori" om de "tre verdener" ikke til revolution, men til imperialistisk krig.

Uddybningen af modsigelserne og rivaliseringen mellem de imperialistiske magter og grupper rummer faren for væbnede konflikter, for tidligere tiders røverkrige. Dette er en velkendt marxistisk-leninistisk tese, som historien har bevist fuldt ud. Den nuværende internationale situation viser også dens rigtighed.

Albaniens Arbejdets Parti har ofte hævet stemmen for at afsløre den øredøvende pacifistiske propaganda, som supermagterne spreder for at lulle folkene og de frihedselskende lande i søvn og sløve deres årvågenhed, for at forblænde dem med illusioner og tage dem på sengen. Det har mere end een gang henledt opmærksomheden på den kendsgerning, at den amerikanske imperialisme og den russiske socialimperialisme fører verden hen imod en ny verdenskrig, og at faren for at en sådan krig bryder ud eksisterer og på ingen måde er indbildt. Denne fare vil uundgåeligt til stadighed optage folkene, de brede arbejdende masser, de fredselskende kræfter og lande, marxist-leninisterne og de progressive mennesker overalt i verden, som ikke kan forholde sig passive uden at gøre noget i lyset af denne fare. Men hvad bør der gøres for at stække de imperialistiske krigsophidsere?

Dette kan ikke opnås ved at kapitulere og underkaste sig de imperialistiske krigsophidsere eller ved at afsvække kampen imod dem. Kendsgerningerne har bevist, at Hrustjov-revisionisternes principløse kempremisser og indrømmelser ikke gjorde de amerikanske imperialister spor tammere, fik dem til at opføre sig bedre eller mere fredeligt, tværtimod gjorde de dem mere arrogante og grådige. Men marxister-leninister bekæmper ikke en imperialistisk stat eller gruppe ved hjælp af en anden, endsige opfordrer til imperialistisk krig, for det er folkene der lider i disse krige. Den store Lenin understregede, at formålet med vor politik ikke er at ophidse til krig, men at forhindre imperialisterne i at forene sig imod det socialistiske land.

"... hvis vi virkelig drev arbejderne og bønderne i krig", sagde han, ville det være en forbrydelse. Hele vor politik og propaganda retter sig tværtimod mod at gøre ende på krig og på ingen måde mod at drive nationerne ud i krig. Erfaringen har således klart vist, at den socialistiske revolution er den eneste vej ud af uendelig krigsførelse". ²⁾

Således er den eneste rigtige linje at rejse arbejderklassen, de brede lag af det arbejdende folk i revolutionære aktioner, for at stække de imperialistiske krigsophidsers hånd i deres egne lande. Marxister-leninister har altid været og er de mest beslutsomme modstandere af uretfærdige krige.

Lenin lærte de kommunistiske revolutionære, at deres pligt er at knuse imperialismens krigsforberedelser og hindre krigens udbrud. Hvis de ikke opnår dette, så må de mobilisere arbejderklassen og folkets masser og forvandle den imperialistiske krig til en revolutionær befrielseskrig.

Imperialisterne og socialimperialisterne har den aggressive krig i blodet. Deres forhåbninger om at slavebinde folkene fører dem til krig. Men selvom det er imperialisterne, der udløser den

imperialistiske verdenskrig, er det proletariatet, folkene, de revolutionære og alle progressive, som betaler prisen med deres blod. Derfor er marxist-leninisterne, proletariatet, folkene i verden imod den imperialistiske verdenskrig og kæmper nådesløst for at knuse imperialisternes planer, så de ikke fører verden ud i et nyt blodbad.

Derfor må man ikke tale for den imperialistiske krig, sådan som de kinesiske revisionister gør, men bekæmpe den.

Det er marxist-leninisternes pligt at rejse proletariatet og folkene i verden til kamp imod undertrykkerne for at fravriste dem deres magt og privilegier og oprette proletariatets diktatur. Dette er ikke hvad Kina gør; Kinas Kommunistiske Parti arbejder ikke for dette. Med dets revisionistiske teori svækker og forsinker dette parti revolutionen, splitter proletariatets fortrøpstyrker, de marxistisk-leninistiske partier, som skal lede og organisere denne revolution.

Den kinesiske ledelse taler for en falsk kurs. Det er en vej der ikke er i overensstemmelse med vor lære, marxismen-leninismen. Modsat denne svækker og splitter den kinesiske revisionistiske linje proletariatet og folkene, den stiller dem overfor truslen om at skulle bære byrderne af en blodig krig, en imperialistisk krig, en kriminel krig, som er så enormt forhadet af proletariatet og folkene.

Også af denne grund kan Mao Tsetungs teori om de "tre verdener" og Kinas Kommunistiske Partis og den kinesiske stats politiske aktivitet ikke på nogen måde kaldes marxistisk-leninistisk og revolutionær.

Da Hrustjov forfægtede den økonomiske, ideologiske og politiske kappestrid mellem socialismen og imperialismen foregav de kinesiske ledere at være imod denne tese og sagde, at for at virkeliggøre ægte fredelig sameksistens måtte imperialismen bekæmpes, fordi "sameksistens" ikke kan knuse imperialismen, ikke kan føre til sejren for revolutionen og folkenes befrielse.

Men disse erklæringer forblev blot ord på et stykke papir. I virkeligheden har ledelsen for Kinas kommunistiske parti været og er for fredelig sameksistens af Hrustjovs art. I det tidligere citerede dokument "Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinje" står der: "En principfast politik er den eneste korrekte politik ... Hvad betyder en principfast politik? Det betyder, at når enhver form for politik fastlægges og udarbejdes, må vi tage proletariatets standpunkt, må vi udgå fra proletariatets grundlæggende interesser, ledet af marxismen-leninismens teori og grundlæggende teser". Dette er hvad Kinas Kommunistiske Parti erklærede, men hvad har det gjort, og hvad gør det nu? Det har handlet og handler fuldstændig modsat.

I det ovenfor nævnte dokument og ved andre lejligheder har Kinas Kommunistiske Parti erklæret: "Den amerikanske imperialisme må afsløres som den største fjende af revolutionen, socialismen og folkene i hele verden". Blandt andre ting har Kinas Kommunistiske Parti tilføjet: "Man må ikke støtte sig på den amerikanske imperialisme eller nogen anden imperialisme, man må ikke støtte sig på reaktionære". Men Kinas Kommunistiske Parti har ikke fulgt disse teser. Albanians Arbejdets Parti, der fast baserer sig på marxismen-leninismens fundamentale principper, fastholder resolut kampen mod imperialismen og socialimperialismen. Det er netop på dette spørgsmål, at Albanien står i modsætning til Kina, og Albanians Arbejdets Parti i modsætning til Kinas Kommunistiske Parti. De kinesiske ledere retter den anklage mod os albanere, at vi angiveligt ikke foretager en "marxistisk-leninistisk analyse af den internationale

situation og modsigelser" og derfor ikke følger den kinesiske linje, der opfordrer til et "Forenet Europa", der opfordrer EF og verdensproletariatet til at forene sig med amerikanerne i- mod russerne. Deres konklusion er, at eftersom vi ikke støtter den amerikanske imperialisme, det "Forenede Europa" osv., skulle vi være for den sovjetiske socialimperialisme.

Dette standpunkt fra deres side er ikke kun revisionistisk, forklædt under "antirevisionismens" kappe, det er også fjendtligt og bagvaskende overfor det socialistiske Albanien. Den amerikanske imperialisme er aggressiv, krigerisk og stræber efter krig. USA ønsker ikke blot status quo - som kineserne hævder - det ønsker at ekspandere. Ellers ville der ikke være nogen grund til, at det skulle have modsætninger overfor Sovjetunionen. Citatet af Mao, som de henviser til, at "Amerika er blevet som en rotte, som alverden jager gennem gaden, råbende 1 Dræb dem! Dræb dem!", har til formål at bevise, at det kun er Sovjetunionen, der ønsker krig, medens USA ikke gør. Denne blødsødenhed overfor USA har til formål at hindre ethvert angreb på denne stat, der "er blevet reduceret til en rotte", men som er blevet Kinas allierede. Dette er "marxisten" Mao's anti-marxistiske teori.

Den kinesiske "strategi", baseret på deres analyse på grundlag af teorien om de "tre verdener", har "afgjort" fastslået, at "rivaliseringen mellem de to supermagter har sit center i Europa". Hvor mærkeligt! Men hvorfor i Europa og ikke i en anden del af verden, som for eksempel i Asien, Afrika, Australien eller Latinamerika, hvor Sovjetunionen søger ekspansion?

De kinesiske "teoretikere" forklarer ikke dette. Således "argumenterer" de for deres sag: USA's vigtigste rival er Sovjetunionen. Disse to supermagter, af hvilken den ene er for status quo og den anden for ekspansion, vil slippe krigen løs i Europa, ligesom på Hitlers tid. Han ønskede også ekspansion og at beherske verden, men for at nå dette mål, måtte han først slå Frankrig, England og Sovjetunionen. Af disse grunde startede Hitler krig i Europa og ikke andetsteds. Og tilmed anfører de kinesiske revisionister, at Stalin støttede sig på England og USA. Så hvorfor skulle vi ikke også - konkluderer kineserne - støtte os på USA? Men som vi forklarede tidligere, glemmer de, at Sovjetunionen først forbandt sig med England og USA efter at Tyskland havde angrebet Sovjetunionen og ikke før.

Da Wilhelm den Andens Tyskland angreb Frankrig og England, gjorde spidserne i den Anden Internationale sig til fortalere for "forsvar af det borgerlige fædreland". Både de tyske og de franske socialister sank ned i denne stilling. Hvordan Lenin fordømte dette, og hvad han udtalte imod imperialistiske krige er alment kendt. Når de nu prædiker de europæiske folks enhed med imperialismen i den nationale uafhængigheds forsvars navn, handler de kinesiske revisionister også på samme måde som den Anden Internationales forkæmpere. I modsætning til Lenins teser ansporer de den fremtidige atomkrig, som de to supermagter søger at udløse og udsender "patriotiske" opråb til folkene og proletariatet i Vesteuropa om at lægge deres "ubetydelige" uoverensstemmelser mod bourgeoisiet til side (om undertrykkelse, sult mord, arbejdsløshed) , afholde sig fra at true deres statsmagt og forene sig med NATO, det "Forende Europa", storbourgeoisiets og de europæiske koncerners Fællesmarked, og alene kæmpe imod Sovjetunionen og blive bourgeoisiets lydige soldater. Selv den Anden Internationale kunne ikke have gjort det bedre.

Men hvilket råd har den kinesiske ledelse at tilbyde folkene i Sovjetunionen og de andre revisionistiske lande i Warschawapagten og Comecon? Overhovedet intet! Den er temmelig tavs om dette emne og lader alle disse folk ude af betragtning. Fra tid til anden opfordrer den indtrængende de revisionistiske klikker til at bryde med Sovjetunionen og forene sig med Amerika. Faktisk siger den til disse folk: Hold jer i ro, underkast jer og bliv kanonføde for den

blodtørstige Kreml-klike! Denne linje, den kinesiske revisionistiske ledelses linje er antiproletarisk og krigsophidsende.

Alt dette viser, at de kinesiske ledere bevidst forværrer den internationale situation. De ser denne situation ud fra deres egne interesser i at forvandle Kina til en supermagt og ikke ud fra revolutionens interesser. De ser den ud fra deres imperialistiske stats synsvinkel og ikke ud fra en synsvinkel til fordel for folkenes befrielse. De udgår fra en synsvinkel, der skal udslette revolutionen i deres eget land og revolutioner i andre, og ikke fra den vinkel der organiserer og styrker proletariatets og folkenes kamp imod de to supermagter, såvel som imod deres egne landes borgerlige kapitalistiske undertrykkere, de ser situationen fra den vinkel, hvor man opbidser til imperialistisk verdenskrig, ikke fra den vinkel, hvor man går imod den.

Kinas kurs mod at blive en supermagt vil få alvorlige følger, først og fremmest for Kina og det kinesiske folk selv.

Den marxistisk-leninistiske analyse af den kinesiske politik fører til den konklusion, at den kinesiske ledelse fører Kina ind i en blindgyde. Det tror, at det ved at tjene den amerikanske imperialisme selv kan sikre sig nogle fordele, men disse fordele er tvivlsomme og vil koste Kina dyrt. De vil føre landet ud i en katastrofe, og vil - naturligvis - også lide alvorlige tilbageslag i andre lande.

Kinas politik for at blive en supermagt, der er inspireret af en anti-marxistisk ideologi, afsløres og vil blive stadig mere afsløret i alle folkenes øjne, men i sårlig grad for den såkaldte tredje verdens folk. Folkene i verden forstår hensigterne bag enhver stats politik;, lige meget hvilken socialistisk, revisionistisk, kapitalistisk eller imperialistisk. De ser og forstår, at skønt Kina optræder som et medlem af den "tredje verden", stræber det ikke efter de samme mål som disse folk. De ser, at det fører en socialimperialistisk politik. Derfor er det forståeligt, at denne upopulære politik, som opmuntrer til social og national undertrykkelse, ikke kan accepteres af folkene. Det er en politik, der alene modsvarer de reaktionære klikers interesser, de der behersker og undertrykker folkene.

Kina understøtter og forsyner Somalia med våben, og dette land kæmper på USAs tilskyndelse imod Etiopien. Samtidig understøttes Etiopien af Sovjetunionen til at opsluge Somalia. Det samme sker også med Eritrea. Således vælger Kina altså én side, Sovjet den anden. Hvis der er nogen i Somalia, der ser med venlige øjne på Kina, er det de, som har magten, men ikke landets folk, der bliver dræbt. Kina betragtes ikke med milde øjne af den etiopiske ledelse, der støttes af russerne, eller af det etiopiske folk, der ægges op mod Somalia, som skulle være ude på at besætte Etiopien. Så Kina har ingen indflydelse overhovedet, hverken i Etiopien eller i Somalia.

Men man betragter det heller ikke med venlige øjne i Algeriet. Sidstnævnte støtter "Polisario" fronten, hvorimod Kina støtter Mauretanien og Marokko, dvs. USA-imperialismens side.

I sin udenrigspolitik følger Kina angiveligt en pro-arabisk kurs. Men denne politik består af den ene parole, at de arabiske folk skal forene sig imod den sovjetiske socialimperialisme. Det er således selvindlysende, at Kina først og fremmest støtter enhver tilnærmelse mellem araberne og USA.

Med hensyn til Israel siger den kinesiske ledelse en hel del imod det. Men i virkeligheden er det med sin strategi pro-israelsk. De arabiske folk, og især det palæstinensiske folk, har bemærket dette.

Vi kan om kinesernes indflydelse i landene i Asien sige, at den er uden betydning og forbigående.

Kina har ikke et oprigtigt og nært venskabsforhold til sine nabolande, for ikke at tale om de andre, fjernereliggende lande. Kinas politik er ikke og kan ikke blive korrekt, så længe det ikke er en marxistisk-leninistisk politik. På basis af den politik kan det ikke have oprigtigt venskab med Vietnam, Korea, Cambodia, Laos, Thailand osv. Kina optræder, som om det ønsker venskab med disse lande, men strides i virkeligheden over politiske, territoriale og økonomiske problemer, som eksisterer mellem Kina og disse lande.

Med den politik, det følger, er Kina nu kommet i åben konflikt med Vietnam. Alvorlige episoder forekommer på grænsen mellem de to lande. De kinesiske socialimperialister har blandet sig alvorligt i Vietnams indre anliggende og puster til konflikten mellem Cambodia og Vietnam osv. for deres egne ekspansionistiske formåls skyld. Når den kinesiske ledelse tår sig på den måde overfor Vietnam, der indtil i går blev regnet for et broderland og en nær ven, hvad må de asiatiske lande da ikke tænke om den kinesiske politik? Kan de fæste nogen lid til den?

Det ville være spild af tid at omtale Kinas indflydelse i landene i Latinamerika. Det har ingen indflydelse dér, hverken politisk, ideologisk eller økonomisk. Summen af den samlede kinesiske indflydelse hviler på dets venskab med en vis Pinochet, der er en rabiat fascistisk bøddel. Dette standpunkt fra Kinas side har oprørt folkene ikke kun i Latinamerika, men hele verdensopinionen. De forstår, at den kinesiske ledelse er for de undertrykkende herskere, for diktatorer og generaler, der hersker over folkene, for USA-imperialismen, som holder folkene på dette land med et greb i struben. Vi kan derfor sige, at Kinas indflydelse i landene i Latinamerika er ubetydelig, uden styrke eller fasthed.

De kinesiske lederes politik nyder ikke folkenes sympati og støtte, tværtimod vil den føre til at Kina isoleres endnu mere fra de progressive stater og verdensproletariatet. Intet folk, intet proletariat eller nogen revolutionær kan støtte Kinas politik, når de ser tidligere nazigeneraler, tidligere japanske militaristiske generaler og admiraler, portugisiske fascistiske generaler osv. osv., stå ved de kinesiske lederes side på Tien An Men-podiet, sådan som det skete på nationaldagen, den 1. oktober 1977.

Kina kan ikke fortsætte på sin vej med forvandling til en supermagt uden at intensivere udbytningen af de brede arbejdende masser hjemme. USA og de andre kapitalistiske stater vil prøve at opnå superprofitter af den kapital, de investerer i Kina, og de vil også lægge pres på, for at der skal ske hurtige og store ændringer i basis og overbygning i det kinesiske samfund i kapitalistisk retning. Intensiveringen af udbytningen af de milliontallige masser for at opretholde det kinesiske bourgeoisi og dets gigantiske bureaukratiske apparat og for at klare tilbagebetalingen af lån og renter til de udenlandske kapitalister, vil utvivlsomt give stødet til dybe modsigelser mellem den kinesiske arbejderklasse og de kinesiske bønder på den ene side og de borgerligt-revisionistiske herskere på den anden side. Dette vil føre til de sidstnævntes konfrontation med de arbejdende masser i deres eget land, noget der uundgåeligt vil føre til skarpe konflikter og revolutionære rejsninger i Kina.

»MAO TSETUNG-TÆNKNINGEN«- EN ANTIMARXISTISK TEORI

Den nuværende situation i Kinas Kommunistiske Parti med dets zig-zag-kurs, dets opportunistiske, vaklende holdninger, de hyppige ændringer af dets strategi, den politik som den kinesiske ledelse har ført og fører for at gøre Kina til en supermagt, må uvægerligt rejse spørgsmålet om Mao Tsetung og hans tænkning, den såkaldte "Mao Tsetung-tænkning" og om den stilling og rolle den har haft i den kinesiske revolution.

"Mao Tsetung-tænkningen" er en "teori", der mangler marxismen-leninismens kendetegn. Alle kinesiske ledere, både de, der tidligere var ved magten og de, der har taget magten i dag, har gjort et stort nummer ud af "Mao Tsetung-tænkningen" for at kunne virkeliggøre deres kontrarevolutionære planer. Dette gælder både for deres organisations- og deres aktionsformer, og for deres strategiske og taktiske mål.

Da vi albanske kommunister så den tvivlsomme virksomhed, den vaklen, de selvmodsigende standpunkter, den principløshed og den pragmatisme, der prægede den kinesiske indenrigs- og udenrigspolitik, da vi så dens afvigelse fra marxismen-leninismen og hvordan den dækkede over det med "venstre"-fraser, dannede vi os efterhånden vore meninger og kom frem til en fast overbevisning om den fare, som "Mao Tsetung-tænkningen" udgør. Både da vort parti blev grundlagt under den nationale befrielseskamp og efter befrielsen, havde vort folk kun et meget ringe kendskab til Kina. Men som alle revolutionære i

verden havde også vi dannet os den mening, at det var et progressivt land: "Kina er et stort kontinent, Kina kæmper, der er en flammende revolution i gang i Kina mod udenlandsk imperialisme, mod koncessioner" osv. osv. Vi vidste noget i almindelighed om Sun Yat-sens virksomhed, om hans forbindelser til og venskab med Sovjetunionen og Lenin, vi vidste noget om Kuomintang, om det kinesiske folks kamp mod japanerne og vi kendte til Kinas Kommunistiske Partis eksistens, som blev anset for et stort parti med en marxist-leninist, Mao Tsetung, i spidsen. Det var alt.

Nærmere kontakt med kineserne fik vort parti først efter 1956. Disse kontakter voksede stadigt på grund af den kamp, som vort parti førte mod den moderne Hrustjov-revisionisme.

På det tidspunkt blev vore kontakter med Kinas Kommunistiske Parti, eller rettere dets ledende kadrer, hyppigere og tættere, specielt da Kinas Kommunistiske Parti selv kom i åben konflikt med Hrustjov-revisionisterne. Men selvom de møder vi havde med de kinesiske ledere var gode og kammeratlige møder, må vi dog indrømme, at Kina, Mao Tsetung og Kinas Kommunistiske Parti i nogle henseender vedblev at være en stor gåde for os.

Men hvorfor var Kina, dets kommunistiske parti og Mao Tsetung en gåde? De var en gåde, fordi de kinesiske lederes holdninger, hvad enten de var fælles eller personlige, var svingende overfor en række større problemer af politisk, ideologisk, militær og organisatorisk karakter. Nogle gange gik de til højre, andre gange til venstre. Nogle gange optrådte de med beslutsomhed, andre gange ubeslutsomt, engang imellem indtog de også en rigtig holdning, men deres opportunistiske holdninger var det der var mest iøjnefaldende. I hele den periode Mao Tsetung levede, var den kinesiske politik i almindelighed svingende, skiftede med omstændighederne, havde ingen marxistisk-leninistisk ryggrad. Hvad de i dag kunne sige om et

vigtigt politisk spørgsmål, ville de modsige i morgen. I den kinesiske politik var det umuligt at finde en gennemgående og konsekvent rød tråd.

Selvfølgelig blev vi opmærksomme på disse holdninger og vi accepterede dem ikke, men alligevel gik vi på grund af det vi kendte til Mao Tsetungs virksomhed ud fra den almindelige mening, at han var en marxist-leninist. Mange af Mao Tsetungs teser, som f.eks. tesen om behandlingen af modsigelserne mellem proletariatet og bourgeoisiet som ikke-antagonistiske modsigelser, tesen om antagonistiske klassers eksistens under hele socialismens periode, tesen om at "landsbyen bør indkredse byen", som gør bøndernes rolle i revolutionen absolut, med flere tog vi forbehold over for, og vi havde vore egne marxistisk-leninistiske anskuelser, som vi, hver gang der var lejlighed dertil, meddelte de kinesiske ledere. Nogle andre af Mao Tsetungs og Kinas Kommunistiske Partis anskuelser og politiske standpunkter, som ikke var i overensstemmelse med marxistiske-leninistiske standpunkter og vort partis anskuelser, anså vi for en stor stats midlertidige taktik, som var påkrævet af bestemte situationer. Men med tiden blev det mere og mere klart, at Kinas Kommunistiske Partis holdninger ikke blot var taktik.

Ved at analysere kendsgerningerne kom vort parti til nogle almene og specifikke slutninger, som gjorde det agtpågivende. Det undgik dog en polemik med Kinas Kommunistiske Parti og de kinesiske ledere, ikke fordi det var bange for at føre en polemik imod dem, men fordi informationerne om den fejlagtige og anti-marxistiske vej dette parti og Mao Tsetung selv var slået ind på var ufuldstændige og derfor ikke tillod at drage en endelig konklusion. På den anden side gik Kinas Kommunistiske Parti et stykke tid imod USA-imperialismen og reaktionen. Ligeledes tog det stilling imod den sovjetiske Hrustjov-revisionisme, selvom det i dag er klart, at dets kamp mod den sovjetiske revisionisme ikke havde sit udspring i korrekte, principfaste, marxistisk-leninistiske standpunkter.

Desuden vidste vi ikke fuldstændig besked an Kinas indre politiske, økonomiske, kulturelle, samfundsmæssige og øvrige liv. Det kinesiske parti og den kinesiske stats organisation har altid været en lukket bog for os. Vi albanske kommunister havde kun kendskab til de generelle hovedtræk i den statslige organisering i Kina og ikke mere; man gav os ikke nogen mulighed for at lære det kinesiske partis erfaringer at kende, for at se, hvordan det arbejdede, hvordan det var organiseret, og i hvilken retning, udviklingen gik indenfor de forskellige sektorer, og hvad det konkret var for nogle retninger.

De kinesiske ledere har handlet bedragerisk. Mange dokumenter, som er nødvendige for at kunne få kendskab til deres parti og statsvirksomhed, har de ikke offentliggjort. De vogtede sig og vogter sig stadig meget for at offentliggøre deres dokumenter. Også de få offentliggjorte dokumenter, der står til vor rådighed, er fragmentariske. De fire bind af Maos værker, der kan anses for officielle, indeholder kun materiale, der er skrevet før 1949, og de er desuden sammenstillet meget omhyggeligt på en sådan måde, at de ikke giver et nøjagtigt billede af de virkelige tilstande, der udviklede sig i Kina.

Den politiske og teoretiske fremstilling af problemer i den kinesiske presse - for slet ikke at tale om litteraturen, der var i fuldstændig forvirring - havde kun karakter af propaganda. Artiklerne var fyldte af typisk kinesiske skabelonagtige formler, som udtrykkes i aritmetiske tal, f.eks. "de tre gode og de fem onde", "de fire gamle og de fire nye", "de to påmindelser og de fem selvkontroller", "de tre rigtige og de syv forkerte" osv. Det var vanskeligt for os at finde ud af den "teoretiske" mening med disse aritmetiske tal, fordi vi har lært at tænke, handle og skrive i overensstemmelse med den traditionelle marxistisk-leninistiske teori og kultur.

De kinesiske ledere har ikke inviteret en eneste delegation fra vort parti til at studere de kinesiske erfaringer. Også når der efter vor ansøgning er rejst en eller anden delegation derover, har kineserne hengivet sig til propaganda og har ført delegationen hid og did for at besøge kommuner og fabrikker i stedet for at give nogen forklaring eller erfaring fra partiets arbejde. Og overfor hvem var det, de indtog denne mærkelige holdning? Overfor os albanere, deres venner, som har forsvaret dem i de mest vanskelige situationer. Alle disse handlinger var uforståelige for os, men også et tegn, som antydede, at Kinas Kommunistiske Parti ikke ønskede at give os et klart billede af sin situation.

Men det der stærkest tiltrak sig vort partis opmærksomhed var kulturrevolutionen, som fik os til at overveje en hel række problemer af større betydning. Under kulturrevolutionen, som Mao Tsetung havde taget initiativ til, kan der i Kinas Kommunistiske Partis og den kinesiske stats virksomhed besynderlige politiske, ideologiske og organisatoriske begreber og handlinger for dagens lys, som ikke byggede på Marx', Engels', Lenins og Stalins lære.

Vi foretog en bedømmelse af de tidligere tvivlsomme handlinger såvel som af den, der kunne konstateres under kulturrevolutionen, men specielt hændelserne efter denne revolution og indtil i dag, denne eller hin ledende gruppes storhed og fald, i dag Lin Piaos gruppe, i morgen Tang Hsiao-pings, en Hua Kuo-feng osv. Hver af dem havde deres egen platform modsatrettet de andre. Alt dette foranledigede vort parti til at studere Mao Tsetungs og Kinas Kommunistiske Partis handlinger og anskuelser grundigere for at få et mere omfattende kendskab til "Mao Tsetung-tolkningen". Da vi så, at denne kulturrevolution ikke blev ledet af partiet, men at den var et kaotisk udbrud på Mao Tsetungs opråb, syntes vi ikke det var et revolutionært standpunkt. Det var Mao Tsetungs autoritet, der førte til, at millioner af uorganiserede unge, studerende og elever, rejste sig og marcherede mod Peking, mod partiets og statsmagtens kemi-teer, som de opløste. Om disse unge hed det sig, at de stod for "den proletariske ideologi" i Kina på det tidspunkt, og at de ville vise partiet og proletarerne den "sande vej"!

En sådan revolution, der havde udtalt politisk karakter, blev kaldt for en kulturrevolution. Vort parti mente, at denne betegnelse ikke var nøjagtig, fordi den bevægelse, der var brudt løs i Kina, ikke var en kulturel, men en politisk bevægelse. Men hovedsagen var det faktum, at denne "store proletariske revolution" hverken stod under partiets eller proletariatets ledelse. Denne alvorlige situation havde sit udspring i Mao Tsetungs gamle antimarxistiske opfattelse, der undervurderer proletariatets ledende rolle og overvurderer ungdommens rolle i revolutionen.

Mao skrev: "Hvilken rolle begyndte ungdommen at spille siden "4. maj bevægelsen"? Den begyndte i en vis forstand at spille fortroppens rolle, en kendsgerning, der anerkendes af alle i vort land undtagen de ultrareaktionære. Hvad er en fortropsrolle? Det vil sige at tage ledelsen ... ".¹⁾

Således blev arbejderklassen kørt ind på et sidespor, og der var mange tilfælde, hvor den gik imod rødgardisterne, ja til og med kæmpede mod dem. Vore kammerater, der var i Kina på det tidspunkt, har med deres egne øjne set fabriksarbejdere kampe mod de unge. Partiet var i opløsning. Det blev likvideret og kommunisterne og proletariatet blev ladet helt ude af betragtning. Dette var en meget alvorlig situation.

Vort parti støttede kulturrevolutionen, fordi den kinesiske revolutions landvindinger var i fare. Mao Tsetung havde personligt fortalt os, at partiet og staten, som Liu Shao-chis og Teng Hsiao-pings renegatgruppe havde tilranet sig magten over, og den kinesiske revolutions landvindinger

var i fare. Under disse betingelser støttede vort parti kulturrevolutionen uden hensyn til, hvem der havde ansvaret for, at tingene havde udviklet sig så vidt. Vort parti forsvarede det kinesiske broderfolk, revolutionens og socialismens sag i Kina, men ikke fraktionskampen mellem de antimarxistiske grupper, som gik ud på indbyrdes sammenstød og kampe, endog væbnede kampe, for selv at kunne gribe magten.

Hændelsernes forløb viste, at Den Store Proletariske Kulturrevolution hverken var en revolution eller stor, eller en kulturrevolution og frem for alt slet ikke proletarisk. Den var en paladsrevolte i al-kinesisk målestok for at likvidere en håndfuld reaktionære mennesker, der havde grebet magten.

Selvfølgelig var denne kulturrevolution en mystifikation. Den likviderede såvel Kinas Kommunistiske Parti som masseorganisationerne og kastede Kina ud i et nyt kaos. Denne revolution blev ledt af ikke marxistiske elementer, som er blevet likvideret ved et militærkup, iscenesat af andre anti-marxistiske og fascistiske elementer.

I vor presse er Mao Tsetung blevet betegnet som en stor marxist-leninist. Men vi har aldrig brugt eller accepteret den kinesiske propagandas definition, der betegner Mao som en marxistisk-leninistisk klassiker, og "Mao Tsetung-tænkningen" som dens tredje og højeste trin. Vort parti har anset den kult, der i Kina blev opdyrket omkring Mao Tsetung, for uforenelig iæd marxismen- leninismen.

Kulturrevolutionens kaotiske udvikling og dens resultater styrkede endnu mere den opfattelse (som ikke var helt færdig- udviklet endnu), at man i Kina ikke kendte og anvendte marxismen- leninismen, at Kinas Kommunistiske Parti og Mao Tsetung ikke havde marxistisk-leninistiske anskuelser, uanset facaden og de slagord, som de brugte om "proletariatet, dets diktatur og dets forbund med de fattige bønder" osv. og mange andre lignende forslidte slagord.

I lyset af disse begivenheder begyndte vort parti grundigere at undersøge årsagen til den vaklen, som kunne konstateres ved den kinesiske ledelses holdning overfor Hrustjov-revisionismen, f.eks. tilfældet i 1962, da den søgte at opnå forsoning og forening med de sovjetiske revisionister under påberåbelse af enhedsfront mod USA-imperialismen, eller i 1964, da Chou En-lai, i forlængelse af sine bestræbelser på at forsone sig med russerne, rejste til Moskva for at hylde Bresjnev-gruppens magtovertagelse. Disse tilfælde af vaklen var ikke tilfældige. De var en genspejling af manglen på revolutionære principper og fasthed.

Da Nixon inviteredes til Kina, og den kinesiske ledelse med Mao Tsetung i spidsen forkyndte politikken for tilnærmelse til og enhed med USA-imperialismen, blev det klart, at den kinesiske linje og politik var i fuldstændig modsætning til marxismen- leninismen og til den proletariske internationalisme. Efter dette begyndte Kinas chauvinistiske og hegemonistiske ambitioner at blive klarere. Den kinesiske ledelse begyndte mere åbent at

modarbejde folkenes, verdensproletariatets og den ægte marxistisk-leninistiske bevægelses revolutionære kampe og befrielseskampe. Den fremkom med den såkaldte teori om "tre verdener", som den prøvede at påtvinge hele den marxistisk-leninistiske bevægelse som dens generallinje.

For at støtte revolutionens og socialismens interesser og i den tro, at fejlene, som kunne konstateres i Kinas Kommunistiske Partis linje, skyldtes ukorrekte vurderinger af situationen og forskellige vanskeligheder, har Albaniens Arbejdets Parti mere end én gang forsøgt at hjælpe den kinesiske ledelse til at korrigere og overvinde disse fejl. Oprigtigt og kammeratligt har vort

parti lagt sine synspunkter åbent frem for Mao Tsetung og andre kinesiske ledere, og det har ved mange af Kinas handlinger, der umiddelbart berørte den marxistisk-leninistiske bevægelses generallinje, folkenes og revolutionens interesser, officielt og skriftligt meddelt Centralkomiteen for Kinas Kommunistiske Parti sine bemærkninger og sin uenighed. Men den kinesiske ledelse har aldrig taget velvilligt imod vort partis rigtige og principfaste bemærkninger. Den har aldrig svaret på dem og har ikke engang indvilliget i at diskutere dem.

I mellemtiden blev den kinesiske ledelses antimarxistiske handlinger ind- og udadtil mere og mere skamløse og åbenlyse.

Alt dette tvang vort parti, ligesom alle de andre marxister-leninister, til på ny at vurdere Kinas Kommunistiske Partis linje, de politiske og ideologiske begreber, det lod sig lede af, dets konkrete virksomhed og dens konsekvenser. Resultatet var, at vi så, at "Mao Tsetung-takningen" som Kinas Kommunistiske Parti lod og lader sig lede af, er en farlig variant af den moderne revisionisme, som der bør føres en alsidig kamp imod på det teoretiske og politiske plan.

"Mao Tsetung-tænkningen" er en variant af revisionismen, som begyndte at tage form allerede før Anden Verdenskrig, specielt efter 1935, da Mao Tsetung kan til magten. I denne periode havde Mao Tsetung og hans tilhængere startet en "teoretisk" kampagne under slagordet: Kamp mod "dogmatisme", "færdige skemaer", "udenlandske skabeloner" osv. Han rejste problemet om at udarbejde en national marxisme, hvorved han fornægtede marxismen-leninismens almen gyldige karakter. I stedet for marxismen-leninismen prædikede han den "kinesiske måde" at behandle problemerne på og den "livlige og friske, for det kinesiske folks øjne og øren populære"* kinesiske stil. Hermed propagerede han den revisionistiske tese, at marxismen i hvert land burde have sit eget særlige og individuelle indhold.

"Mao Tsetung-tænkningen" blev proklameret som marxismen-leninismens højeste trin i den nuværende epoke. De kinesiske ledere har erklæret, at "Mao Tsetung har præsteret mere end Marx, Engels og Lenin ...". I Kinas Kommunistiske Partis love, vedtaget på den 9. kongres, som afholdtes under Mao Tsetungs ledelse, hedder det: "Mao Tsetung-tænkningen er marxismen-leninismen i den æra —" og at Mao Tsetung "— har arvet, forsvaret og udviklet marxismen-leninismen og ført den til et højere og helt nyt trin." ²⁾

Fordi "Mao Tsetung-tænkningen" og ikke marxismen-leninismens principper og normer blev lagt til grund for partiets virksomhed, blev alle døre åbnet endnu mere for opportunisten og fraktionskamp indenfor Kinas Kommunistiske Parti.

"Mao Tsetung-tænkningen" er en sammenblanding af synspunkter, hvori ideer og teser, lånt fra marxismen, er blandet sammen med idealistiske, pragmatisk og revisionistiske principper fra andre filosofier. Den har sine rødder i den gamle kinesiske filosofi og i den politiske og ideologiske fortid, i Kinas statslige og militaristiske praksis.

Alle de kinesiske ledere, både de, der i øjeblikket har erobret magten, og de, som havde erobret den og er blevet fortrængt, men som har manøvreret for at virkeliggøre deres kontrarevolutionære planer, havde og har "Mao Tsetung-tænkningen" som ideologisk grundlag. Mao Tsetung har selv indrømmet, at hans anskuelse kan udnyttes af alle, såvel venstre- som højrefolkene, som han kaldte de forskellige grupper, der udgør den kinesiske ledelse. I hans brev til Chiang Ching fra 8. juli 1966 siger Mao Tsetung: "Højrefolkene ved magten kan bruge minde ord til at blive stærke for en vis tid, men venstre kan bruge andre af mine ord og organisere sig for at styrte højrefolkene." ³⁾ Det viser, at Mao Tsetung ikke var marxist-leninist,

og at hans anskuelser er eklektiske. Det er åbenlyst i alle Mao Tsetungs "teoretiske" værker, der, selvom de er camoufleret med "revolutionær" fraseologi og "revolutionære" slagord, ikke kan skjule, at "Mao Tsetung- tankningen" ikke noget tilfælles med marxismen-leninismen.

Ved et kritisk gennemsyn af Maos skrifter, ja bare en del af dem, og af måden han behandler de grundlæggende problemer på, som vedrører det Kommunistiske partis rolle, spørgsmålet om revolutionen, socialismens opbygning, træder det fuldstændigt klart frem, at "Mao Tsetung- tænkningen" adskiller sig fuldstændigt fra marxismen-leninismen.

Lad os først betragte spørgsmålet om partiets organisation og dets ledende rolle. Mao lod som om han gik ind for at anvende de leninistiske principper for partiet. Men hvis man underkaster hans ideer om partiet og navnlig den praksis, der herskede i partiets liv, en konkret analyse, fremgår det klart, at han har erstattet de leninistiske normer og principper med revisionistiske teser.

Mao Tsetung har ikke organiseret Kommunistiske parti på grundlag af Marx', Engels', Lenins og Stalins principper. Han har ikke arbejdet for at gøre det til et parti af leninistisk type, til et bolsjevikisk parti. Mao Tsetung var ikke for et proletarisk klasseparti, men for et parti uden klasseafgrænsning. Han benyttede parolen om partiets massekarakter for at udviske grænsen mellem parti og klasse. Som følge heraf kunne hvem som helst træde ud og ind i dette parti. I dette spørgsmål falder "Mao Tsetung-tænkningen"s anskuelser sammen med de jugoslaviske revisionisters og "eurokommuniste"s.

Desuden har Mao Tsetung altid gjort partiets opbygning, dets principper og normer afhængige af sine politiske holdninger og interesser, af sin opportunistiske eventyrpolitik, der snart gik til højre og snart til venstre, af kampen mellem fraktionerne osv.

I Kinas Kommunistiske Parti fandtes der og findes der ikke en virkelig marxistisk enhed i tanke og handling. Kampen mellem fraktionerne, som har eksisteret siden Kinas Kommunistiske Partis dannelse, har ført til, at der ikke i dette parti blev fastlagt en korrekt marxistisk-leninistisk tænkning.

De forskellige tendenser, der optrådte hos partiets vigtigste ledere, var snart venstre- snart højreopportunistiske, flere gange centristiske, ja slog helt over i åbent anarkistiske, chauvinistiske og racistiske anskuelser. Så længe Mao Tsetung og hans gruppe stod i spidsen for partiet, var disse tendenser ét af Kinas Kommunistiske Partis særtræk. Mao Tsetung har selv forsvaret nødvendigheden af "to linjers" eksistens i partiet. Ifølge ham er eksistensen af og kampen mellem to linjer noget naturligt, et udslag af modsigelsesens enhed, en elastisk politik som i sig forener principfasthed og kompromis. "Sådan", skriver han, "kan man bruge begge hænder overfor en kammerat der har begået fejl: med den ene hånd bekæmper man ham, med den anden forener man sig med ham. Denne kamps formål er at bevare marxismens principper, dvs. trokab overfor disse principper, det er problemets ene aspekt. Det andet er at forene sig med ham. Foreningens formål er at byde ham en udvej, at indgå kompromis med ham." ⁴⁾

Disse anskuelser er diametralt modsat af den leninistiske lære om det kommunistiske parti som den organiserede fortrop, der skal have een eneste linje og stålsat enhed i tanke og handling.

Klassekampen indenfor partiet som en genspejling af den klassekamp, der føres udenfor partiet, har ikke noget til fælles med Mao Tsetungs forestillinger om de "to linjer i partiet". Partiet er ikke en kampplads for klasserne og for kamp mellem antagonistiske klasser, det er

ikke en ophobning af mennesker med modsatte mål. Det ægte marxistisk-leninistiske parti er kun arbejderklassens parti og har dens interesser som grundlag. Det er den afgørende faktor for revolutionens sejr og socialismens opbygning. J.V. Stalin, der forsvarede de leninistiske principper om partiet, som ikke tillader eksistensen af flere linjer, af oppositionelle strømninger i kommunistiske parti, betonedede:

*"... det kommunistiske parti er proletariatets monolitiske parti, ikke et parti, der er en blok af forskelligartede klasseelementer."*⁵⁾

Mao Tsetung opfatter derimod partiet som en sammenslutning af klasser med modsatte interesser, som en organisation, i hvilken to kræfter, proletariatets og bourgeoisiets, "det proletariske hovedkvarter" og "det borgerlige hovedkvarter" står overfor og bekæmper hinanden. Disse skal have deres repræsentanter fra de laveste til de højeste organer i partiet. Således krævede han i 1956, at lederne for højre- og venstre fraktionen skulle vælges til centralkomiteen med ligeså naive som latterlige argumenter. "Deres fejl i forhold til partilinen er kendt i hele landet og i hele verden, og den kendsgerning, at de er kendt, er lige præcis grunden til at vælge dem. Hvad kan I stille op med det? De er begge velkendte, men I, der ingen fejl har begået eller kun har begået små fejl, har ikke så stort et ry som den. I et land som vort med et meget stort småborgerskab er de to bannere."⁶⁾

Ved at opgive den principfaste kamp i partiets rækker spillede Mao fraktionernes spil, søgte han at opnå kompromis ser med nogle af dem, for at gå imod andre og således styrke sine egne positioner.

Med en sådan organisatorisk platform kunne og kan Kinas Kommunistiske Parti ikke være et marxistisk-leninistisk parti. I dette parti blev de leninistiske principper og normer ikke respekteret. Partikongressen, dets højeste kollektive organ, er ikke blevet indkaldt regelmæssigt. Således gik der f.eks. 11 år mellem den 7. og 8. partikongres, og mellem 8. og 9. partikongres, efter krigen, gik der 13 år. Desuden var disse partikongresser, der har fundet sted, formelle, var snarere skuespil end arbejds møder. De delegerede blev ikke valgt i overensstemmelse med de marxistisk-leninistiske normer og principper for partiets liv, men blev udpeget af de ledende organer og handlede efter princippet om permanent repræsentation.

For nyligt offentliggjorde avisen "Renmin Ribao" en artikel, skrevet af en såkaldt teorigruppe fra Generalbureauet for Kinas Kommunistiske Partis Centralkomité. Artiklen bekræfter, at Mao under navnet "generalbureau" havde skabt et særligt apparat omkring sig, som overvågede kadreerne i politbureauet, partiets centralkomité, kadreerne i staten, hæren, sikkerhedstjenesten osv. og holdt dem alle under kontrol. Adgang til dette bureau og at gøre sig fortrolig med dets arbejde var forbudt for alle, inklusive medlemmerne af centralkomitéen og politbureauet. Her udarbejdedes planerne for omstyrtelsen eller forfremmelsen af denne eller hin fraktionsgruppe. Dette bureaus medlemmer var tilstede overalt, de lyttede, iagttog og aflagde beretning, selvstændigt og udenfor partiets kontrol. Desuden rådede dette bureau over hele væbnede afdelinger, der skjulte sig under navnet "Mao Tsetungs livvagt". Denne prætorianergarde på mere end 50.000 mand gik i aktion hver gang formanden besluttede "at gå til værks med eet slag", som det ofte er sket i Kinas Kommunistiske Partis historie, og som det for nylig skete da Hua Kua-Feng lod "De fire" og deres tilhængere arrestere.

Under påskud af at holde kontakt med masserne, havde Mao Tsetung yderligere skabt et net af stikkere i hele landet, som havde fået til opgave uden nogens viden at undersøge og o-

vervåge kadreerne i basis, massernes situation og tankegang. De aflagde kun beretning direkte til Mao Tsetung. Han havde afskåret alle kommunikationsmidler til masserne og så kun verden gennem de beretninger, "generalbureauet"s agenter kan med. Mao har sagt: "Hvad mig angår, så er jeg én der ikke hører radio, hverken udenlandsk eller kinesisk, jeg sender kun." Han har videre sagt: "Jeg har åbent erklæret, at jeg ikke mere vil læse avisen Renmin Ribao. Det har jeg også sagt til chefredaktøren: 'Jeg læser ikke mere din avis!'" ⁷⁾

Artiklen i "Renmin Ribao" giver nye oplysninger, der sætter os i stand til endnu bedre at forstå den anti-marxistiske ledelse Mao Tsetung udøvede og den personlige magt, han havde i det kinesiske parti og den kinesiske stat. Mao Tsetung havde ikke den ringeste respekt for centralkomiteen eller partikongressen, endsige partiet i almindelighed og dets komiteer i basis. Partikomiteerne, de ledende kadre, ja selv centralkomiteen, modtog ordre fra "Generalbureauet" fra den "specielle stab", som kun var ansvarlig over for Mao Tsetung. Partiets instanser, dets valgte organer, havde slet ingen kompetence. I "Renmin Ribao"s artikel hedder det, at "ingen måtte udsende noget som helst telegram, noget som helst brev, nogen som helst skrivelse, uden at det først var gået gennem Mao Tsetungs hænder og billiget af ham." Det er kommet ud, at Mao Tsetung allerede i 1953 havde udstedt en udtrykkelig ordre: "Fra nu af kan ethvert dokument eller telegram, udsendt i centralkomiteéns navn, kun ekspederes efter at jeg har gennemgået det, ellers er det ugyldigt." ** Under disse betingelser kan der ikke være tale om kollektiv ledelse, internt partidemokrati eller leninistiske normer.

Mao Tsetungs ubegrænsede magt gik så vidt, at han endog udpegede sine efterfølgere. På et tidspunkt havde han udpeget Liu Shao-chi som sin efterfølger. Senere erklærede han, at efter hans død skulle Lin Piao arve partiet og staten. Det blev til og med forankret i partiets statutter, hvilket er uden fortilfælde i de marxistisk-leninistiske partiers praksis. Det var igen Mao Tsetung, der udså Hua Kuo-feng til partiformand efter sin død. Da Mao havde magten i sine hænder, var det ham alene der kritiserede, dømte, straffede og senere rehabiliterede topledere i partiet og staten. Dette var også tilfældet med Teng Hsiao-peng, der i sin såkaldte selvkritik den 23. oktober 1966 havde tilstået: "Liu Shao-chi og jeg er virkelige monarkister. Kernen i mine fejl er, at jeg ikke stoler på masserne, at jeg ikke støtter de revolutionære masser, men at jeg er imod dem, jeg har fulgt en reaktionær linje for at knuse revolutionen. Jeg har i klassekampen ikke stået på proletariats side, men på bourgeoisiets side ... Alt dette viser, at ... jeg er uegnet til ansvarsfulde poster." Og til trods for disse forbrydelser, som denne forhærdede revisionist har begået, er han atter blevet anbragt på det sæde, han tidligere har haft.

"Mao Tsetung-tænkningen"s anti-marxistiske karakter med hensyn til partiet og dets rolle er også klar ved den måde, hvorpå den teoretisk opfatter forholdet mellem parti og hær og ansætter det i praksis. På trods af de formler Mao Tsetung brugte, når han sagde, at "partiet står over hæren", "politikken styrer geværet" osv. osv., han har i praksis overladt den politiske hovedrolle i landets liv til hæren. Allerede under krigen sagde han: "Alle hærens kadre bør forstå at lede arbejderne og organisere fagforeninger, at mobilisere og organisere ungdommen, at forene sig med og uddanne kadre i de nyligt befriede områder, de bør forstå at forvalte industri og handel, at lede læreanstalterne, aviser, nyhedsagenturer og radioen, sørge for udenrigsanliggenderne, at behandle de problemer, der er forbundet med de demokratiske partier og grupper og med masseorganisationerne, at regulere forbindelserne mellem land og by, at løse problemerne med fødevarer, kul og andre brugsartikler, og at beherske penge- og finansanliggender." ⁸⁾

Hæren stod altså over partiet, over de statslige organer, over alt. Deraf fremgår, at Mao Tsetungs ord om partiet som den afgørende faktor for revolutionens ledelse og den socialistiske opbygning ikke var andet end ord. Såvel i befrielseskrigens tid som efter Folkerepublikken Kinas grundlæggelse har hæren spillet den afgørende rolle i alle de endeløse kampe, som er blevet ført for at den ene eller den anden fraktion krone gribe magten. Også under kulturrevolutionen spillede hæren den vigtigste rolle, den var Maos sidste reserve.

"Vi støtter os på hærens styrke", sagde Mao Tsetung i 1967, "I Peking havde vi kun 2 divisioner, men i maj bragte vi end nu 2 dertil for at gøre regnskabet op med den forhenværende partikomité i Peking". ⁹⁾

For at likvidere sine ideologiske modstandere har Mao Tsetung altid sat hæren i bevægelse. Han mobiliserede hæren med Lin Piao i spidsen mod Liu Shao-chis og Teng Shao-pengs gruppe. Senere organiserede han sammen med Chou En-lai hæren mod Lin Piao. Inspireret af "Mao Tsetung-tænkningen" har hæren også efter Maos død spillet den samme rolle. Som alle de, der er kommet til magten i Kina, støttede også Hua Kuo-feng sig på hæren og handlede med dens hjælp. Straks efter Maos død mobiliserede han med det samme hæren, organiserede kuppet sammen med militærlederne Yeh Chien-ying, Wang Tung-hsin og andre og arresterede sine modstandere.

I Kina er magten nu som før i hærens hånd, mens partiet er et halehæng til den. Dette er et almindeligt kendetegn for de lande, hvor revisionismen hersker. Virkelig socialistiske lande styrker hæren som et stærkt våben for proletariats diktatur, for at undertrykke socialismens fjender, hvis de rejser sig, og for at forsvare landet mod et eventuelt angreb fra imperialisterne og den udenlandske reaktion. Men for at hæren altid skal spille denne rolle, skal den, som marxismen-leninismen lærer os, altid stå under partiets ledelse og ikke partiet under hærens ledelse.

I øjeblikket er det de stærkeste og de mest reaktionære fraktioner i hæren, der har til formål at forvandle Kina til en socialimperialistisk supermagt, der udsteder loven i Kina.

For fremtiden vil hærens rolle og styrke i landets liv parallelt med Kinas forvandling til en imperialistisk supermagt, vokse mere og mere. Den vil blive forstærket som en prætorianergarde, der er bevæbnet til tårerne for at forsvare et kapitalistisk regime og en kapitalistisk økonomi. Den vil være instrument for et borgerligt-kapitalistisk diktatur, som, hvis folkemodstanden bliver stærk, endog kan antage åbent fascistiske former.

Ved at forkynde nødvendigheden af flere partiers eksistens i landets styrelse, den såkaldte politiske pluralisme, kammer "Mao Tsetung-tænkningen" i fuldstændig modsætning til den marxistisk-leninistiske lære om det kommunistiske partis udelte ledende rolle i revolutionen og socialismens opbygning. Som han erklærede overfor E. Snow, betragtede Mao Tsetung et lands ledelse ved flere politiske partier efter den amerikanske model som den mest demokratiske regeringsform. Han spurgte: "Hvad er bedst: kun at have ét parti eller at have flere?" Og han svarede: "Sådan som tingene ligger i dag, forekommer det vel nok bedst at have flere partier. Det var det rigtige førhen, men det kan også godt være det rigtige i fremtiden. Det betyder langsigtet sameksistens og gensidig overvågning." ¹⁴⁾ Mao anså det for nødvendigt at lade de borgerlige partier tage del i magten og regeringen med de samme rettigheder og forrettigheder som Kinas Kommunistiske Parti. Og ikke nok med det! Disse bourgeoisiets partier, som ifølge ham "var historiske", kan ikke forsvinde, før Kinas Kommunistiske Parti er forsvundet, dvs. de vil eksistere sammen helt frem til kommunismen.

Ifølge "Mao Tsetung-tænkningen" er det kun på grundlag af alle klassers og alle partiers samarbejde, at en nydemokratisk regering kan eksistere og socialismen bygges. En sådan opfattelse af socialistisk demokrati, af det socialistiske politiske system, der bygger på "langsigtet sameksistens og gensidig overvågen" mellem alle partier, og som meget ligner øjeblikkets prædikener fra de italienske, franske, spanske og andre revisionisters side, er en åben fornægtelse af det marxistisk-leninistiske partis førende og udelte rolle i revolutionen og den socialistiske opbygning. Den historiske erfaring har imidlertid bekræftet, at uden det marxistisk-leninistiske partis førende og udelte rolle kan proletarietets diktatur ikke eksistere, og socialismen kan ikke opbygges og forsvares.

"... proletarietets diktatur", sagde Stalin, kan kun være fuldstændigt, hvis eet parti leder det, det kommunistiske parti, som hverken kan eller må dele ledelsen med andre partier." ¹⁵⁾

Mao Tsetungs revisionistiske forestillinger har deres grundlag i den politik, som Kinas Kommunistiske Parti altid har fulgt: at samarbejde med bourgeoisiet og gå i forbund med det. Dette er også kilden til den anti-marxistiske og anti-leninistiske kurs, som hedder "lad 100 blomster blanstre, lad 100 skoler kappes med hinanden." Det er direkte udtryk for sameksistensen af modsatte ideologier.

Ifølge Mao Tsetung skal man i det socialistiske samfund også tillade, at der ved siden af den proletariske ideologi, materialismen og ateismen, eksisterer borgerlig ideologi, idealisme og religion, at "giftplanter" vokser op sammen med

"sødtduftende blomster". En sådan kurs skulle angiveligt være nødvendig for at marxismen kan udvikle sig, for at der kan banes vej for debatter og meningsfrihed, men med denne kurs forsøger han i virkeligheden at lægge det teoretiske grundlag for den politik, der går ud på samarbejde med bourgeoisiet og sameksistens med dets ideologi. Mao Tsetung siger: "Det er en farlig politik at forbyde folk at komme i forbindelse med det forkerte, det hæslige og det fjendtlige, med idealisme og metafysik og med Confucius', Lao Tzus og Chiang Kai-sheks vrøvl. Det vil føre til åndeligt forfald, énspektet tankegang og mangel på forberedelse til at se verden i øjnene og møde udfordringer." ¹⁶⁾ Herudfra drager Mao Tsetung den slutning, at idealismen, metafysikken og den borgerlige ideologi vil eksistere i evighed, derfor må man ikke alene ikke forbyde dem, men man skal tilmed give dem mulighed for at blomstre, for at træde åbent frem og for at kappes. Denne forsonende holdning overfor alt reaktionært går så vidt, at han betegner uorden i det socialistiske samfund som noget uundgåeligt og forbud mod fjendtlig virksomhed som forkert. "Efter min mening må enhver, som ønsker at lave ballade, gøre det så længe han har lyst. Hvis en måned ikke er nok, kan han blive ved i to. Hvis man standser den for hurtigt, vil han lave ballade igen før eller senere." ¹⁷⁾

Alt dette var ikke akademiske bidrag til en "videnskabelig" diskussion, men en opportunistisk, kontrarevolutionær politisk linje, som er blevet opstillet imod marxismen-leninismen og som har bragt opløsning i Kinas Kommunistiske Parti, hvor hundrede slags anskuelser og meninger bestod side om side, og hvor hundrede skoler i dag faktisk kappes. Det har ført til, at de borgerlige hvepse frit kan flyve omkring i de hundrede blomsters have og udsprøjte deres gift.

Denne opportunistiske holdning i ideologiske spørgsmål har bl.a. også sine rødder i det faktum, at i hele perioden fra Kinas Kommunistiske Partis dannelse til befrielsen af landet og sidenhen har Kinas Kommunistiske Parti ikke bestræbt sig på at konsolidere sig ideologisk. Det har ikke arbejdet på at forankre Marx', Engels', Lenins og Stalins teori i sine medlemmers hjerter og

sind. Det har ikke kænpet for at forstå grundspørgsmålene i den marxistiske-leninistiske ideologi og anvende den konsekvent, skridt for skridt, på de konkrete betingelser i Kina.

"Mao Tsetung-tænkningen" står i modsætning til den marxistisk-leninistiske teori om revolutionen.

I sine skrifter taler Mao Tsetung ofte an revolutionens rolle i samfundets udviklingsproces, men i grunden er han tilhænger af en metafysik, evolutionistisk opfattelse. I modsætning til den materialistiske dialektik, der illustrerer den fremadskridende udvikling som en spiralbevægelse, prædiker Mao Tsetung, at udviklingen foregår i en cyklisk form, som en proces af ebbe og flod, der går fra ligevægt til uligevægt og igen til ligevægt, der fører fra bevægelse til stilstand og igen til bevægelse, fra opstigning til nedstigning og fra nedstigning til opstigning, fra fremskridt til tilbageskridt og igen til fremskridt osv. Således skriver Mao Tsetung, idet han opretholder den gamle filosofiske opfattelse af ildens rensende kraft: "Det er nødvendigt at "antænde en ild" med regelmæssige mellemrum. Hvor ofte? En gang an året eller en gang hver tredje år, hvad foretrækker I? Jeg mener, vi bør gøre det mindst to gange i løbet af hver fansårsplan på samme måde som skudmåneden i et måneskudår falder en gang på tre år og to gange på fan."* Således afleder han ligesom de gamle astrologer fra månekalenderen loven an den periodiske antændelse af ilden, om udviklingen, som fører fra den "store harmoni" til den "store uorden" og igen til "den store harmoni". Således gentager cyklerne sig periodisk. "Mao Tsetung-tankningen" stiller sig på denne måde i modsætning til den dialektisk materialistiske opfattelse af udviklingen, der, som Lenin siger:

"leverer os nøglen til alt værendes "selvbevægelse", nøglen til at forstå "springene", "afbrydelsen af udviklingen i lige linje", "omslag til det modsatte", det gamles forsvinden og det nyes opståen. " 18)

med den metafysiske opfattelse, der er "død, farveløs og tør".

Det viser sig endnu klarere ved den måde, hvorpå Mao Tsetung behandlede problemet om modsigelser, hvor Mao ifølge den kinesiske propaganda har ydet "et særligt bidrag" og videreudviklet den materialistiske dialektik på dette område*. Ganske vist taler Mao Tsetung i mange af sine skrifter ofte om modsætningerne, om modsigelserne, om modsætningernes enhed, og han benytter endog marxistiske citater og sætninger, men han er alligevel meget langt fra den måde, hvorpå den dialektiske materialisme forstår disse spørgsmål. Ved behandlingen af modsigelser går han ikke ud fra marxistiske teser, men fra gamle kinesiske filosoffers, og betragter modsætningerne på mekanisk vis som ydre fænomener, og modsætningernes forvandling tænker han sig som en simpel indbyrdes bytten plads. Idet Mao Tsetung opererer med sådanne evige modsætninger, der er hentet fra den antikke filosofi som oppe - nede, bagved-foran, højre - venstre, tung - let osv. osv., benægter han i grunden de indre modsigelser i tingene og fænomenerne selv og behandler udviklingen som en simpel gentagelse, som en række uforanderlige tilstande, hvor der kun findes de samme modsætningspar og det samme indbyrdes forhold mellem dem. Modsætningernes gensidige forvandling til hinanden, som Mao Tsetung opfatter som simpel skiften plads og ikke som en løsning af modsigelsen og en kvalitativ forandring af selve det fænomen, der udgør de to modsatte sider deri, benytter han som en skabelon, der kan tvinges ned over alle ting. Ved at gå ud fra denne skabelon går Mao så vidt som til at erklære: "Når dogmatismen ændres til sin modsætning, bliver den enten til marxisme eller til revisionisme" 19), "metafysikken forvandler

sig til dialektik og dialektik til metafysik", osv. Bag sådanne absurde udsagn og bag dette sofistiske spil med modsætninger skjuler Mao Tsetungs opportunistiske og antirevolutionære opfattelser sig. Han anser således ikke den socialistiske revolution som en kvalitativ forandring af samfundet, hvori de antagonistiske klasser og menneskets udbytning og undertrykkelse af mennesket afskaffes, men tænker sig den som en simpel bytten plads mellem borgerskabet og proletariatet. For at bevise denne "opdagelse" skriver Mao: "Hvis borgerskabet og proletariatet ikke kan omforme sig til hinanden, hvordan går det da til, at proletariatet bliver den herskende klasse, borgerskabet den beherskede klasse gennem revolutionen? For eksempel stod vi i diametral modsætning til Chiang Kai-sheks Kuomintang. Som et resultat af den gensidige kamp og de modsatte siders gensidige udelukkelse af hinanden, fandt der en ændring sted i vor status og i deres, dvs. de ændrede sig fra at være herskere til at være beherskede, mens vi ændrede os fra at være beherskede til at blive de herskende." ²⁰⁾ Den samme logik har også ført Mao Tsetung til at revidere den marxistisk-leninistiske teori om de to faser af det kommunistiske samfund. "Ifølge dialektikken er det lige så sikkert som at et menneske skal dø, at det socialistiske samfund som et historisk fænomen engang vil ophøre med at eksistere, at det vil blive negeret af det kommunistiske system. Hvis man påstår, at det socialistiske system, produktionsforholdene og socialismens overbygning ikke vil uddø, hvilken slags marxisme ville det så være? Ville det ikke være det samme som en religiøs tro, eller som en teologi, der prædiker om en evig Gud?" ²¹⁾

Mød denne åbne revision af den marxistisk-leninistiske opfattelse af socialismen og kommunismen, som i deres væsen er to faser af een type, een samfundsøkonomisk orden, og som kun adskiller sig ved udvikling, grad og modenhed, fremstiller Mao Tsetung socialismen som noget, der er diametralt modsat til kommunismen.

Ud fra sådanne metafysiske og anti-marxistiske forestillinger behandler Mao Tsetung revolutionens spørgsmål i almindelighed. Han anser den for en endeløs proces, der periodisk gentager sig, så længe mennesket eksisterer på jorden, som en proces, der går fra nederlag til sejr, fra sejr til nederlag, osv. Mao Tsetungs anti-marxistiske begreber, snart evolutionistiske og snart anarkistiske, bliver endnu klarere, når han behandler revolutionens problemer i Kina.

Som det fremgår af hans skrifter, har Mao Tsetung ikke støttet sig på den marxistisk-leninistiske ideologi for at analysere problemerne og bestorme den kinesiske revolutions opgaver. Han har selv i sin tale på den udvidede arbejdskonference, der var indkaldt af Kinas Kommunistiske Partis centralkomité i 1962 indrømmet: "Vort mangeårige revolutionære arbejde skete i blinde, uden at vide, hvordan revolutionen burde gennemføres, mod hvem revolutionens spydspids burde rettes, uden at have dens etaper for øje, hvem der skulle styrtes først og hvem senere osv." Dette har gjort Kinas Kommunistiske Parti ude af stand til at sikre proletariatet ledelsen i den demokratiske revolution og dennes forvandling til den socialistiske revolution. Hele den kinesiske revolutions udvikling vidner om Kinas Kommunistiske Partis kaotiske vej, som ikke lod sig lede af marxismen-leninismen, men af "Mao Tsetung- tænkningens" anti-marxistiske forestillinger om revolutionens karakter, om dens etaper, om dens drivkræfter osv.

Mao Tsetung var ikke i stand til på korrekt vis at forstå og forklare den nære sammenhæng mellem den borgerlig-demokratiske revolution og den proletariske revolution. I modsætning til den marxistisk-leninistiske teori, der videnskabeligt har påvist, at der mellem den borgerlig-demokratiske revolution og den socialistiske revolution ikke er nogen kinesisk mur, at disse to revolutioner ikke må adskilles fra hinanden af et langt tidsrum, har Mao Tsetung hævdet: "Omdannelsen af vor revolution til en socialistisk revolution er fremtidens sag. Med hensyn til

hvornår denne overgang vil ske ... kan der indtil da gå temmelig lang tid. Så længe ikke alle politiske og økonomiske forudsætninger findes, så længe som en sådan omdannelse ikke ville nytte, men skade det overvejende flertal af vort folk, skal man ikke uoverlagt tale an det." ²²⁾

Denne anti-marxistiske opfattelse, som ikke går ind for at forvandle den borgerlige-demokratiske revolution til den socialistiske, har Mao Tsetung fastholdt under hele revolutionen og til og med også efter befrielsen. Således sagde Mao Tsetung i 1940: "Den kinesiske revolution bør ubetinget... gennemløbe det nye demokratiske fase og først derefter socialismens fase. Af disse faser vil den første vare relativt længe..." ²³⁾

I marts 1949 sagde Mao Tsetung på partiets centralkomité's plenarmøde, hvor han forelagde programmet for Kinas udvikling efter befrielsen: "I denne periode skal eksistensen og udviklingen af alle kapitalismens elementer i by og på land tillades". Disse anskuelser og "teorier" har ført til, at Kinas Kommunistiske Parti og Mao Tsetung ikke kæmpede for den kinesiske revolutions omdannelse til den socialistiske revolution, men tillod bourgeoisiet og kapitalistiske samfundsmæssige forhold at udvikle sig frit.

I spørgsmålet an forholdet mellem den demokratiske og socialistiske revolution indtager Mao Tsetung den samme position som Anden Internationales ledere, som var de første til at angribe og forvanske den marxistisk-leninistiske teori an revolutionens videreførelse og som fremførte den tese, at der eksisterer et langt tidsrum mellem den borgerlig-demokratiske revolution og den socialistiske revolution, hvor bourgeoisiet udvikler kapitalismen og skaber forudsætningerne for at man kan overgå til den proletariske revolution. De anså forvandlingen af den borgerligt-demokratiske revolution til den socialistiske revolution for noget umuligt, for at springe etaper over, med mindre man gav kapitalismen mulighed for at udvikle sig yderligere. Denne opfattelse tilslutter Mao Tsetung sig også fuldt og helt, når han siger: "At prøve at oprette socialismen på den koloniale, halvkoloniale og halvfeudale ordnings ruiner uden en forenet nydemokratisk stat ... uden at udvikle den privatkapitalistiske økonomi ville være en ren utopi." ²⁴⁾

"Mao Tsetuns-tænkningen"s anti-marxistiske forestillinger an revolutionen bliver endnu klarere, når man ser på, hvordan Mao behandler spørgsmålet om revolutionens drivkræfter. Mao Tsetung anerkendte ikke proletariatets ledende rolle. Lenin har sagt, at i imperialismens periode skal proletariatet have ledelsen i enhver revolution. Selvom Mao Tsetung talte om proletariatets rolle, undervurderede han i praksis dets ledende rolle, men fremhævede bøndernes rolle: "... Den nuværende modstand mod de japanske besættelsestropper er i sit væsen en bondekrig. Det nye demokratiske politiske ordning betyder i sit væsen at give bønderne magten." ²⁵⁾

Denne småborgerlige tese har Mao Tsetung udtrykt i hans almene tese om "landområdernes indkredsning af byen", "... revolutionære landsbyer", skrev han, "kan indkredse byerne ... arbejdet på landet bør spille hovedrollen i den kinesiske revolutionære bevægelse og arbejdet i byerne en anden rangs rolle." ²⁶⁾ Denne ide udtrykte Mao også, da han skrev om bøndernes rolle i staten. Han sagde, at alle partier og andre politiske kræfter skal underordne sig bønderne og deres anskuelser. "Der ... vil rejse sig hundrede millioner af bønder, de vil være voldsomme og ubændige sart en orkan og ingen nok så stærk magt vil kunne standse dem ... De vil gennemprøve alle revolutionære partier, alle revolutionære kammerater, for enten at acceptere eller afvise dem." ²⁷⁾ Ifølge Mao fremgår det, at bønderne og ikke arbejderklassen bør spille den ledende rolle i revolutionen.

Tesen om bøndernes ledende rolle i revolutionen har Mao Tsetung også prædikeret som verdensrevolutionens vej. Her ligger kilden til den anti-marxistiske opfattelse, der anser den såkaldte tredje verden - i den kinesiske politiske litteratur også betegnet som "verdenslandsbyen" - for "hoveddrivkraften i forandringen af det nuværende samfund." Ifølge de kinesiske anskuelser er proletariatet en andenrangs samfundsmæssig kraft, som ikke kan spille den rolle, som Marx og Lenin havde forudset i kampen mod kapitalismen og ved revolutionens sejr i forbund med alle de kræfter, der er undertrykt af kapitalen.

Den kinesiske revolution er blevet domineret af småborgerskabet og det mellemste borgerskab. Det er dette brede lag af småborgerskabet, som har haft indflydelse på hele udviklingen i Kina.

Mao Tsetung støttede sig ikke på den marxistisk-leninistiske teori, der lærer os, at bønderne og småborgerskabet i almindelighed er vaklende. Selvfølgelig spiller de fattige og mellemstore bønder en vigtig rolle i revolutionen, og de skal blive proletariatets nære forbundsfæller. Men bøndernes klasse, småborgerskabet, kan ikke udøve lederskab over proletariatet i revolutionen. At tro på og prædike det modsatte betyder at være imod marxismen-leninismen. Heri ligger også en af de vigtigste kilder til Mao Tsetungs anti-marxistiske anskuelser, der har haft negativ indflydelse på hele den kinesiske revolution.

Kinas Kommunistiske Parti har ikke været teoretisk afklaret med hensyn til det grundlæggende og afgørende revolutionære princip, at proletariatet skal udøve ledelsen i revolutionen, og følgelig har det ikke anvendt det korrekt og konsekvent i praksis. Erfaringerne viser, at bønderne kun kan spille deres revolutionære rolle, når de handler i forbund med proletariatet og under dets ledelse. Dette bevistes i vor nationale befrielseskamp. De albanske bønder var vor revolutions hovedkraft, men alligevel var det arbejderklassen, der på trods af sit meget ringe antal ledede bønderne, fordi den marxistisk-leninistiske ideologi, proletariatets ideologi, legemliggjort i Det Kommunistiske Parti, i dag Arbejdets Parti, arbejderklassens fortrop, udøvede ledelsen af revolutionen. Derfor har vi sejret ikke bare i den nationale befrielseskamp men også i socialismens opbygning.

Vi vandt den ene sejr efter den anden til trods for de talløse vanskeligheder som vi stødte på. Disse sejre har vi først og fremmest opnået, fordi partiet grundigt havde tilegnet sig det væsentlige i Marx' og Lenins teori, fordi det forstod, hvad revolutionen var, hvem der gennemførte den og hvem der måtte lede den, fordi det forstod, at der i spidsen for arbejderklassen i forbund med bønderne måtte stå et parti af den leninistiske type. Kommunisterne forstod, at dette parti ikke bare skulle være kommunistisk af navn, men et parti, der anvendte den marxistisk-leninistiske teori om revolutionen og partiets opbygning på vort lands konkrete betingelser. Et parti som tog fat på arbejdet med at skabe det nye socialistiske samfund ved at følge det eksempel, som den socialistiske opbygning i Sovjetunionen i Lenins og Stalins tid havde givet. Dette standpunkt bragte vort parti sejren, gav landet den store politiske, økonomiske og militære kraft, som det har i dag. Havde vi handlet anderledes, havde vi ikke konsekvent anvendt disse vor store teoris principper, så havde socialismen ikke kunnet opbygges i et lille land som vort, der er omringet af fjender. Selvom det var lykkedes os at gribe magten for et kort øjeblik, ville bourgeoisiet atter have tilrevet sig den, som det skete i Grækenland, hvor Grækenlands Kommunistiske Parti endnu før sejren var vundet overgav våbnene til landets reaktionære bourgeois og den engelske imperialisme.

Derfor er spørgsmålet om lederskabet i revolutionen af stor betydning, fordi dens retning og udvikling afhænger af, hvem der leder den.

"At give afkald på lederskabets ide", betonedes Lenin, er den simpleste form for reformisme." ²⁸⁾

En af årsagerne til, at den kinesiske revolution forblev en borgerlig-demokratisk revolution og ikke gik over i den socialistiske revolution, var netop, at "Mao Tsetung-tænkningen" fornægter proletariats hegemoni. I sit skrift, "Om det nye demokrati", prædikede Mao Tsetung, at der efter revolutionens sejr i Kina ville blive oprettet en regering, der skulle støtte sig på forbundet mellem de "demokratiske klasser", hvorved han foruden bønderne og proletariatet også forstod byens småborgerskab og det nationale bourgeoisi. "Hvis det er rigtigt". skrev han, "at alle skal spise, så må magten heller ikke indtages af kun ét parti, én gruppe, én klasse". 28) Denne ide genspejles også i Den kinesiske Folkerepubliks statsflag med fire stjerner, som står for fire klasser: arbejderklassen, bønderne, byernes småborgerskab og det nationale bourgeoisi.

Revolutionen i Kina, der førte til landets befrielse, til grundlæggelsen af en uafhængig kinesisk stat, var en stor sejr for det kinesiske folk, for verdens anti-imperialistiske og demokratiske kræfter. Efter befrielsen blev der i Kina gennemført talrige positive forandringer: den udenlandske imperialismes og de store godsejeres dominans blev likvideret, fattigdom og arbejdsløshed blev bekæmpet, en række økonomiske og samfundsmæssige reformer til gavn for de arbejdende masser blev gennem-

ført, den uddannelsesmæssige og kulturelle tilbagestående blev bekæmpet, en række foranstaltninger til genopbygningen af det krigshærgede land blev truffet, og der blev også gennemført nogle omdannelser af socialistisk karakter. I Kina, hvor millioner døde før i tiden, fandtes der ikke mere sult osv. Alt dette er ubestridelige kendsgerninger og betydelige landvindinger for det kinesiske folk.

Fordi man gennemførte disse foranstaltninger, og fordi Kinas Kommunistiske Parti kan til magten, så det ud til, at Kina gik i retning af socialismen. Men sådan gik det ikke. Kinas Kommunistiske Parti, der efter den borgerlige-demokratiske revolutions sejr burde have gået forsigtigt til værks uden at være venstrepradikal og uden at springe nogle etaper over, lagde "Mao Tsetung-tænkningen" til grund for sin virksomhed og viste sig derved som "demokratisk", liberal, opportunistisk og førte ikke konsekvent landet ad den korrekte vej til socialismen.

Mao Tsetungs umarxistiske, eklektiske, borgerlige politiske og ideologiske anskuelser gav det befriede Kina en ustabil overbygning, en kaotisk statslig og økonomisk organisation, som aldrig stabiliseredes. Kina befandt sig i et bestandigt og til og med anarkistisk virvar, som blev fremmet af Mao Tsetung selv med slagordet "Det er nødvendigt med uro for at skabe klarhed".

I den nye kinesiske stat spillede Chou En-lai en særlig rolle. Han var en dygtig økonom og organisator, men var aldrig en marxistisk-leninistisk politiker. Som typisk pragmatiker forstod han at gennemtvinge sine umarxistiske synspunkter og at afstemme dem på den mest fuldkomne måde med enhver gruppe, der tog magten i Kina. Han var en tumling, der altid blev stående på fødderne, selv om han altid vaklede fra midten til højre, men aldrig til venstre.

Chou En-lai var mester i principløse kompromiser. Han støttede og fordømte Chiang Kai-shek, Kao Kang, Liu Shao-shi, Teng Hsiao-ping, Mao Tsetung, Lin Piao, "De fire", men aldrig støttede han Lenin og Stalin, marxismen-leninismen.

Efter befrielsen viste der sig som følge af Mao Tsetungs, Chou En-lais og andres anskuelser talrige udsving i partiets linje til alle sider. I Kina bevarede den tendens, "Mao Tsetung-tænkningen" prædikede, der gik ud på, at den borgerlige-demokratiske revolutions etape

burde være langvarig. Mao Tse-tung holdt fast ved, at der i denne etape, parallelt med kapitalismens udvikling, som han gav forrang, også blev skabt forudsætningerne for socialismen. Også hans tese om socialismens sameksistens med bourgeoisiet over en længere tidsperiode hænger sammen med dette, idet han fremstiller dette som noget, der er nyttigt både for socialismen og for bourgeoisiet. I sit svar til den, der modsatte sig en sådan politik og som fremkom med erfaringerne fra den socialistiske Oktoberrevolution som eksempel, argumenterede Mao Tsetung således: "Oktoberrevolutionen omstyrkede borgerskabet. Det var en begivenhed uden fortilfælde i verdenshistorien. I alle lande slog borgerskabet om sig med fordømmelser og havde ikke ét eneste godt ord om den. Det russiske borgerskab var en reaktionær klasse, som forkastede statskapitalisme på tid, som organiserede arbejd-langsomt aktioner og sabotage, og som tog tilflugt til geværet. Her i Kina har vi været forholdsvis moderate overfor vort nationale borgerskab, som føler sig en smule mere trygt, og som mener der er nogle gode sider i vor politik." ²⁹⁾ I følge Mao Tsetung skulle en sådan politik have indbragt Kina et godt omdømme hos det internationale bourgeoisie, men i virkeligheden har det skadet socialismen i Kina alvorligt.

Mao Tsetung har fremstillet sin opportunistiske holdning overfor bourgeoisiet som en skabende videreudvikling af Lenins lære om den Nye Økonomiske Politik (NEP). Men der er en grundlæggende forskel mellem Lenins lære og Mao Tsetungs opfattelse med hensyn til at tillade ubegrænset kapitalistisk produktion og at opretholde borgerlige produktionsforhold under socialismen. Lenin indrømmer, at NEP var et tilbagemag, der for en tid tillod udviklingen af kapitalismen, men han understregede:

"For den proletariske magt er der ikke noget frygteligt ved det, så længe proletariatet holder magten fast i sine hænder, trafikvæsen, storindustrien fast i sine hænder." ³⁰⁾

I Kina havde proletariatet hverken i 1949 eller 1956, da Mao Tsetung gjorde sig til talsmand for dette, virkelig magten eller storindustrien i sine hænder.

Men hvad mere er, Lenin anså NEP for en forbigående forholdsregel, som var påtvunget af de konkrete betingelser i det dengang af den lange borgerkrig ødelagte Rusland, men ikke som en almen gyldig lovmæssighed for den socialistiske opbygning. Og det er en kendsgerning, at Lenin et år efter at have proklameret NEP fremhævede, at tilbagetrækningen var slut, og udkastede det feltråb, at man skulle forberede offensiven mod den private kapital i økonomien. I Kina havde man derimod regnet med, at perioden med opretholdelsen af den kapitalistiske produktion næsten skulle vare evigt. Ifølge Mao Tsetungs anskuelser måtte det system, der var blevet oprettet i Kina efter befrielsen, være et borgerligt-demokratisk system, mens Kinas Kommunistiske Parti skulle se ud til at være ved magten. Sådan er "Mao Tsetung-tænkningen".

Overgangen fra den borgerlig-demokratiske revolution til den socialistiske revolution kan kun gennemføres, hvis proletariatet konsekvent fjerner bourgeoisiet fra magten og eksproprierer det. Så længe arbejderklassen i Kina delte magten med bourgeoisiet, så længe bourgeoisiet beholdt sine privilegier, kunne den magt, der var blevet oprettet i Kina, ikke være proletariatets statsmagt og som følge heraf kunne den kinesiske revolution heller ikke blive til en socialistisk revolution.

Kinas Kommunistiske Parti har opretholdt en velvillig opportunistisk holdning til udbytterklasserne og Mao Tsetung propaganderede åbent de kapitalistiske elementers fredelige indvoksen i socialismen. Mao Tsetung sagde: "Hvis alle ultrareaktionære er ultrareaktionære i dag og også vedbliver at være det i morgen og i overmorgen, så kan de ikke

evigt vedblive hermed, i sidste ende vil de ændre sig ... De ultrareaktionære er ifølge sagens natur hårdnakkede folk, men de er ikke standhaftige ... der kan ske det, at de ultrareaktionære ændrer sig til det bedre ... de indser deres fejl og bringes på den rigtige vej. Kort sagt: de ultrareaktionære ændrer sig" ³¹⁾

I sine bestræbelser på at anbringe denne opportunistiske opfattelse på et teoretisk grundlag og ved at jonglere med "modsætningernes forvandling" sagde han, at antagonistiske modsigelser gennem diskussion, kritik og omdannelse forvandles til ikke-antagonistiske modsigelser, udbytterklasserne og den borgerlige intelligens kan forvandles til deres modsætning, dvs. blive revolutionære. I 1956 skrev Mao: "Men under de forhold, der råder i vort land, vil de fleste af de kontrarevolutionære alligevel i sidste ende forandre sig i større eller mindre grad. Takket være den rigtige politik, vi har valgt at følge, er mange af dem blevet så omskoledede, at de ikke mere arbejder mod revolutionen, og nogle af dem har endog ydet noget nyttigt." ³²⁾

Ved at udgå fra sådanne anti-marxistiske opfattelser, ifølge hvilke klassefjenderne i tidens løb forbedrer sig, prædikede han derfor klasseforsoning med dem og tillod, at de fortsatte med at berige sig og bedrive udbytning, at de uhindret talte og handlede imod revolutionen. For at retfærdiggøre denne kapitulationalistiske holdning overfor klassefjenden skrev Mao Tsetung: "Vi har masser at gøre nu. Det er simpelthen umuligt at blive ved med at lange ud efter disse typer dag ud og dag ind i de næste halvtreds år! Der findes folk, der nægter at rette deres fejl, de kan tage don med sig i kisten, når de skal møde Helvedes Konge." ³³⁾ Fordi man i praksis handlede efter disse forsonlige vurderinger af fjenderne, forblev statsforvaltningen i Kina på de gamle embedsmænds hænder. Chiang Kai-sheks generaler blev tilmed ministre. Sågar kejser Pu-yi af Manchukuo, de japanske okkupanters marionetkejser, var de meget omsorgsfulde overfor og gjorde ham til en museumsgenstand for at delegationerne kunne mødes og tale med ham og se, hvordan den slags folk blev omskolet i det "socialistiske" Kina. Reklamen, som blev gjort ankring denne forhenværende marionetkejser havde bl.a. også det formål at tage frygten fra kongerne, herskerne og marionetterne i andre lande, for at de skulle tænke, at Maos "socialisme" var god, og at der ikke er grund til at nære frygt for den.

Holdninger uden skygge af klassekamp over sig indtog man i Kina også overfor de feudalherrer og kapitalister, der havde begået talløse forbrydelser mod det kinesiske folk. Mao Tsetung, der ophøjede sådanne holdninger til teori, og som åbent stillede de kontrarevolutionære under sin beskyttelse, udtalte; "Vi bør ikke henrette nogen og kun arrestere et fåtal ... De folk der decideret er kontrarevolutionære skal de pågældende organisationer selv tage sig af, og organisationerne for den offentlige sikkerhed skal ikke foretage nogen arrestationer, anklagemyndighedernes organer skal ikke rejse nogen retslig tiltale, og domstolen skal ikke dømme nogen. Af 100 kontrarevolutionære bør man behandle noget over 90 på denne måde." ³⁴⁾ Ved at argumentere som en sofist siger Mao Tsetung, at henrettelse af de kontrarevolutionære ingen nytte er til, at en sådan fremgangsmåde ville skabe vanskeligheder i produktionen, med hensyn til landets videnskabelige niveau, at den udbreder et dårligt ry i verden osv., at "hvis en af disse forbrydere blev henrettet, ville man sammenligne hans forbrydelser med de mange forbrydelser, en anden og en tredje har begået, og så ville der rulle mange hoveder når først et hoved er blevet hugget af, kan det ikke sættes på igen, og det vokser heller ikke frem sådan som purløg vokser frem igen, når man har snittet det af." ³⁵⁾

Som følge af disse anti-marxistiske opfattelser af modsigelser, af klasserne og deres rolle i revolutionen, som "Mao Tsetung-tolkningen" prædiker, betrødte Kina aldrig den socialistiske opbygnings korrekte vej. I det kinesiske samfund er det ikke kun økonomiske, politiske,

ideologiske og sociale levn fra fortiden, der stadig findes, men også udbytterklasserne findes som klasser, og de er fremdeles ved magten. Ikke alene er bourgeoisiet der stadig, men det trækker også profit af indtægterne af den ejendom, som det havde.

Den kapitalistiske rente i Kina er ikke afskaffet ved lov, fordi den kinesiske ledelse har holdt fast ved den borgerlig-demokratiske revolutions strategi, som Mao Tsetung formulerede i 1935. Dengang sagde han: "Folkerepublikkens arbejdslove ... vil ikke forhindre det nationale borgerskab i at skabe profitter..." ³⁶⁾ I overensstemmelse med politikken om lige ret til jord" bevarede kulakkernes lag, i de former det har eksisteret i Kina, store fordele og profitter. Mao Tsetung gav selv ordre til ikke at antaste kulakkerne, for det kunne vække vreden hos det nationale bourgeois, som Kinas Kommunistiske Parti havde dannet en politisk, økonomisk og organisatorisk enhedsfront med. " ³⁷⁾

Alt dette viser, at "Mao Tsetung-tænkningen" ikke førte og ikke kunne føre Kina ad den virkelige vej til socialismen. Og rent faktisk, som Chou En-lai formulerede det i 1949, da han i al hemmelighed henvendte sig til den amerikanske regering om hjælp til Kina, gik hverken Mao Tsetung eller hans vigtigste tilhængere ind for den socialistiske vej. "Kina", skrev Chou En-lai, "er endnu ikke et kommunistisk land, og hvis Mao Tsetungs politik bliver gennemført på den rigtige måde, vil det ikke blive et kommunistisk land i lang tid." ³⁸⁾

Mao Tsetung og Kinas Kommunistiske Parti har på demagogisk vis underordnet alle udtalelser vedrørende opbygningen af det socialistiske og kommunistiske samfund under deres pragmatiske politik. Med det formål at stikke masserne, der efter revolutionen stræbte efter socialisme, blå i øjnene, erklærede de i årene omkring det såkaldte store spring fremad, at de indenfor 2-3 femårsplaner ville overgå til kommunismen. Senere derimod begyndte de for at skjule deres fiaskoer at opstille teorier an, at socialismens opbygning og sejr ville kræve ti tusinde år.

Kinas Kommunistiske Parti kaldte sig ganske vist for kommunistisk, men det udviklede sig i en anden retning, en liberal, kaotisk retning, en opportunistisk retning, og det kunne ikke være en kraft, der var i stand til at føre landet til socialismen. Vejen, som det fulgte og som efter Maos død tog endnu klarere form, var ikke socialismens vej, men vejen for opbygningen af en storborgerlig, socialimperialistisk stat.

"Mao Tsetung-tænkningen" har som en anti-marxistisk lære ladet stormagtschauvinisme træde i stedet for proletarisk internationalisme.

Selvfølgelig går ethvert marxistisk-leninistisk parti ind for, at man bør støtte sig på arven fra sit eget folks fortid, men det tager også hensyn til, at man ikke må støtte sig på enhver arv, men kun det, der er progressivt. Kommunisterne går i- mod den reaktionære arv på ideernes område som på ethvert andet område. Kineserne har været meget konservative, ja, tilmed fremmedhadere med hensyn til deres tradition, dens indhold og ideer. De passede på det gamle som på en meget værdifuld skat. Som det fremgik af de samtaler, vi havde med dan, viser det sig, at kineserne tillagde den verdensomfattende revolutionære erfaring ringe værdi. For dem havde kun deres egen politik, deres kamp mod Chiang Kai-shek, den lange march, Mao Tsetungs teori nogen værdi. Hvad angår andre folks progressive værdier, tillagde kineserne dem ingen eller kun meget ringe værdi, ja, de gjorde sig ikke engang den ulejlighed at studere dem. Mao Tsetung erklærede: "Kineserne bør lægge de af udlændinge skabte formler til side". Men hvilke formler, det præcist drejer sig om, fastslår han ikke. Han har fordømt "samtlige klicheer

og dogmer, der er lånt fra andre lande". Så stiller spørgsmålet sig: Indbefatter disse for Kina fremmede "dogmer og klicheer" også den videnskabelige socialismes teori, som ikke er blevet udarbejdet af kineserne?

Kinas Kommunistiske Partis ledelse har anset marxismen-leninismen for Sovjetunionens monopol, overfor hvilken Mao Tsetung og Co. nærede chauvinistiske opfattelser. De følte så at sige en vis borgerlig jalousi. De anså ikke Sovjetunionen på Lenins og Stalins tid for verdensproletariatets store fædreland som alle proletarer i hele verden måtte støtte sig på for at gennemføre revolutionen, og som de måtte forsvare med hele deres kraft mod bourgeoisiets og imperialismens rasende angreb.

For årtier siden talte og handlede Mao Tsetung og Chou En-lai, Kinas Kommunistiske Partis to vigtigste ledere, i modsætning til det Sovjetunionen, som Stalin stod i spidsen for. De udtalte sig tilmed imod Stalin selv. Mao Tsetung anklagede Stalin for subjektivisme, idet han sagde, at "han ikke så sammenhængen mellem modsætningernes kamp og modsætningernes enhed"*, at han skulle have gjort "en række fejl med hensyn til Kina. Wang Mings "venstre"-eventyrpolitik i slutningen af den anden revolutionære borgerkrig og hans højreopportunisme i den første tid af mods tandskrigen mod Japan kan begge spores tilbage til Stalin." ³⁹⁾ Stalins fremgangsmåde overfor Jugoslavien og Tito skulle have været forkert osv.

Selvom Mao Tsetung en gang imellem for et syns skyld tog ordet for at forsvare Stalin ved at sige, at hans fejl kun udgjorde 30%, talte han i virkeligheden kun om Stalins fejl. Mao Tsetungs udtalelse på de Kommunistiske- og arbejderpartiernes rådslagning i Moskva i 1957 var intet tilfælde. Dengang sagde han: "Da jeg kan til Stalin, følte jeg mig som en elev foran sin lærer, nu derimod hvor vi mødes med Hrustjov, er vi som kammerater, er vi afslappede". Dermed hyldede og bifaldt han offentligt Hrustjovs bagvaskelser af Stalin og forsvarede Hrustjovs linje.

Kritikken af Stalin brugte Mao Tsetung ligesom de øvrige revisionister til at retfærdiggøre sin afvigelse fra de marxistisk-leninistiske principper, som Stalin konsekvent har forsvaret og yderligere beriget. Med angrebet på Stalin ville de kinesiske revisionister forkleje han værk og hans autoritet for at hæve Mao Tsetungs autoritet til en international leders rang, til en marxistisk-leninistisk klassiker, der angiveligt altid har fulgt en korrekt og ufejlbarlig linje! Disse kritikere udtrykte også deres opsparede utilfredshed over den indgriben og kritik, som han og Komintern rettede mod Kinas Kommunistiske Partis ledelse og Mao Tsetung, fordi disse ikke konsekvent anvendte marxismen-leninismens principper med hensyn til proletariatets ledende rolle i revolutionen, den proletariske internationalisme, den revolutionære kamps strategi og taktik osv. Mao Tsetung udtrykte denne utilfredshed åbent ved at sige: "Stalin nærede mistanke om, at vor sejr var en sejr af Tito-typen, og i 1949 og 1950 var hans pres mod os virkelig meget stort" ⁴⁰⁾. Tilsvarende sagde Chou En-lai under sine samtaler med os her i Tirana, at "Stalin mistænkte os for at være pro-amerikanske eller for at vi måske ville følge den jugoslaviske vej." Tiden har vist, at Stalin havde fuldstændig ret. Hans forudsigelser med hensyn til den kinesiske revolution og de ideer, den ledtes af, har vist sig at være rigtige.

Modsigelserne mellem det af Mao Tsetung anførte Kinas Kommunistiske Parti og det af Stalin anførte Sovjetunionens Kommunistiske Parti, modsigelserne mellem Kinas Kommunistiske Parti og Komintern var af principiel art. Det drejede sig om grundlæggende spørgsmål i marxismen-leninismens revolutionære strategi og taktik. Således har Kinas Kommunistiske Partis centralkomité ikke taget hensyn til Kominterns teser an den korrekte og konsekvente ledelse af revolutionen i Kina, at den skulle orienteres hen imod en fælles aktion mellem arbejderklassen i byerne og befrielseshæren, Kominterns teser om karakteren af og etaperne i den kinesiske

revolution osv. Mao Tsetung og Kinas Kommunistiske Partis øvrige ledere har altid været fulde af foragt, når de talte om Kominterns delegerede i Kina og kaldte dem "tungnemme", "ignoranter", som "ikke kender den kinesiske virkelighed" osv. Mao Tsetung, der betragtede hvert land som "en objektiv realitet i sig selv", som "lukket for andre", anså hjælpen fra Kominterns udsendinge for unødvendig og simpelthen umulig. I talen på Kinas Kommunistiske Partis Centralkomité's udvidede arbejdskonference i januar 1962 sagde Mao Tsetung: "Kina, som en objektiv verden, var kendt af kineserne og ikke af de kammerater i Komintern, der beskæftigede sig med det kinesiske spørgsmål. Disse kammerater fra Komintern kendte intet eller kun lidt til det kinesiske samfund, den kinesiske nation og kinesiske revolution. Hvorfor skal der så snakkes om disse udenlandske kammerater her?"

Mao Tsetung udelukker Komintern, når han taler om deres fremgange. Men når talen er om Kinas Kommunistiske partis nederlag og afvigelser, om dets manglende evne til at forstå og til at drage de vigtige slutninger af de situationer, der udviklede sig i Kina, kaster han skylden på Komintern og dets repræsentanter i Kina. Han og de andre kinesiske ledere beskylder Komintern for at have været en hindring for dem, for at have kompliceret forholdene for dem, mens de førte en konsekvent kamp for magtovertagelsen og opbygningen af socialismen i Kina. Men fortidens fakta og specielt den nuværende kinesiske virkelighed bekræfter, at Kominterns beslutninger og direktiver vedrørende Kina i almindelighed var rigtige, og at Kinas Kommunistiske Parti ikke har handlet på grundlag af marxismen-leninismens principper og i dens ånd.

Følgerne af den snævre nationalisme og stormagtschauvinisme, der karakteriserer "Mao Tsetung-tænkningen" og som lå og ligger til grund for Kinas Kommunistiske partis virksomhed, genspejles også i dette partis holdninger til og virksomhed i den kommunistiske verdensbevægelse.

Det viser sig konkret i Kinas Kommunistiske partis holdning overfor de unge marxistisk-leninistiske partier, der dannedes efter Hrustjov-revisionisternes forræderi. Lige fra begyndelsen havde den kinesiske ledelse ikke den ringeste tillid til dem. Keng Piao, den person i Kinas Kommunistiske Partis centralkomité, som træffer afgørelserne med hensyn til dets forbindelser med den internationale Kommunistiske bevægelse, har åbent givet udtryk for dette. Han har sagt: "Kina billiger ikke dannelsen af marxistisk-leninistiske partier og ønsker ikke, at disse partiers repræsentanter skal karme til Kina. Deres kommen er en plage for os, men vi kan ikke gøre noget ved det, for vi kan ikke sende dem bort. Vi accepterer dem på samme måde som vi accepterer repræsentanterne fra borgerlige partier." ⁴²⁾ En sådan politik uden noget tilfælles med den proletariske internationalisme, blev fulgt allerede i Mao Tsetungs levetid, da han fuldstændig var i stand til at tænke og lede. Den havde altså hans fulde billigelse.

Da disse nye marxistisk-leninistiske partier i modstrid med de kinesiske leders ønsker begyndte at vokse sig stærke, fulgte de kinesiske ledere en anden taktik. De anerkendte samtlige nye partier og enhver ny gruppe uden undtagelse eller forskel, bare den selv betegnede sig som "marxistisk parti", "revolutionært parti", "røde garde" osv. Denne holdning, som Kinas Kommunistiske Parti indtog, og denne taktik, som det fulgte, er blevet kritiseret af Albaniens Arbejdets Parti. Det samme har de andre ægte marxistisk-leninistiske partier gjort. Alligevel har den revisionistiske kinesiske ledelse fortsat fulgt denne vej.

De kinesiske ledere indtog senere i overensstemmelse med deres pragmatiske politik forskellige holdninger overfor de nye partier og grupper. De ægte marxistisk-leninistiske partier

kaldte de for deres fjender, mens de grupper og partier, der var i opposition til disse partier kom til at stå deres hjerte meget nært. For tiden har de kinesiske revisionister ikke blot forbindelser med disse anti-marxistiske partier og grupper, der roser "Mao Tsetung-tænkningen" til skyerne, men de inviterer også en efter en deres repræsentanter til Peking, hvor de bearbejder dem, giver dem finansiell hjælp og politiske og ideologiske anvisninger og instruerer dem om, hvordan de kan bekæmpe Albaniens Arbejdets Parti og de ægte marxistisk-leninistiske partier. De kræver af dem, at de propaganderer "Mao Tsetung-tænkningen", teorien om "tre verdener" og Kinas udenrigspolitik i almindelighed, at de skaber en kult omkring Hua Kuo-feng og Teng Hsiao-ping og fordømmer "De fire". Det parti, der efterkommer disse krav, er for de kinesiske revisionister "marxistisk-leninistisk", mens de fordømmer de partier, der er imod, som anti-marxistiske »eventyrere osv.

Alt dette beviser, at de revisionistiske kinesiske ledere i deres forbindelser med marxistisk-leninistiske partier ikke har anvendt de leninistiske principper og normer, der regulerer forbindelserne mellem ægte kommunistiske partier. Ligesom Hrustjov-revisionisterne har de overfor de andre partier anvendt den anti-marxistiske opfattelse om et "moderparti"; de har grebet til diktat, pression og indblanding i andre partiers indre anliggender, og de har aldrig accepteret broderpartiernes kammeratlige råd og forslag. De har modsat sig multilaterale møder mellem de marxistisk-leninistiske partier, møder for at diskutere de store problemer omkring revolutionens forberedelse og sejr, omkring kampen mod den moderne revisionisme til forsvar for marxismen-leninismen, møder for at udveksle erfaringer og koordinere aktioner osv. Grunden til en sådan holdning er bl.a. at de frygter at de flersidige drøftelser vil konfrontere dem med de ægte marxister-leninister, fordi sådanne møder ville blotte og afsløre dels deres anti-marxistiske og revisionistiske teorier, der tjener verdenskapitalen, dels deres strategi, der sigter på at omdanne Kina til en supermagt.

Et andet tegn på "Mao Tsetung-tænkningens" anti-marxistiske natur er de forbindelser Kinas Kommunistiske parti havde og har til mange forskellige fascistiske, revisionistiske og andre partier og grupper. Nu prøver Kinas Kommunistiske Parti også at gøde jordbunden for at trænge ind i de gamle revisionistiske partier i forskellige lande og at skabe forbindelser med dem, f.eks. med partierne i Italien, Frankrig, Spanien og andre lande i Europa, Latinamerika osv. De kinesiske revisionister tillægger disse forbindelser større og større betydning, fordi de alle ideologisk ligger på samme linje som Kinas Kommunistiske Parti, uanset forskellene i deres taktik, der er afhængig af den natur, den styrke og den magt kapitalismen har i det enkelte land.

Kinas Kommunistiske Partis bånd til disse traditionelle revisionistiske partier vil efterhånden blive udvidet og deres aktiviteter afstemt efter hinanden, mens det fortsat vil benytte de små grupper, der kalder sig "marxistisk-leninistiske" og som følger den kinesiske linje, til at bekæmpe og splitte de eksisterende ægte marxistisk-leninistiske partier, som urokkeligt fastholder deres standpunkter, såvel som de, der er ved at dannes og som vil blive dannet. Med disse handlinger hjælper de kinesiske revisionister åbenlyst kapitalismen, de socialdemokratiske og revisionistiske partier, saboterer revolutionens udbrud og sejr og saboterer specielt forberedelsen af den subjektive faktor, styrkelsen af de ægte marxistisk-leninistiske partier, som vil lede denne revolution.

Kinas Kommunistiske Parti anvendte samme taktik i dets forbindelser med det såkaldte Jugoslaviens Kommunisters Forbund, som har arbejdet med al sin kraft på at splitte den internationale kommunistiske bevægelse og som uophørligt har bekæmpet socialismen og

marxismen-leninismen. De nuværende kinesiske ledere ønsker at gå i geled med de jugoslaviske revisionister og samordne deres handlinger med dem i kampen mod marxismen-leninismen og alle de marxistisk-leninistiske partier, imod revolutionen, socialismen og kommunismen.

Mao Tsetung og Kinas Kommunistiske Parti har indtaget en pragmatisk holdning overfor de jugoslaviske revisionister, og de har gennemgået en voldsom udvikling i deres anskuelser an Tito og titoismen. I begyndelsen sagde Mao Tsetung, at Tito ikke havde begået fejl, men at det var Stalin, der havde begået fejl overfor Tito. Senere stillede samme Mao Tsetung Tito på linje med Hitler, Chiang Kai-shek og sagde: "Den slags folk ... Hitler, Tito, Chiang Kai-shek og Zaren kan ikke ændres til det bedre, de bør dræbes". Men denne holdning ændrede han igen og udtrykte sit brændende ønske om at mødes med Tito. For kort tid siden har Tito selv udtalt: "Jeg var allerede inviteret til Kina, da Mao Tsetung endnu levede. Under Eksekutivkomiteens formand Djemal Bijedics besøg gav Mao Tsetung udtryk for sit ønske om, at jeg skulle besøge Kina. Formand Hua Kuo-feng har ligeledes meddelt mig, at Mao Tsetung allerede for fan år siden sagde, at man burde invitere mig til et besøg, hvorunder han fremhævede, at Jugoslavien også i 1948 havde haft ret, hvad han (Mao Tsetung) allerede dengang havde udtalt for en snæver kreds. Men i betragtning af de daværende forbindelser mellem Kina og Sovjetunionen blev det ikke sagt offentligt".⁴³⁾

Dette Mao Tsetungs "testamente" ansætter Kinas revisionistiske ledelse øjeblikkeligt trofast i praksis. Hua Kuo-feng benyttede Titos besøg i Kina og specielt sit eget besøg i Jugoslavien til at holde lovtaler over Tito, til at fremstille ham som "en fremragende marxist-leninist", som "en stor leder" ikke alene for Jugoslavien, men også for den karmunistiske verdensbevægelse. På denne måde bifaldt den kinesiske ledelse også åbent alle titoisternes angreb på Stalin og Bolsjevik-partiet, på Albaniens Arbejds Parti, den internationale kommunistiske bevægelse og marxismen-leninismen.

De kinesiske revisionisters nære politiske og ideologiske forbindelser med titoismen, med eurokommunisterne som Carillo og Co. f den understøttelse de giver anti-marxistiske, trotskistiske, anarkistiske og socialdemokratiske partier og grupper viser, at de kinesiske ledere, inspireret og vejledt af "Mao Tsetung-tænkningen", er ved at danne en ideologisk enhedsfront med overløberne fra marxismen-leninismen, rettet mod revolutionen, mod folkenes befrielseskamp. Det er grunden til at alle kommunismens fjender jubler over de kinesiske "teorier", fordi de ser, at "Mao Tsetung-tænkningen", den kinesiske politik, er rettet mod revolutionen og socialismen.

Med disse spørgsmål, som vi har analyseret her, er ikke hele det anti-marxistiske og anti-leninistiske indhold i "Mao Tsetung-tænkningen" udtømt. Men alligevel er det nok til, at man kan drage den slutning, at Mao Tsetung ikke var marxistleninist, men en progressiv, revolutionær demokrat, der i lang tid har stået i spidsen for Kinas Kommunistiske Parti og har spillet en betydelig rolle ved den kinesiske demokratiske, anti-imperialistiske revolutions sejr. I Kina, indenfor partiet, | blandt folket og udenfor Kina opbyggede han sit rygte som en stor marxist-leninist, og han anstillede sig som kommunist, som f marxistisk-leninistisk dialektiker. Men det var han ikke. Han I var en eklektiker, som forenede nogle elementer af den marxistiske dialektik med idealisme, med borgerlig og revisionistisk filosofi, ja, tilmed den gamle kinesiske filosofi. Derfor må vi g studere Mao Tsetungs synspunkter ikke bare ud fra de bearbejdede vendinger i nogle af hans offentliggjorte arbejder, men i deres | helhed, i deres praktiske anvendelse, hvorunder man også bør overveje de konsekvenser, de har haft.

Ved vurderingen af "Mao Tsetung-tænkningen" er det vigtigt også at tage de konkrete historiske betingelser i betragtning, hvorunder den udformedes. Mao Tsetungs opfattelser udviklede sig den rådende kapitalismes epoke, hvor de proletariske revolutioner er sat på dagsordenen, og hvor den store socialistiske Oktoberrevolutionens eksempel, Marx', Engels', Lenins og Stalins store lære er blevet en ufejlbarlig vejviser for proletariatet og de revolutionære folk i verden. Mao Tsetungs teori, "Mao Tsetung-tænkningen", som opstod under disse nye betingelser, måtte nødvendigvis søge at besmykke sig med tidens mest revolutionære og mest videnskabelige teori, marxismen-leninismen.

Og den gjorde det også. Men i sin kerne forblev den en "teori", der er i modstrid med den proletariske revolutions sag, og som iler til imperialismens undsætning, som er i krise og forfald. Derfor siger vi, at Mao Tsetung og "Mao Tsetung-tænkningen" er anti-marxistiske.

Når man taler om "Mao Tsetung-tænkningen", er det vanskeligt at fastlægge én eneste klar linje i den. For den er - som vi sagde i begyndelsen - et sammensurium af ideologier, fra anarkismen, over trotskismen, den moderne revisionisme af titoistisk type, af Hrustjovs type, af den "eurokommunistiske" type lige frem til anvendelsen af nogle marxistiske fraser. I hele dette sammensurium indtager også Konfucius', Mencius' og de andre kinesiske filosoffers gamle ideer, som direkte har haft indflydelse på dannelsen af Mao Tsetungs ideer, på hans kulturelle og teoretiske udvikling, en æresplads. Selv de sider af Mao Tsetungs synspunkter, der fremtræder i form af forvrænget marxismen-leninismen, bærer stempel og præg af en vis "asiatisk kommunisme" med et udtalt indslag af nationalisme, fremmedhad og sågar buddhistisk religion. De måtte en skønne dag komme i åben opposition til marxismen-leninismen.

Den revisionistiske Hua Kuo-feng og Teng Hsiao-ping-gruppe, som i dag hersker i Kina, har "Mao Tsetung-tænkningen" som teoretisk grundlag og ideologisk platform for deres reaktionære politik og virksomhed.

Hua Kuo-feng og Yeh Chien-yi gruppen, der er kommet til magten har for at befæste sine vaklende positioner udfoldet Mao Tsetungs banner. Under dette banner fordømte den demonstrationen på Tien An Men-pladsen og fjernede Teng Hsiao-ping, som den stemplede med den velfortjente etikette revisionist. Under denne fane greb gruppen magten ved et kup og knuste "De fire".

Men det virvar, som altid har været et kendetegn for Kina, fortsatte og voksede. Denne forvirrede situation bragte atter Teng Hsiao-ping indførte programnot med de "fire moderniseringer", højreekstremistiske kurs med fascistiske metoder.

Det var Tengs mål at styrke sin egen gruppes positioner, at følge sin utilslørede kurs hen imod alliance med den amerikanske imperialisme og det internationale reaktionære bourgeoisie. Teng Hsiao-ping indførte programmet med de "fire moderniseringer", afsluttede kulturrevolutionen, fjernede hele den mængde kadrer, som var blevet forfremmet af denne revolution til statsmagtens, partiets og hærens organer, og erstattede dem med den sorteste reaktions mænd, som tidligere er blevet afsløret og fordømt.

For øjeblikket er vi vidner til en periode, der er kendetegnet ved vægviser mod Mao Tsetung, som tilhængere af Teng Hsiao-ping smykker Pekings mure med. Det er "hævnens" periode, der har to formål: For det første at udslette "agtelsen" for Mao Tsetung og at rydde forhindringen Hua Kuo-feng af vejen, og for det andet at gøre Teng Hsiao-ping til en almægtig fascistisk diktator og at rehabilitere Liu Shao-chi.

På baggrund af disse reaktionære manøvrer er der folk i Kina og i udlandet, der drager sammenligninger mellem Teng

Hsiao-pings kamp mod Mao, der aldrig var marxist-leninist, og den forbrydelse Hrustjov begik, da han tilsværte Stalin, der var en stor marxist-leninist. Ingen, uanset hvor lidt hjerne han måtte have, kan acceptere en sådan sammenligning.

Den rigtigste sammenligning, man kan foretage, er den, at ligesom Bresjnev og hans revisionistiske klike væltede Hrustjov, er det nu Teng Hsiao-ping, den kinesiske Bresjnev, der vælter den kinesiske Hrustjov, Mao Tsetung, ned fra hans piedestal.

Alt dette er et revisionistisk spil, en kamp om personlig magt. Sådan har det altid været i Kina. Der er ikke noget marxistisk i det. Denne situation kan kun den kinesiske arbejderklasse og et ægte marxistisk-leninistisk parti, der er rensset for "Mao Tsetung-tænkningen", "Teng Hsiao-ping-tænkningen" og andre sådanne anti-marxistiske, revisionistiske, borgerlige ideer, vende til det bedre. Det er Marx', Engels', Lenins og Stalins ideer, der kan redde Kina ud af denne situation, gennem en virkelig proletarisk revolution.

Vi er overbeviste om, at marxismen-leninismen og den proletariske revolution en dag vil sejre i Kina, og at det kinesiske proletariats og folks fjender vil blive besejret. Selvfølgelig vil noget sådant ikke kunne opnås uden kamp og blod, for i Kina er det nødvendigt med store anstrengelser for at skabe det marxistisk-leninistiske og revolutionære parti, den leder, der er uundværlig for at forræderne kan besejres og socialismen sejre.

Vi er overbeviste om, at det kinesiske broderfolk, de ægte kinesiske revolutionære, vil frigøre sig fra illusioner og myter. De vil politisk og ideologisk forstå, at der i Kinas Kommunistiske Partis ledelse ikke er marxistisk-leninistiske revolutionære, man kun repræsentanter for bourgeoisiet, for kapitalismen, som følger en vej, der intet har til fælles med socialismen og kommunismen. Men for at masserne og de revolutionære kan forstå det, er det nødvendigt for dem at indse, at "Mao Tsetung-tænkningen" ikke er marxismen-leninismen, og at Mao Tsetung ikke var en marxist-leninist. Den kritik, som vi marxister-leninister øver mod Mao Tsetung, har intet tilfælles med de angreb, som Teng Hsiao-ping gruppen retter mod Mao Tsetung i dens kamp om magten.

Ved at tale åbent og ærligt om disse spørgsmål opfylder vi albanske kommunister vor pligt til at forsvare marxismen-leninismen og hjælper samtidig som internationalister også det kinesiske folk og de kinesiske revolutionære med at finde den rigtige vej i disse vanskelige situationer, de gennemgår.

FORSVARET AF MARXISMEN-LENINISMEN- EN AFGØRENDE OPGAVE FOR ALLE VIRKELIGE REVOLUTIONÆRE

Den nuværende internationale situation er stormfuld, krisen i de kapitalistisk-revisionistiske lande forværres, supermagternes aggressive politik skaber dagligt i stadig højere grad nye store farer for folkenes frihed og uafhængighed og for verdensfreden. De borgerlige og hrustjovske, titoistiske, "euro-kommunistiske" revisionistiske teorier, og sammen med dem også de kinesiske teorier, er en integreret del af imperialismens og den noderne revisionismes strategiske plan for at knuse socialismen og kvæle revolutionen.

Under disse omstændigheder udgør forsvaret for marxismen-leninismens og den proletariske internationalismes principper, et konsekvent revolutionært standpunkt overfor de store verdensproblemer i dag, en opgave af grundlæggende betydning for vort parti, som for alle virkelige marxister-leninister. Vor retfærdige kamp må opbygge tilliden hos folkene og den fremskridtsvenlige menneskehed til sejren for revolutionens, socialismens og folkenes frigørelses sag. Vort parti er på rette vej, og det vil sejre, fordi de revolutionære og verdens folk, fordi den marxistisk-leninistiske sandhed er på dets side.

Marxist-leninisterne og de revolutionære overalt i verden ser, at Albaniens Arbejdets Parti forsvarer marxismen-leninismen, når de andre angriber den, at det forsvarer den proletariske internationalismes principper, når de forskellige revisionister har kastet disse principper over bord. De ser, at Albaniens Arbejdets Parti i sine standpunkter ikke blot tager udgangspunkt i dets eget lands interesser, men også udtrykker og repræsenterer meget storslåede interesser, som står hele proletariatet nær og er dyrebare for det: Den ægte socialismes interesser, interesserne for alle, som støtter sig på og lader sig lede af marxismen-leninismen for at omskabe verden ad revolutionær vej.

Samtidig bemærker vi, at den politik Kina følger i dets forbindelser med USA-imperialismen såvel som overfor den sovjetiske socialimperialisme, vakker tvivl, utilfredshed og konstant kritik overalt, især i landene i den såkaldte tredje verden. Dette er helt naturligt, fordi de ærlige mennesker i disse lande forstår, at den kinesiske politik ikke er korrekt, at det er en politik, som støtter en imperialisme, der undertrykker dem, at meget af det, de kinesiske ledere forkyn- der, ikke er i overensstemmelse med deres handlinger og den konkrete virkelighed. Folkene ser, at Kina følger en socialimperialistisk politik, som truer deres interesser.

Også i denne henseende yder vort parti sit beskedne bidrag. Folkene har tillid til det, fordi det siger sandheden, og kilden til sandheden ligger i den marxistisk-leninistiske teori, som er blevet anvendt konkret i Albanien. Vort lands udvikling, dets befrielseskrige, dets sociale, økonomiske, politiske og åndelige situation i fortiden, har meget tilfælles med mange lande i verden, som har lidt eller stadig lider under hjemlige herskeres og udenlandske imperialistiske herskeres brutale undertrykkelse. Den erfaring, som vort parti har indhøstet ved folkets magtovertagelse, ved oprettelsen af proletariatets diktatur og opbygningen af socialismen er et forbillede og en konkret støtte til disse folk. De sejre og resultater, som er opnået i Den Socialistiske Folkerepublik Albanien, har deres grundlag i den marxistisk-leninistiske teori, som Albaniens Arbejdets Parti lader sig inspirere af og som det omsætter i praksis.

Med undtagelse af lakajer og ultrareaktionære er der ingen, som direkte forsvarer den bankerotte kinesiske teori om "tre verdener". Kinesernes tilnærmelsespolitik overfor USA-imperialismen genopliver de imperialistiske kriges spøgelse, som ingen vil se; den fortsætter det koloniale og neokoloniale mørke, som ingen kan holde ud, og den støtter den kapitalistiske udbytning, som alle ønsker at slippe af med.

Albaniens Arbejdets Parti har kæmpet, karper og vil altid beslutsomt kampe til forsvar for de marxistisk-leninistiske ideers renhed. Det er imod og vil altid være imod dem, som søger at forvanske dem og erstatte dem med borgerlige, revisionistiske, kontrarevolutionære ideer. Vort parti er et proletarisk parti, et marxistisk-leninistisk parti, en aktiv deltager i verdensrevolutionen, for hvis skyld det er beredt at yde ethvert offer, præcis som det hidtil har gjort. Der findes ingen kraft, som kan få vort parti til at afvige fra denne fuldstændig internationalistiske, glørværdige og ærefulde kurs. Der findes ingen kraft, som kan skramme eller besejre det. Vort parti kan ikke forsone sig med nogen form for opportunisme, med nogen

form for afvigelse fra marxismen-leninismen, med nogen forvanskning af den. Det vil også beslutsomt bekæmpe den kinesiske revisionisme, såvel som enhver anden slags revisionisme.

Vort parti er et marxistisk-leninistisk parti, og netop fordi vi er et sådant parti, må vi ikke være bange for at sige sandheden åbent. Vort parti er lille med hensyn til antallet af medlemmer i dets rækker, men det er et parti, som er blevet hærdet gennem mange kampe. Det har altid haft modet til at erklære tingene åbent i forsvaret for marxismen-leninismens renhed, revolutionen og socialismen. Kendsgerningerne viser, at vor kamp imod den kinesiske revisionisme er korrekt, at den er nødvendig; derfor anerkendes og støttes den af de ægte marxister-leninister og revolutionære.

Et virkeligt revolutionært parti, sådan som vort parti, giver ikke under nogen omstændigheder afkald på sine principfaste standpunkter. Vi kan ikke trække os tilbage, bare fordi andre anser vort partis store dyd, dets mod, for at være indbildskhed. Partiet har ikke lært dets medlemmer at være indbildske, men det har lært dem altid at være beslutsomme og retfærdige og ubøjelige overfor klassefjenden. Med hensyn til disse spørgsmål er der ikke plads til diskussion om, hvorvidt partiet er stort eller lille.

Kommunisterne, de ægte revolutionære, marxist-leninisterne må forstå udviklingen af verdenssituationen i dag til bunds. Denne foregår ikke efter et stereotypt mønster. Hvis man forsvarligt studerer, forstår og tilegner sig Marx', Engels', Lenins og Stalins lære, erfaringerne fra verdensproletariatets revolutionære kamp og alle ægte marxistisk-leninistiske partiers erfaringer, så kan disse situationer, som udvikler sig, forstås på en korrekt måde, og revolutionen vil blive kraftigt tilskyndet.

Vi albanske kommunister må nøje forstå, at det er ubetinget nødvendigt at beherske marxismen-leninismen. Den kapitalistisk-revisionistiske omringning og det pres, den udøver mod os, må aldrig undervurderes. Vi må ikke være blindt overtillidsfulde med hensyn til forståelsen af disse spørgsmål og den faktiske kamp, som vi må føre imod fjenderne, der omgiver os.

Revolutionen er stødt og støder mod klippeskær, som den må sprænge i luften med sprængladninger. Nogle må direkte sprænges i luften, nogle må nedbrydes stykke for stykke, mens andre må omgås fra flanken og derefter tildeles nådestødet.

Dette er hvad det betyder at forstå revolutionens strategi og taktik. For at skabe overbevisning om revolutionens sejr er det nødvendigt at organisere folkets brede masser, at gøre proletariatet bevidst om dets ægte marxistisk-leninistiske partis urokkelige ledelse, fordi det ellers kan kaste sig ud i eventyr og kompromittere revolutionens sag. Kommunisterne og de undertrykte folkemasser må indse, at imperialismen og verdenskapitalismen råder over stor erfaring med hensyn til at undertrykke masserne, til at organisere kontrarevolutionen. Derfor må man også forstå og imødegå fjendernes strategi og taktik, fordi vor ideologi, vor politik, vor strategi og taktik er mægtigere end nogen fjende, fordi de tjener en retfærdig sag, kommunismens sag.

I øjeblikket fortjener kampen mod den kinesiske revisionisme den største opmærksomhed fra såvel vort partis side som fra alle verdens ægte marxistisk-leninistiske partiers side.

Af alle disse grunde må vi aldrig aflede vor opmærksomhed hverken fra den kamp, der må føres imod den amerikanske imperialisme og hele det internationale reaktionære kapitalistiske bourgeoisi eller fra kampen mod den sovjetiske, jugoslaviske, kinesiske og andre varianter af

revisionismen. Til trods for alle de modsigelser, som eksisterer mellem dem indbyrdes, så er alle disse fjender sammenknyttet af den ene tråd: Kampen mod revolutionen, imod de marxistisk-leninistiske partier og deres enhed, imod proletariatets og alle de arbejdende massers almindelige organisering med henblik på at rejse sig til revolution.

Kampen imod den moderne revisionisme, og især mod den sovjetiske, titoistiske og kinesiske revisionisme, er ikke nogen nem sag. Tværtimod er og bliver denne kamp hård og langvarig. For at den kan gennemføres fremgangsrigt, for at opnå sejre skridt for skridt, må kommunisterne, kaderne, intelligentsiaen og alle de arbejdende masser, må vort land gennemsyres af Marx', Engels', Lenins og Stalins ideologi, og de må også studere vort partis rige erfaring i kampen mod den moderne revisionisme. Kun på denne måde vil vi være i stand til at overvinde forhindringerne og kame uskadte ud af den store fjendtlige skov med alle dens tome.

Vort Arbejdets Parti må som altid fastholde klare, beslutsomme, dristige standpunkter på den korrekte marxistisk-leninistiske linje. Vort partis linje med dets klart definerede mål vil hjælpe med til at afsløre den amerikanske imperialisme, den sovjetiske socialimperialisme såvel som den kinesiske socialimperialisme, og til at føre den skånselsløse kamp imod dem sejrrigt.

Det er en pligt for vort parti og for alle ægte kommunister i verden hengivent at kæmpe for at forsvare vor marxistisk-leninistiske teori og rense den for alle forvanskninger, som bourgeoisiet, de moderne revisionister og alle opportunisten og forrædere udsætter den for.

Marxismen-leninismen er den sejrende ideologi. Den som tilegner sig den, forsvare og udvikler den, er et medlem af revolutionens ærerige hær, af den store og uovervindelige hær af ægte kommunister, som leder proletariatet og alle de undertrykte til at omdanne verden, til at ødelægge kapitalismen og opbygge den nye verden, den socialistiske verden.

NOTER

Første del

Kapitel 1

- 1) Engelsk i originaludgaven.
- 2) J. V. Stalins Værker, bind 12, s. 256. (Eng. udg.)
- 3) Marx-Engels, Udvalgte Skrifter, bind 1, s. 26.

Kapitel 2

- 1) Lenin: Imperialismen sera kapitalismens højeste stadium. Udvalgte Værker, bind 6, 1947, s. 60.
- 2) Ibid. s. 64.
- 3) Oplysningerne stammer fra "Monthly Bulletin of Statistics", United Nations 1977; "Statistical Yearbook 1976"; det amerikanske tidsskrift "Fortune" 1976 osv.
- 4) 17 amerikanske, 18 japanske, 13 vesttyske, 20 franske og 7 italienske og andre multinationale selskaber har etableret sig i Sovjetunionen eller har åbnet kontorer dér. Over 30 multinationale selskaber har etableret sig i Polen. Blandt dem 10 amerikanske, 6 vesttyske, 6 engelske, 3 japanske osv. Billedet er det samme i de øvrige revisionistiske lande. (Oplysningerne stammer fra bogen "Vodka-Cola" af Karl Levinson, 1977, s. 79-82).
- 5) Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium, Udvalgte Værker, bind 6, s. 70-71.
- 6) Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium, Udvalgte Værker, bind 6, s. 98.
- 7) Lenin: Imperialismen og splittelsen i socialismen. Forlaget Arbejderen 1978, s. 16.
- 8) Oplysningerne stammer fra det amerikanske tidsskrift "Survey of Business", august 1976, s. 44.
- 9) Oplysningerne stammer fra det amerikanske tidsskrift "Survey of Business", august 1976, s. 44.
- 10) Engelsk i originaludgaven
- 11) Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium, Udvalgte Værker, bind 6, s. 135.
- 12) Den Tyske Forbundsrepublik's Statistiske Årbog, 1977.
- 13) Lenin: Udkast til teser om det nationale spørgsmål, Udvalgte Værker, Bind 11, s. 265.
- 14) Lenin: Imperialismen og splittelsen i socialismen. Forlaget Arbejderen 1978, s. 15.
- 15) Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium, Udvalgte Værker, bind 6, s. 199.
- 16) Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium, Udvalgte Værker, bind 6, s. 177.
- 17) Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium, Udvalgte Værker, bind 6, s. 156.
- 18) Stalin: Socialismens økonomiske problemer i Sovjetunionen, 1952, s. 42
- 19) Lenin: Under falsk flag, Samlede værker bind 21, s. 144 (Eng. udg.)
- 20) Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium, Udvalgte Værker, bind 6, s. 191

Kapitel 3

- 1) Lenin: Anden Internationales sammenbrud, Samlede Værker, Bind 21, s. 213. (Eng. udg.)
- 2) ibid. s. 213-214
- 3) Lenins: Radikalismen – Kommunismens børnesygdom, Udvalgte Værker, Bind 11 s. 202
- 4) Lenin: Anden Internationales sammenbrud, Samlede Værker, Bind 21, s. 214.
- 5) ibid. s. 214.
- 6) Lenin: Hvad nu? Samlede Værker, bind 21, s. 110 (Eng. Udg.)
- 7) Lenin: Kommunistisk Internationales anden kongres, Samlede Værker, Bind 21, s. 251 (Eng. udg.)
- 8) Lenin: Den proletariske revolution og renegaten Kautsky, Udvalgte Værker bind 10, s. 30
- 9) Stalin: Leninismens problemer, 1949, s. 52
- 10) Lenin: Staten og revolutionen, Udvalgte Værker, bind 8, s. 122.
- 11) Lenin: Samlede Værker Bind 18, s. 651 (Alb. udg.)
- 12) Stalin: Værker Bind 6, s. 164 (Alb. udg.)
- 13) Lenins: Radikalismen – Kommunismens børnesygdom, Udvalgte Værker, Bind 11 s. 212
- 14) Marx-Engels: Udvalgte Skrifter, Bind 2, s. 9
- 15) Lenin: Den proletariske revolution og renegaten Kautsky, Udvalgte Værker bind 10, s. 103-104

ANDEN DEL

Kapitel 1

- 1) V.I. Lenin, Samlede Værker, bind 33, s. 153-54 (Alb. udg.)
- 2) V.I. Lenin, Samlede Værker, bind 21, s. 147 (Alb. udg.)
- 3) V.I. Lenin, Samlede Værker, bind 27, s. 418 (Alb. udg.)
- 4) V. I. Lenin: Samlede Værker, bind 30, s. 565 (Alb. udg.)
- 5) V. I. Lenin: Samlede Værker, bind 25, s. 359-360 (Alb. udg.)

Kapitel 2

- 1) Bogstaveligt (Fransk i originaludgaven).
- 2) V.I. Lenin: Samlede Værker, bind 31 s.540 (alb.udg.)

Kapitel 3

- 1) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 3, s. 19 (Alb.udg.)
- 2) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 4, s. 84 (Alb.udg.)
- 3) Dokumenter fra Kinas Kommunistiske Partis 9. kongres, s. 79-80, Tirana 1969 (Alb.udg.)
- 4) Le Monde, 2. december 1972
- 5) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 560, Peking 1977 (Fransk udg.)
- 6) J.V. Stalin, Samlede Værker, bind 11, s. 295, Moskva 1954 (Eng.udg.)
- 7) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 283 (Da.udg.)
- 8) "Hav altid Formand Maos lære for øje", Renmin Ribao, 8.september 1977
- 9) Fra Mao Tsetungs samtale med kammerater fra vort parti, 3. februar 1967. Albaniens Arbejdets Partis Centralarkiv.
- 10) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 81 (Da.udg.)
- 11) Fra Teng Hsiao-pings selvkritik, Albaniens Arbejdets Partis Centralarkiv
- 12) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 4, s. 360-61 (Ty.udg.)
- 13) Fra Mao Tsetung samtale med Den Albanske Folkerepubliks venskabdelegation 18.december 1967. Albanien Arbejdets Partis Centralarkiv
- 14) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 323 (Da.udg.)
- 15) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 330 (Da.udg.)
- 16) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 406 (Da.udg.)
- 17) V.I. Lenin: Samlede Værker, bind 38 s.339 (Ty.udg.)
- 18) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 389 (Da.udg.)
- 19) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 325 (Da.udg.)
- 20) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 332 (Da.udg.)
- 21) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 1, s. 198 (Ty.udg.)
- 22) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 3, s. 169 (Alb.udg.)
- 23) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 4, s. 366 (Alb.udg.)
- 24) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 3, s. 177-78 (Alb.udg.)
- 25) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 4, s. 257-58 (Alb.udg.)
- 26) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 1, s. 22 (Ty.udg.)
- 27) V.I. Lenin: Samlede Værker, bind 17 s.252 (Alb.udg.)
- 28) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 3, s. 235 (Alb.udg.)
- 29) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 276 (Da.udg.)
- 30) V.I. Lenin: Samlede Værker, bind 32 s.434 (Alb.udg.)
- 31) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 3, s. 239 (Alb.udg.)
- 32) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 261 (Da.udg.)
- 33) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 512 (Da.udg.)
- 34) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 263 (Da.udg.)
- 35) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 263 (Da.udg.)
- 36) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 1, s. 209 (Alb.udg.)

- 37) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 22 (Fr.udg.)
- 38) International Herald Tribune, 14. august 1978
- 39) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 2, s. 250-51 (Alb.udg.)
- 40) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 400 (Fr.udg.)
- 41) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 228 (Fr.udg.)
- 42) Mao Tsetung, Udvalgte Værker, bind 5, s. 328 (Fr.udg.)
- 43) Fra Keng Piao's samtale med kammerater fra vort parti i Peking, 16. april 1973. Albanien Arbejdets Partis Centralarkiv
- 44) Fra Titos tale ved møde for aktivister fra Sloveniens SR, 8. september 1978

Indhold

FORORD TIL FØRSTE UDGAVE	3
NOTE TIL ANDEN UDGAVE	4
Første del kapitel I	
IMPERIALISMENS OG DEN MODERNE REVISIONISMES STRATEGI	5
Verdensimperialismens strategi	9
Den sovjetiske socialimperialismes strategi	13
Den kinesiske socialimperialismes strategi	16
Titoismens og andre revisionistiske strømningers rolle i imperialismens og socialimperialismens globale strategi	20
Revolutionen - det eneste våben til at besejre proletariatets og folkenes fjenders strategi	26
Første del kapitel II	
DEN LENINISTISKE TEORI OM IMPERIALISMEN BEVARER SIN FULDE GYLDIGHED	28
Første del kapitel III	
REVOLUTIONEN OG FOLKENE	54
Vi må forsvare og anvende	55
den Marxistisk-Leninistiske lære om revolutionen	55
Folkenes frigørelseskamp - en uadskillelig del af verdensrevolutionen	65
Virkelige revolutionære opfordrer proletarerne og folkene til at rejse sig til kamp for den nye verden, den socialistiske verden	80
Anden del kapitel I	
TEORIEN OM »TRE VERDENER« - EN KONTRAREVOLUTIONÆR CHAUVINISTISK TEORI	95
De kinesiske revisionisters holdning til modsigelser er en idealistisk, revisionistisk og kapitulationistisk holdning	104
Den kinesiske opfattelse af den »Tredje Verdens« enhed er reaktionær	117
Den kinesiske teori om den »Tredje Verden« og den jugoslaviske teori om den »Alliancefri Verden« undergraver folkenes revolutionære kamp	121
Anden del kapitel II	
KINAS PLAN OM AT BLIVE EN SUPERMAGT	127
Anden del kapitel III	
»MAO TSETUNG-TÆNKNINGEN« - EN ANTIMARXISTISK TEORI	143
FORSVARET AF MARXISMEN-LENINISMEN - EN AFGØRENDE OPGAVE FOR ALLE VIRKELIGE REVOLUTIONÆRE	166
NOTER	170

